

April 1978
78e Jaargang, Nummer 4

DE STER

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeCrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Kerkelijke Tijdschriften:** Dean L. Larsen, Heruitgever.

Internationale Redactie: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

De Ster: George Ph. M. Kraanen, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, Utrecht.

Correspondenten: Ring Den Haag Nederland: P. W. Broekharst, Zendingsgebied Amsterdam Nederland: F. W. Colle-Sirach, Zendingsgebied België Antwerpen: D. Taselaar.

Inhoud

Verslag van de 147ste halfjaarlijkse algemene conferentie	1
De fundering van gerechtigheid. <i>Spencer W. Kimball</i>	2
De manier van de Heer. <i>Thomas S. Monson</i>	7
Het geestverrijkende aspect van het huwelijk. <i>James E. Faust</i>	11
Het was een wonder! <i>Mark E. Petersen</i>	14
De tragische kringloop. <i>Marion G. Romney</i>	19
Het steunen van de ambtenaren in de kerk. <i>N. Eldon Tanner</i>	23
De zegeningen van een rechtschapen gehoorzaamheid. <i>Delbert L. Stapley</i>	26
De dingen van God en de mens. <i>LeGrand Richards</i>	31
We zijn er al die tijd geweest. <i>Paul H. Dunn</i>	35
Een bijzonder ogenblik in de geschiedenis van de kerk. <i>W. Grant Bangerter</i>	38
Het brengen van offers zoals zendelingen dat doen. <i>Adney Y. Komatsu</i>	42
Een boodschap aan de opgroeiende generatie. <i>Ezra Taft Benson</i>	45
De tien zegeningen van het priesterschap. <i>Bruce R. McConkie</i>	50
Ziet u de vijf goede cijfers? <i>Marion D. Hanks</i>	55
Stel vertrouwen in de Heer. <i>Marion G. Romney</i>	61
Gehoorzaamheid aan de juiste stem. <i>N. Eldon Tanner</i>	66
De macht der vergeving. <i>Spencer W. Kimball</i>	71
Het licht van het evangelie. <i>N. Eldon Tanner</i>	77
Uw naam worde geheiligd. <i>Howard W. Hunter</i>	83
Dienstbetoon maakt zalig. <i>A. Theodore Tuttle</i>	86

Vervolg inhoud op pagina 3 van omslag.

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434, The Church of Jesus Christ LDS.
Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60, The Church of Jesus Christ of LDS.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00

© 1978 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verslag van de 147ste halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

En ziet, dit is een voorbeeld voor allen, die tot dit priesterschap worden geënd, wie een zending is aangewezen om uit te gaan tot de mensinkinderen. „En dit is het voorbeeld voor hen, dat zij moeten spreken, zoals zij door de Heilige Geest worden gedreven.

En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid”. (LV 68:2-4.)

Aldus sprak de Heer tot de profeet Joseph Smith in november 1831 en in de geest van deze belofte spraken president Spencer W. Kimball en andere algemene autoriteiten van de kerk op de 147ste halfjaarlijkse algemene conferentie, die onlangs in Salt Lake City gehouden werd.

Van over de hele wereld kwamen zowel de 11 gebiedssupervisors die buiten de Verenigde Staten wonen, 158 regionale vertegenwoordigers en plaatselijke ringen wijkleiders, als duizenden leden van alle uithoeken der aarde.

Vergaderingen werden gehouden op zaterdag 1 oktober en zondag 2 oktober, gepresideerd door president Kimball, terwijl alle vergaderingen onder leiding stonden van een lid van het Eerste Presidium — president Spencer W. Kimball, president N. Eldon Tanner, eerste raadgever of president Marion G. Romney, tweede raadgever. Er werden toespraken gegeven door 28 van een totaal aantal van 63 algemene autoriteiten.

De voornaamste administratieve handeling van de conferentie was het steunen van algemene autoriteiten en ambtenaren van de kerk, waaronder het steunen van drie nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig — broeder Hugh W. Pinnock uit Utah, lid van het algemeen Melchizedeks-priesterschapscomité; broeder F. Enzio Busche uit Duitsland, een regionaal vertegenwoordiger en broeder Yoshihiko Kikuchi uit Japan, een ringpresident.

De vergaderingen werden gehouden in de Tabernakel op Temple Square, terwijl er bovendien zitplaatsen beschikbaar waren gesteld in de Assembly Hall en in het naburige Salt Palace. Op zaterdag werd vergaderd om 7 uur (welzijnszorg), 10 uur, 14 uur en 19 uur (algemene priesterschapsvergadering, die in een groot deel van de wereld via een gesloten circuit werd uitgezonden); op zondag om 10 uur en 14 uur.

Bovendien werd er op vrijdag 30 september in het kerkkantoor de hele dag een instructiebijeenkomst gehouden voor de regionale vertegenwoordigers, waarop president Kimball een geïnspireerde oproep deed om „inactieve” leden te heractiveren en nog meer nadruk te leggen op het zendingswerk.

Belangwekkende verklaringen en voordrachten werden gegeven over het nieuwe kerkelijke activiteitencomité, een gewijzigd kerkelijk sportprogramma, het programma van de seminaries en de instituten, het activeren van „inactieve” jeugdige en volwassen leden en de beginselen van het leiderschap.

De fundering van gerechtigheid

Door president Spencer W. Kimball

De wetten en programma's van het evangelie zijn onze vaste leidraad om gelukkig te worden

Mijn geliefde broeders en zusters, het is voor mij een vreugde om weer op een algemene conferentie met u samen te zijn.

Gezinsavond

Met betrekking tot de gezinsavond wil ik er op wijzen dat een avondje thuis met het gezin of een avondje met z'n allen uit naar de een of andere bezienswaardigheid, slechts gedeeltelijk voorziet in het houden van de gezinsavond. Van wezenlijk belang is de kinderen de juiste manier van leven te onderwijzen. Alleen naar een film gaan of een feestje, of gaan vissen, voldoet slechts ten dele aan de werkelijke behoefte, maar thuis blijven en de kinderen het evangelie, de Schriften, en liefde voor elkaar en voor hun ouders bij te brengen is het allerbelangrijkst.

Wij raden aan, dat voor zover mogelijk, alle kinderen hun eigen exemplaren van

de Schriften hebben en deze leren gebruiken.

Patriarchale Zegens

Dit zijn blijde dagen, de dagen van de patriarchen, en wij koesteren alle hoop, dat iedereen, de oudere jeugd inbegrepen, in de gelegenheid zal worden gesteld om een patriarchale zegen te ontvangen, die wordt opgetekend in de officiële verslagen van de kerk.

Ik heb een groot vertrouwen in de patriarchen en in hun zegens. Wanneer de patriarch een getrouw heilige der laatste dagen is, dicht bij de Heer blijft en ijverig de Schriften bestudeert, zullen de beloften die hij uitspreekt krachtens zijn bijzondere autoriteit en roeping vervuld worden, indien de ontvanger van de zegen getrouw is.

Natuurlijk heeft iedere vader als patriarch van zijn eigen gezin het recht en de plicht zijn kinderen een vaderlijke zegen te geven en wij vertrouwen erop, dat alle vaders een heilige zegen aan ieder van hun kinderen zullen geven, vooral als ze het huis verlaten om naar school of op zending te gaan, of als ze gaan trouwen. Deze zegen dient opgetekent te worden in het dagboek van de ontvanger.

Verslagen

Een woord over persoonlijke dagboeken en verslagen: wij sporen alle leden van de kerk aan om van jongs af aan een dagboek bij te houden.

Laat ieder gezin op de gezinsavond hun

kinderen van jongs af aan leren een dagboek bij te houden van de belangrijke gebeurtenissen uit hun levens, en in het bijzonder wanneer ze van huis gaan om te studeren of een zending te vervullen.

Schoonmaak

Wij zijn erg blij met uw reactie op onze oproep om moestuinen te beplanten. 't Bevordert de gezondheid, zowel door het verbouwen als het nuttigen van de oogst. Het geeft ons groot genoeg alom zoveel tuinen te zien en bericht te krijgen van talrijke gezinnen en personen, die door het inrichten van een moestuin veel gespaard hebben en er ook veel plezier aan beleefden. Wij hopen dat dit een blijvende ervaring zal zijn voor onze mensen, dat ze veel van wat ze op tafel brengen zelf verbouwen.

In aansluiting hierop hopen we ook dat onze mensen hun schuttingen en tuinen zullen fatsoeneren en bouwvallige schuurtjes en bijgebouwen zullen afbreken.

Koren

Wij zijn dankbaar dat veel van onze bisschoppen voor de kerkelijke bijeenkomsten buitengewoon goede koren opgericht hebben. Het is geweldig en wij moedigen het aan.

Onderwijs

Van het begin af aan is de kerk gebonden geweest aan het beginsel: „De heerlijkheid Gods is intelligentie.” (LV 93:36.) Derhalve moedigen wij onze leden aan om te studeren en zich erop voor te bereiden om met hun verstand en hun handen anderen van dienst te zijn.

Sommigen hebben aanleg voor een academische opleiding, terwijl anderen zich meer aangetrokken voelen tot een praktische beroepsopleiding. Wij zijn van mening dat een ieder die opleiding dient te krijgen die het meest in overeenstemming is met zijn belangstelling en begaafdheid. Of men nu met zijn hoofd,

met zijn handen of op het kunstzinnige vlak werkt; of men een universitaire of een beroepsopleiding volgt, wij juichen het van ganser harte toe en moedigen het aan.

Vandalisme en diefstal

Het vergt het uiterste van ons vertrouwen, als we vernemen van de verregaande diefstal die er in sommige gemeenschappen plaatsvindt. Onze winkeliers ondervinden een schade van miljoenen dollars door winkeldiefstal.

Uiteindelijk moet het publiek toch betalen. Waarom zou welke man, vrouw of kind dan ook stelen van welwillende winkeliers en zijn ouders en burens. Het is niet te geloven.

En grote verliezen worden geleden door de ongelooflijke grote mate van vandalisme.

We kunnen nauwelijks de geestesgesteldheid begrijpen van iemand die louter voor de voldoening die het geeft, gaat vernielen. We zouden zeker een groter gevoel van eigenwaarde moeten hebben, dan dat we onszelf te buiten gaan aan de vernieling van andermans bezit. Is het mogelijk, dat sommigen van ons zo weinig zelfrespect hebben?

Broeders en zusters, we spreken de hoop uit dat we allen sober zullen leven (zoals besproken werd in onze welzijnsvergadering), dat we de tering naar de nering zullen zetten en onze schulden eerlijk zullen betalen.

Het was de Heer die ons het gebod gaf: „Gij zult niet stelen.” (Ex. 20:15.)

In veel delen van de wereld zijn er mensen die behagen scheppen in diverse vernielzuchtige bezigheden. Die mensen zijn sadisten, net zoals Nero, de keizer van Rome, waarvan beweerd wordt dat hij de stad Rome in brand liet steken zodat hij naar een grote brand kon kijken, waarna hij de Christenen er de schuld van gaf. Men zegt, dat hij heel veel hield van de circussen van het oude Rome met hun sadistische „attracties”

en we vragen ons af hoe het komt dat de mens zo wordt. En waarom snijden de mensen banden aan stukken, slaan ze ruiten in, ranselen ze onschuldige mensen af, steken ze de boel in brand en gooien ze met bommen?

Laat de Heer hier het antwoord op geven:

„Indien gij in mijn inzettingen wandelt en mijn geboden nauwgezet in acht neemt . . .

. . . zal (Ik) vrede in het land geven, zodat gij nederliggen zult, zonder dat iemand u opschrikt . . .

maar Ik zal in uw midden wandelen en u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn” (Lev. 26:3, 6, 12.)

Vrije moraal

De steeds toenemende vrije moraal in de moderne maatschappij verontrust ons ten zeerste. Onze hemelse Vader is stellig zeer bezorgd over het steeds meer voorkomen onder zijn kinderen van zulke verraderlijke zonden als overspel en ontucht, homoseksualiteit onder mannen en vrouwen, abortus, pornografie, geboortebeperking, alcoholisme, mishandeling van vrouw en kinderen, oneerlijkheid, vandalisme, geweld en misdaad in het algemeen, hiertoe hoort ook de zonde van het met elkaar samenwonen, zonder getrouwd te zijn.

Wij doen een beroep op onze kerkleden over de gehele wereld om opnieuw alles in het werk te stellen om het gezin te versterken, hun ouders te eren en om te werken aan een betere verstandhouding tussen ouders en kinderen.

Hoe belangrijk het ook is om het gezin te versterken, het is niet voldoende in de strijd tegen de opkomende vrije moraal. Derhalve dringen wij er bij de kerkleden op aan om als staatsburgers hun stem te verheffen, om zich met anderen te verenigen in een onophoudelijk gevecht, in hun gemeenschap en daarbuiten, tegen de opmars van de pornografie en in het algemeen tegen het te koop lopen met de

vrije moraal. Laten we ons krachtig verzetten tegen de afschuwelijke ontwikkelingen, die aanzetten tot de oude zonden van Sodom en Gomorra en die het menselijk lichaam als de tempel van God bezoedelen.

Tot onze geliefde broeders en zusters overal en tot alle volkeren over de gehele wereld, die de Heer liefhebben en in overeenstemming willen leven met de leringen van het evangelie van Jezus Christus, zeggen we dat geen enkel volk sterk en gelukkig kan blijven dat deze losse normen van het zedelijk gedrag door de vingers ziet. Terwijl we zonde niet kunnen toelaten en overtreders tuchten, moeten we de overtreder met liefde en begrip helpen om weer tot een volledig lidmaatschap van de kerk te komen. Laten wij ieder van hen helpen naar een blijvende bekering toe te werken, een vastberaden afwenden van de zonde.

Ik heb bij gelegenheid gesproken over de noodzaak voor vele reservoirs in ons leven om in onze behoeften te voorzien. Ik heb gezegd: „Sommige reservoirs worden gebruikt om water op te slaan. Andere gebruiken we om voedsel in te bewaren, zoals we doen in ons welzijnsprogramma en zoals Jozef in Egypte deed gedurende de zeven jaren van overvloed.

Er zouden ook reservoirs van kennis moeten zijn om in toekomstige behoeften te voorzien; reservoirs van moed om de vloed van vrees die onzekerheid in ons leven brengt te boven te komen; reservoirs van lichamelijke kracht om ons te helpen de druk die werk en ziekte met zich brengen te weerstaan; reservoirs van deugd, uithoudingsvermogen en geloof. Ja, vooral een reservoir van geloof, zodat wanneer de wereld zich aan ons opdringt, wij standvastig en sterk staan; wanneer de verleidingen van een in verval gerakende wereld (en ik zou hieraan moeten toevoegen in toenemende mate normloos en goddeloos) om ons heen onze energie uitputten, onze geeste-

lijke kracht ondermijnen en trachten ons klein te krijgen, hebben we een voorraad geloof nodig, die de jeugd, en later de volwassenen, door de sombere, moeilijke en angstaanjagende ogenblikken, de teleurstellingen, de ontgoochelingen, en de jaren van tegenspoed, armoede, verwarring en frustratie heenbrengt.

„En wie moet deze reservoirs bouwen? Is het niet daarom, dat God ieder kind twee ouders meegaf?

„Het zijn de ouders die hen verwekten en baarden, waarvan de Heer verwacht, dat ze de grondslag leggen voor hun kinderen en de schuren, waterbekkens, voorraadbakken en reservoirs bouwen.” (*Faith Precedes the Miracle*, Deseret Book, blz. 110, 111.)

Bedrog van samenzwerende mensen

We moeten ons bewust zijn van het feit, dat één van de sterkste machten, die Satan gebruikt om onze reine levenswijze te vernietigen, het bedrog van samenzwerende mensen is.

Terwijl listige mensen over de gehele wereld alcoholische dranken produceren en verkopen tot een hoeveelheid van miljoenen liters en tegen een winst, die eveneens in de miljoenen loopt, worden de woorden van de Heer bewaarheid in de vorm van armoede, gebrekkige gezondheid; uit elkaar geslagen gezinnen; gebroken harten; industriële tegenspoed door verlies aan prestatievermogen, een lagere produktie en verzuim; en bloedbaden op de snelwegen overal ter wereld, die deels veroorzaakt worden door de neiging om de maximumsnelheid te overschrijden.

In deze tijd van de vrije moraal, zoals het toestaan van allerlei seksuele vrijheden soms genoemd wordt, moeten we bewust gemaakt worden van des Heren bezorgdheid over onzedelijkheid en de ernst van alle zonden op seksueel gebied. In materieel opzicht is er grote vooruitgang gemaakt in deze eeuw, maar de zonden van weleer kwelen in toenemen-

de mate het hart van de moderne mens van vandaag.

Kunnen we niet leren uit de ervaringen van anderen? Moeten ook wij ons lichaam bezoedelen, onze geest verdorven laten worden en verderf oogsten zoals de volkeren en naties vóór ons gedaan hebben? God laat niet met zich spotten. Zijn wetten zijn onveranderlijk. Ware bekering wordt beloond door vergeving, maar zonde brengt de dood.

We horen iedere dag meer over de zonden van overspel en homoseksualiteit. Homoseksualiteit is een afschuwelijke zonde, maar omdat deze zo algemeen voorkomt en vanwege de noodzaak om de oningewijden te waarschuwen en het verlangen om degenen, die er al in verwickeld zijn te helpen, moet er openlijk over gesproken worden.

Het is een eeuwenoude zonde, die zowel voorkwam ten tijde van Israëls omzwervingen door de woestijn, als ervoor of erna. De Grieken lieten haar toe en zij kwam veel voor in het decadente Rome. De oude steden Sodom en Gomorra zijn het symbool van een rampzalige goddeloosheid, die in het bijzonder verwant was met deze verdorven handelingen, zoals blijkt uit het bezoek dat Lot kreeg.

Er gaan heden ten dage stemmen op om zulke praktijken wettelijk toe te staan. Sommigen zouden ook de prostitutie legaal willen maken. Ze hebben abortus gelegaliseerd in een poging het brandmerk van de zonde van deze afschuwelijke misdaad te verwijderen.

Wij aarzelen niet de wereld te vertellen dat men van deze kwalen niet genezen kan worden door zich er aan over te geven.

„Wij willen er echter nadrukkelijk op wijzen, dat goed en kwaad, gerechtigheid en zonde, niet afhankelijk zijn van de opvattingen, conventies en standpunten van mensen. Maatschappelijke aanvaarding verandert niets aan het wezen van een daad, maakt geen goed van kwaad. Als alle mensen van de wereld de

homoseksualiteit zouden aanvaarden, ... dan zou het toch nog een zware, zwarte zonde zijn. (*Het wonder der vergeving*, blz. 89.)

Als we in gedachten nog eens terug gaan naar de ervaringen van Nineveh, Babylon, Sodom en Gomorra, dan vragen we ons af — zal de geschiedenis zich herhalen? Hoe staat het met de wereld van vandaag? Vergeten we in onze grote naties de hoogstaande en verheven beginselen, die het behoud kunnen zijn van deze naties?

Ik herinner me de woorden van generaal Douglas MacArthur bij gelegenheid van de Japanse overgave.

„Militaire bondgenootschappen, staatkundig evenwicht, de Volkenbond, alle schoten op hun beurt tekort ... We hebben onze laatste kans gehad. Als we nu geen beter en meer onpartijdig systeem bedenken, dan zal Armageddon voor onze deur staan. Het probleem ligt in wezen op het godsdienstige vlak en draait om ... verbetering van de menselijke aard. We moeten bij de geest beginnen als we het vlees willen redden.” (Douglas MacArthur „Last Chance” *Time*, 10 september 1945.)

Vragen we niet om uiteindelijke vernietiging naarmate we alle dingen die eens heilig en gewijd waren ontwijden, zoals het veelvuldige en oneerbiedige gebruik in onze dagelijkse spreektaal van de namen van de Godheid en als we zijn heilige dag, de Sabbat, tot een dag van werken, van handeldrijven en van jacht naar vermaak maken?

Hoe kunnen we hopen te ontkomen aan de wrake Gods en vrede en gerechtigheid in het land te hebben? Het antwoord kwam bulderend vanaf de berg Sinaï en is nog steeds het antwoord. We gaan naar de Sinaï:

„Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.

Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken ...

Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt ...

Eer uw vader en uw moeder ...

Gij zult niet doodslaan ...

Gij zult niet echtbreken.

Gij zult niet stelen.

Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste ...

Gij zult niet begeren ...” (Exodus 20:3, 7-8, 12-17.)

En nu, in het jaar des Heren 1977, zijn er onder ons diezelfde verdorvenheden, waardoor keizerrijken te gronde werden gericht en we zien hoe flagrant ze worden in alle landen. Zullen we, evenals Belsazar, wind zaaien en storm oogsten? Zullen we toestaan, dat het gezin ont-aardt en dat het huwelijk een schijn-vertoning wordt? Zullen we God blijven vervloeken, onze vijanden haten en ons lichaam bezoedelen met overspelige en zinnelijke praktijken? En wanneer het geduld van de Heer is uitgeput, zullen we dan staan beven terwijl de ondergang over ons heen komt? Of zullen we wijselijk de tekens op de muur zien en uit de droeve ervaringen van het verleden lering trekken en terugkeren tot de Heer en hem dienen?

Ik getuig tot u dat Jezus de Christus is; dit is zijn plan; Hij is de God van deze wereld, en ik weet, dat we onze bestemming kunnen bereiken en dat we een duurzame vrede alleen kunnen bouwen op de fundering van gerechtigheid.

Dat Hij ons moge helpen in ons streven om te leven volgens Zijn wetten en om geluk te verwerven op aarde, bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

De manier van de Heer

Door Thomas S. Monson
Van de Raad der Twaalf

Het welzijnsplan van de kerk is geïnspireerd door de Almachtige God en geeft aan het leven meer inhoud.

Vaak zingen we de lofzang: „Komt, hoort naar eens profeten stem, en luistert naar Gods woord.” (*Heilige Lofzangen*, nr. 60.) Vandaag hebben we naar de stem van een profeet, Spencer W. Kimball, die het woord van God verkondigt, geluisterd.

Nederig en met een gebed in mijn hart vraag ik om Goddelijke hulp, nu ik tot u spreek vanuit het kruispunt van het westen. Salt Lake City is een Mekka voor toeristen vanuit alle delen van de wereld. Duizenden begeven zich iedere winter naar de schitterende ski-hellingen van Alta, Brighton, Park City en Snowbird. 's Zomers zoeken nog eens duizenden verpozing in de ravijnen van Bryce en Zion. Een trekpleister tijdens alle seizoenen is Temple Square, met zijn historische Tabernakel, de hoge tempel met zijn spitse torens en het prachtige bezoekerscentrum, dat allen vriendelijk welkom heet.

Een beetje van de platgetreden paden vandaan, weg van de drukte, ligt nog een beroemd plein. Hier dienen op vredige wijze, gemotiveerd door de ware christelijke liefde, ouders en gehandicapte medewerkers elkaar volgens het goddelijke plan van de Meester. Ik heb het over Welfare Square (Welzijnsplein), dat ook wel de voorraadschuur van de bisschop wordt genoemd. Op deze centraal gelegen plaats en op ontelbare andere terreinen verspreid over de hele wereld, worden groenten en vruchten ingeblikt, producten verwerkt, van etiketten voorzien, opgeslagen en aan diegenen uitgedeeld, die ze nodig hebben. Er is hier geen sprake van steun van de regering, noch van handeldrijven, aangezien alleen de ondertekende opdracht van een geordend bisschop geldig is.

Verslaggevers verbazen zich over dit unieke welzijnsplan en schrijven geestdriftig over een volk, dat met recht trots is op hun onafhankelijkheid wat betreft de zorg voor hun naaste. Herhaaldelijk stelt de nieuwsgierige en aangenaam verraste bezoeker drie fundamentele vragen: (1) Hoe werkt dit plan? (2) Hoe wordt het gefinancierd? (3) Wat zet de medewerkers ertoe aan zich zo met hart en ziel in te zetten?

Door de jaren heen ben ik in de aangename gelegenheid geweest om aan velen op deze oprecht gestelde vragen antwoord te geven. Op de vraag „Hoe werkt het plan? antwoord ik meestal door te vertellen dat ik het voorrecht had om gedurende de jaren 1950 tot 1955 als bisschop te presideren over 1000 leden in

een wijk gelegen in het centrum van Salt Lake City. Deze gemeente telde zesentachtig weduwen en misschien wel veertig gezinnen, die volgens ons zo nu en dan en tot op zekere hoogte behoefte hadden aan welzijnszorg. Ieder jaar stelde ik, evenals duizenden andere bisschoppen, een produktieberaming op, die ongeveer begrootte hoeveel onze mensen in het komende jaar nodig zouden hebben. Al zulke beramingen werden zorgvuldig nagegaan en samengesteld en specifieke opdrachten werden gegeven aan die afdeling in de kerk, die het beste in de noden van de behoeftigen kon voorzien.

In de ene kerkelijke unit produceerden de kerkleden rundvlees, of zelfs een verscheidenheid aan hoofdprodukten, zodat de opslagruimten gevuld werden en de ouderen en de behoeftigen voorzien konden worden van wat ze nodig hadden. De Heer wees de weg toen Hij verklaarde: „En de voorraadschuur moet door de vrijwillige gaven der kerk worden onderhouden; en voor de weduwen en wezen, alsmede voor de armen, moet worden gezorgd.” (LV 83:6.) En dan de waarschuwing: „Doeh het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan.” (LV 104:16.)

In de buurt waar ik woonde en diende deden we aan pluimveeteelt. Meestal was het een doelmatig geleid project dat de voorraadschuur voorzag van vele duizenden verse eieren en honderden kilo's gevogelte, schoon aan de haak. Zo nu en dan echter gaf het feit dat we vrijwillige stadsboeren waren ons niet alleen blaren in de handen, maar ook teleurstellingen in hart en ziel. Ik zal bijvoorbeeld nooit vergeten hoe we de jonge Aäronische-priesterschapsdragers bij elkaar riepen om de pluimveeboerderij een schoonmaakbeurt te geven. Onze enthousiaste en hardwerkende jongelui kwamen op de boerderij bij elkaar en in een hoog tempo werden grote hoeveelheden onkruid en rommel uitgetrokken, verzameld en verbrand. Bij het licht van

de gloeiende vuren aten we „hot dogs” (broodjes met een warm worstje) en feliciteerden elkaar met een goed geklaard karwei. Het zag er nu netjes en schoon uit. Er was echter één rampzalig probleem. Het lawaai en de vuren hadden de tere en temperamentvolle bevolking van 5000 leghennen zo verstoord, dat de meeste van hen plotseling in de rui gingen en ophielden met leggen. Daarna zagen we wat onkruid door de vingers, opdat het ons meer eieren zou opleveren. Geen enkel lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen die erwten ingeblikt heeft, het topje van bietjes afgehaald heeft, gehooïd heeft, of kolen geschept heeft, vergeet nooit of heeft er spijt van dat hij eens hielp om voor de behoeftigen te zorgen. Toegewijde mannen en vrouwen helpen bij de uitvoering van dit reusachtige en geïnspireerde programma. In werkelijkheid zou dit plan geen kans op slagen hebben als er alleen inspanning voor nodig was; dit programma kan alleen uitgevoerd worden door geloof te hebben in de manier van de Heer.

Hetgeen wij hebben met anderen delen is niets nieuws voor deze generatie. We hoeven alleen maar het verslag te lezen uit het Eerste Boek der Koningen in de Bijbel om opnieuw het beginsel te waarden, dat als we de raad van de Heer opvolgen en zorgen voor de behoeftigen, allen er ten slotte wel bij varen. We lezen hoe het land werd geteisterd door een ernstige droogte. Daarna kwam een hongersnood. De profeet Elia ontving van de Heer een instructie, die hem erg verbaasd moet hebben: „Maak u gereed, ga naar Sarfath . . . Zie, Ik heb daar een weduwe geboden u te verzorgen”. Toen hij de weduwe had gevonden, sprak Elia: „Haal mij toch in een kruik een weinig water, opdat ik drinke. Toen zij het ging halen, riep hij haar na en zeide: Breng mij ook een bete broods mee.”

Haar antwoord verraadde hun erbarmelijke toestand, toen zij vertelde dat zij bezig was voor haar zoon en zichzelf een

laatste karig maal te bereiden en dat ze daarna zouden sterven.

Hoe onwaarschijnlijk moet Elia's antwoord voor haar geweest zijn: „Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals gij gezegd hebt, doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden. Want zo zegt de Here, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Here regen op den aardbodem geven zal. Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had, en een tijdlang at zij, evenals hij, en haar huis. Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet, naar het woord des Heren, dat Hij door de dienst van Elia gesproken had. (1 Koningen 17:9-11, 13-16.) Dit is het geloof dat steeds het welzijnsplan van de Heer gemotiveerd en geïnspireerd heeft.

Als antwoord op de tweede vraag: „Hoe wordt dit plan gefinancierd?” hoeft men alleen maar het beginsel van de vastengaven te beschrijven. De profeet Jesaja beschreef het ware vasten door te vragen: „Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt en u niet onttrekt aan uw eigen vlees en bloed? Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en uw wond zal zich spoedig sluiten; uw heil zal voor u uitgaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn. Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik . . .”

„En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen . . . dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt”. (Jesaja 58:7-9, 11.) Geleid door dit beginsel, uitgewerkt in een plan en onderwezen door geïnspireerde profeten van God, vasten heiligen der laatste dagen iedere maand gedurende één dag en geven een ruime bijdrage af voor het

vastengavenfonds, dat wil zeggen minstens het bedrag dat de overgeslagen maaltijden gekost zouden hebben, maar meestal enkele malen dat bedrag. Zulke heilige offeranden financieren het instandhouden van de voorraadschuren, voorzien in de geldelijke nood van de armen en zorgen voor medische hulp aan zieken die dit niet zelf kunnen bekostigen.

In veel gebieden worden de vastengaven iedere maand tamelijk vroeg op de sabbatochtend bij de leden thuis opgehaald door de jonge diakenen. Ik weet nog hoe de jongens, in de wijk waarover ik presideerde op een morgen bij elkaar kwamen met slaperige ogen, verwarde haren en een beetje mopperend, omdat ze zo vroeg op moesten om hun plichten te vervullen. Ze kregen geen standje, maar de week daarop namen we de jongens mee naar Welfare Square voor een rondleiding. Nu zagen ze voor zichzelf hoe een kreupele de telefooncentrale bediende, hoe een oudere man voor raad op de planken zette, hoe vrouwen kleren sorteerden die uitgedeeld moesten worden en zelfs hoe een blinde blikjes van etiketten voorzag. Hier waren mensen, die in eigen levensonderhoud voorzagen mede dankzij de arbeid van de diakenen. Een doordringend stilzwijgen kwam over de jongens, naarmate ze zagen hoe hun maandelijks inspanningen bij het ophalen van de vastengaven ertoe bijdroegen de behoeftigen de juiste hulp te geven en werk te verschaffen aan hen die anders hun tijd nutteloos zouden moeten doorbrengen.

Vanaf die gezegende dag was het nooit meer nodig onze diakenen aan te sporen. Op de morgen van vastenzondag waren ze om 7 uur aanwezig, gekleed in hun zondagse pak en vol verlangen hun plicht te doen als dragers van het Aäronische Priesterschap. Ze waren niet langer alleen maar bezig met het uitdelen en ophalen van enveloppen; ze hielpen de hongerigen te voeden en de daklozen een dak boven het hoofd te

geven en dit alles op de manier van de Heer. Ze glimlachten vaker, zetten er meer de pas in, ze werden meer gedwee. Misschien liepen ze nu op de maat van een andere tamboer; misschien hadden ze nu een beter begrip van de klassieke woorden: „Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matteüs 25:40.)

Op de derde en laatste vraag: „Wat zet de medewerkers ertoe aan zich zo met hart en ziel in te zetten?” kan het antwoord heel eenvoudig worden gesteld: een persoonlijk getuigenis van het evangelie van de Heer Jezus Christus, een innig verlangen om de Heer met zijn gehele hart, ziel en verstand lief te hebben en zijn naaste als zichzelf.

Dit is het wat een persoonlijke vriend, een fruitteller die nu overleden is, ertoe bracht me in die tijd toen ik bisschop was op te bellen en te zeggen: Ik stuur een vrachtwagen met aanhanger vol citrusvruchten naar de voorraadschuur voor diegenen die het anders zonder zouden moeten doen. Laat ze weten dat de vrachtwagen eraan komt en er hoeft niets betaald te worden; maar bisschop, niemand mag weten wie het gestuurd heeft.”

Zelden heb ik de vreugde en de waardering gezien die deze edelmoedige daad met zich bracht. Nooit heb ik eraan getwijfeld wat de eeuwige beloning van deze anonieme gever op dit moment is. Zulke daden van edelmoedigheid zijn geen zeldzaamheid, maar komen veelvuldig voor.

Dichtbij de drukke autoweg die Salt Lake City omgordt staat het huis van een zestigjarige vrijgezel die, tengevolge van een ziekte die hem steeds gebrekkiger maakt, nog nooit een dag zonder pijn, noch veel dagen zonder eenzaamheid, gekend heeft. Toen ik hem eens op een winterse dag bezocht, duurde het nogal lang voor hij reageerde op de bel. Ik kwam zijn goedonderhouden huis binnen: de temperatuur was er, behalve in een vertrek, de keuken, nauwelijks boven

het vriespunt. De reden: niet genoeg geld om de andere komers te verwarmen. De muren moesten nodig behangen worden, de plafonds verlaagd en de kasten gevuld.

Bekommerd om het lot van mijn vriend, raadpleegde ik een bisschop en een wonder van liefde, ingegeven door het getuigenis, vond plaats. Een maand later belde mijn vriend Lou en vroeg of ik langs wilde komen om te zien wat hem overkomen was. Dat deed ik en ik aanschouwde met recht een wonder. Het trottoir, dat door de wortels van een stel grote populieren niet vlak meer was, was gerepareerd, de waranda voor het huis was verbouwd, er was een gloednieuwe voordeur met blinkend hang- en sluitwerk, de plafonds waren verlaagd, de muren behangen, het houtwerk geschilderd, het dak vervangen en de kasten gevuld. Het huis was niet langer kil en onaanklelijk, maar scheen een warm welkom toe te fluisteren. Lou liet me als laatste datgene zien wat hem de meeste vreugde gaf: daar op het bed lag een prachtige gewatteerde deken van de Schotse ruit en met het wapen van zijn clan, de MacDonalds, en die met veel liefde door de vrouwen van de zustershulpvereniging gemaakt was.

Voor ik wegging ontdekte ik ook, dat de jong-volwassenen eens in de week een warme maaltijd brachten en gezinsavond met hem hielden. Warmte had de koude vervangen; reparaties hadden de slijtage der jaren herschapen; maar nog veel belangrijker, de hoop had de wanhoop verdreven en nu regeerde de liefde als overwinnaar.

Allen die een aandeel gehad hadden in dit ontroerende drama uit het werkelijke leven, kregen een nieuwe en persoonlijke waardering voor de lering van de Meester: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.” (Handelingen 20:35.)

Aan allen die binnen het bereik van mijn stem zijn verklaar ik, dat het welzijnsprogramma van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste

Dagen geïnspireerd is door de Almachtige God. De Heer Jezus Christus heeft het ontworpen. Aan u allen doe ik uit de grond van mijn hart een oprechte uitnodiging toekomen: Kom naar Salt Lake City en bezoek

Welfare Square. Uw ogen zullen nog meer stralen, uw hart zal sneller kloppen, en het leven zelf zal meer inhoud krijgen. Dat u dit zult mogen meemaken, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het geestverrikkende aspect van het huwelijk

Door James E. Faust

Van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Het huwelijk is een gezamenlijk zoeken naar het goede, het mooie en het goddelijke

Een hele tijd geleden werd ik eens geraadpleegd door een vrouw die van haar man wilde scheiden uit overwegingen die, naar mijn mening, gerechtvaardigd waren. Nadat de scheiding was uitgesproken, heb ik haar vele jaren niet meer gezien. Een toevallige ontmoeting op straat deed mij verrast staan. De jaren van eenzaamheid en ontmoediging waren duidelijk van haar eens mooie gezicht af te lezen.

Na de nodige beleefdheden te hebben uitgewisseld, vertelde ze al spoedig dat

het leven voor haar niet rijk of bevredigend geweest was en dat ze het moe was de strijd alleen 't hoofd te moeten bieden. Toen kwam er een opzienbarende ont-hulling die ik, met haar toestemming, aan u doorgeef. Ze zei: „Hoe beroerd het ook was, als ik het over moest doen, met de kennis die ik nu heb, zou ik nooit gescheiden zijn. Dit is veel erger.”

Statistisch gezien is het moeilijk een scheiding te vermijden, omdat er in de Verenigde Staten op iedere honderd huwelijken nu al ongeveer vijftig echtscheidingen zijn. (*World Almanac* 1976.)

Tenzij het huidige tempo van het steeds toenemende aantal echtscheidingen vermindert, zullen er in het begin van de jaren tachtig op elke honderd huwelijken zeventig echtscheidingen zijn.

Echtscheiding kan alleen gerechtvaardigd worden in zeer bijzondere omstandigheden, omdat het de levens van de mensen verscheurt en het gezin van geluk berooft. Het komt bij een scheiding veel voor dat de partijen meer verliezen dan dat ze winnen.

Dat een echtscheiding een traumatische ervaring is wordt schijnbaar te weinig

begrepen en gewaardeerd. Het is zeker nodig dat er meer sympathie en begrip opgebracht wordt voor degenen, die zo'n groot drama doorgemaakt hebben en wier leven niet kan worden teruggedraaid. Zij, die gescheiden zijn kunnen nog op vele dingen hopen en vele verwachtingen koesteren als het gaat om vervulling en geluk in het leven, door zichzelf weg te cijferen en anderen van dienst te zijn.

Waarom is geluk in het huwelijk zo broos en zo vluchtig voor zovelen, en toch zo overvloedig voor anderen? Waarom moet de daaruit voortvloeiende nasleep van zielemart en lijden zo lang zijn en zo veel onschuldige mensen met zich meevoeren?

Welke verrijkende bestanddelen ontbreken in al die huwelijken, die toch allemaal zo hoopvol en zo gelukkig begonnen?

Ik heb lang over deze moeilijke vragen nagedacht. Aangezien ik welhaast mijn leven lang te maken heb gehad met menselijke ervaringen, ben ik enigszins bekend met de problemen van ongelukkige huwelijken, van scheiding en van door smart gebroken gezinnen. Ik kan ook spreken van het grote geluk, want dankzij mijn geliefde Ruth, heb ik in het huwelijk de rijkste vervulling van het menselijke bestaan gevonden.

Er zijn geen eenvoudige, makkelijke antwoorden te geven op de uitdagende en ingewikkelde vragen van hoe men gelukkig wordt in het huwelijk. Er zijn ook talrijke vermeende redenen voor een scheiding. Daaronder zijn de ernstige problemen van egoïsme, onvolwassenheid, gebrek aan toewijding, gebrekkige communicatie, ontrouw; en al de anderen die voor de hand liggen en u wel bekend zijn.

Uit ondervinding weet ik dat er nog een reden is, die minder voor de hand ligt, maar die aan alle andere voorafgaat en er doorheen loopt. Het is het gebrek aan een voortdurende verrijking van het huwelijk. Het is de afwezigheid

van dat extraatje, die het kostbaar, bijzonder en heerlijk maakt, ook wanneer het soms geestdodend, moeilijk en saai is.

U vraagt zich misschien af: „Hoe kan een huwelijk voortdurend worden verrijkt?“ Adam zei, terwijl hij over Eva sprak: „Dit is nu eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees.“ (Genesis 2:23.)

¶ We bouwen ons huwelijk op met grenzeloze vriendschap, vertrouwen, onkreukbaarheid en door elkaar te helpen en te ondersteunen in onze moeilijkheden.

Er zijn een paar eenvoudige ter zake dienende vragen die iedereen die gehuwd is of een huwelijk overweegt, zichzelf eerlijk moet stellen in een poging tot „een vlees“ te worden. Het zijn:

Ten eerste, ben ik in staat de belangen van mijn huwelijk en mijn partner op de eerste plaats te stellen, voordat ik aan mijn eigen verlangens denk?

Ten tweede, hoe sterk is mijn binding met mijn gezelschap, afgezien van mijn andere interesses?

Ten derde, is hij of zij mijn beste vriend?

Ten vierde, heb ik respect voor de waardigheid van mijn partner en houd ik hem of haar in ere?

Ten vijfde, maken we ruzie over geld? Geld zelf schijnt een echtpaar niet gelukkig te maken, noch zal het ontbreken ervan hun noodzakelijkerwijs ongelukkig maken, maar geld is vaak een symbool van egoïsme.

Ten zesde, is er een heiligende band tussen ons?

Ik raad u allen aan het uitstekende boekje „Huwelijk en echtscheiding“ van president Kimball te lezen, waarin hij ons eraan herinnert dat „geen enkel samenspel van krachten, een huwelijk kan verwoesten, uitgezonderd de krachten die in één of beide partners schuilten.“ (*Marriage and Divorce*, Deseret Book, blz. 17.)

De verhoudingen binnen het huwelijk kunnen verrijkt worden door een betere communicatie. Een belangrijke manier

om die te verkrijgen is door samen te bidden. Dit zal veel van de geschilpunten, als die er zijn, tussen het paar oplossen, voordat ze gaan slapen. Ik wil niet extra de nadruk leggen op geschilpunten, maar ze zijn er wel en ze maken de dingen juist interessant. Ze zijn de kleine snuifjes zout, waardoor het huwelijk zoet lijkt. We communiceren op heel veel manieren met elkaar, zoals met een glimlach, even over het haar strijken, een zachte aanraking, en door er aan te denken om iedere dag te zeggen: „Ik hou van je” en de man door te zeggen: „Je bent mooi”. Andere belangrijke woorden om te zeggen zijn, als het te pas komt „Het spijt me”. Luisteren is een uitstekende methode van communiceren.

Volmaakt vertrouwen in elkaar is één van de grootste verrijkende factoren in het huwelijk. Niets is er zo vernietigend voor de kern van wederzijds vertrouwen, die noodzakelijk om een verhouding goed te houden, als ontrouw. Er kan nooit een gerechtvaardigde reden zijn voor overspel. Ondanks deze afbreken-de evaring, worden er zo nu en dan toch huwelijken en gezinnen gered. Dit vereist van de gekrenkte partij het vermogen om onbepaalde liefde te geven, die groot genoeg is om te willen vergeven en te vergeten. Het vereist van de partij die gezondigd heeft, het wanhopige verlangen om zich te bekeren en het kwade daadwerkelijk te verzaken.

Onze trouw aan onze eeuwige metgezel moet niet alleen lichamelijk zijn, maar ook geestelijk. Aangezien er geen onschuldig flirten bestaat en er ook geen plaats is voor jaloezie na het huwelijk, is het verreweg het beste alle schijn van kwaad te voorkomen door ieder twijfelachtig contact met derden te vermijden. Deugd is de sterke lijn die alles bij elkaar houdt. De Heer zei: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander.” (LV 42:22.)

Van alle bestanddelen die het huwelijk kunnen zegenen is er één die in het

bijzonder verrijkend is en meer dan al de andere zal helpen om een man en een vrouw bij elkaar te brengen in een hele wezenlijke, heilige en geestelijke zin. Het is de aanwezigheid van het goddelijke in het huwelijk. Shakespeare zei in het toneelstuk Hendrik de Vijfde: God, de beste schepper van alle huwelijken, verenig jullie harten tot één.” (*Henry V*, 5:2.) God is ook de beste behoeder van het huwelijk.

Er zijn vele dingen, die een verrijkende werking hebben in het huwelijk, maar zij schijnen alleen maar aan de buitenkant te zitten. Werkelijke kameraadschap hebben en de vruchten genieten van een heilige en goddelijke aanwezigheid vormt de kern van groot geluk in het huwelijk. Geestelijke eenheid is het anker. Kleine lekjes in de heiligende dimensie van het huwelijk hebben vaak tot gevolg, dat het huwelijk als een lekke band wordt.

Het aantal echtscheidingen neemt toe, omdat in veel gevallen de verbintenis dat verrijkende element mist dat voortvloeit uit het onderhouden van de geboden Gods. Het is een gemis aan geestelijke voeding.

Ik heb in de twintig jaren dat ik als bisschop en als ring-president diende geleerd dat het betalen van tienden een uitstekende verzekering tegen echtscheiding is. Het betalen van tienden schijnt het makkelijker te maken om de geestelijke accu op te laden ten einde het in de tijd waarin de geestelijke dynamo stilstaat of niet werkt, te kunnen redden.

Er is geen majestueuze muziek die voortdurend de harmonie van een grote liefde voortbrengt. De meest volmaakte muziek is het ineensmelten van twee stemmen tot één geestelijke solo. Het huwelijk is de manier die ons door God is gegeven voor de vervulling van de grootste menselijke behoeften, gebaseerd op wederzijds respect, volwassenheid, onbaatzuchtigheid, fatsoen, toewijding en eerlijkheid. Het geluk dat het huwelijk en het ouderschap ons bieden, kan elke

andere vorm van geluk wel duizend maal te boven gaan.

De geest van het huwelijk wordt op grootse wijze verrijkt en het geestelijk groeiproces versterkt wanneer een echtpaar kinderen krijgt. Het ouderschap behoort het hoogste geluk met zich te brengen. Mannen worden „volwassen” omdat zij als vader voor hun gezin moeten zorgen. Vrouwen bloeien op, omdat ze zichzelf als moeder moeten wegcijferen. We begrijpen de volledige betekenis van liefde het best, als we ouders worden.

Onze huizen dienen tot de meest gewijde van alle aardse heiligdommen te behoren.

Bij het verrijken van het huwelijk zijn de kleine dingen juist de grote

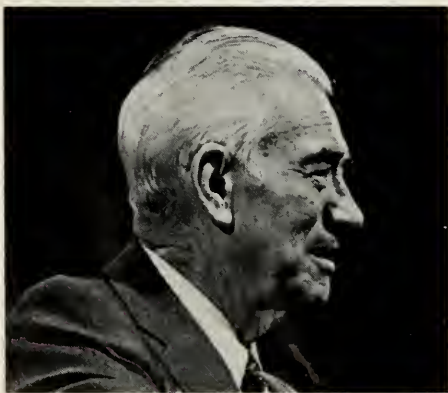
dingen. Het is een voortdurend waarden van elkaar en een attent laten merken dat men elkaar dankbaar is. Het is elkander aanmoedigen en helpen om te groeien. Het huwelijk is een gezamenlijke speurtocht naar het goede, het mooie en het goddelijke. De Heiland zei eens: „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.” (Openbaring 3:20.)

Moge de tegenwoordigheid van God alle huwelijken en gezinnen verrijken en zegenen, vooral die van zijn heiligen, als onderdeel van zijn eeuwige plan, bid ik nederig in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Het was een wonder!

Door Mark E. Petersen
Van de Raad der Twaalf

Het „Boek van Mormon is een openbaring, een geïnspireerde vertaling, het werk van God en niet van welk mens dan ook. Het is van het begin tot het einde waar”.

Ik sta hier vandaag om te getuigen van de goddelijke roeping van de profeet

Joseph Smith en om mijn geloof te verklaren in het wonder waardoor het Boek van Mormon werd vertaald en uitgegeven.

Joseph Smith deed meer voor de verlossing van de mensheid in deze wereld, dan wie ook, met als enige uitzondering onze Heer en Zaligmaker — onze Verlosser, Jezus Christus, de goddelijke Zoon van God.

Joseph was het instrument waardoor de ware kerk en het koninkrijk Gods weer op aarde hersteld werden. Hij bracht het Boek van Mormon aan het licht, dat hij door de gave en macht Gods vertaalde. Door zijn toedoen werd het nog in zijn tijd op twee werelddelen uitgegeven. Hij

stuurde het eeuwige evangelie, dat nu hersteld is, naar de vier einden van de aarde.

Hij ontving talrijke openbaringen van de Heer, die uitgegeven zijn in de Leer en Verbonden, de Parel van Grote Waarde en de geschiedenis van onze kerk. Hij bracht duizenden heiligen der laatste dagen vanuit het buitenland bijeen om in Nauvoo (Illinois) een geweldige stad te stichten met winkels, vruchtbare landerijen, kerken, scholen en een universiteit. Hij maakte plannen voor de grote trek van de heiligen naar het westen en hun vestiging in het Grote Bekken, een werk dat later uitgevoerd werd door zijn rechtmatige opvolger president Brigham Young.

Hij leefde als een groot man en hij stierf als een groot man, een martelaar voor de zaak van Christus; en zoals zovelen van des Heren gezalfden in vroeger tijden verzegelde hij zijn zending en zijn getuigenis met zijn levensbloed. (Zie LV 135:3.)

Hij liet een naam en een faam na, die nooit zullen ophouden te bestaan en naarmate de tijd voorbijgaat en de kerk het evangelie aan iedere natie, geslacht, taal en volk brengt, zal zijn naam nog meer verheerlijkt, geëerd en gezegend worden door de miljoenen gelovigen die ontdekken hoe groots zijn roeping in werkelijkheid was. Hij werd in het voorbestaan tot dit machtige werk in de laatste dagen geordend. Hij vervulde zijn zending met eer en inspiratie, een baken voor allen die hem volgen, en gaf steeds de eer aan God in de hoge, voor wie hij zijn werk deed.

Maar ook al was hij een machtig profeet, hij was van nederige afkomst. Hij groeide op als een boerenjongen, die slechts weinig onderwijs genoot. Als kind woonde hij in het westen van de staat New York; later verhuisde het gezin naar de grens van de beschaving. Zij hakten bomen om in het bos om hun eigen boerderij te bouwen. Het waren bescheiden mensen. Ze kenden armoede en

ontbering, maar door hard te werken en door de hemelse zegeningen, leefden ze als gelukkige mensen.

Het werk van Joseph Smith werd destijds voorspeld door de profeet Jesaja, die sprak van de nederige afkomst en het gemis aan onderricht in zijn jeugd. Feitelijk noemt Jesaja hem een ongeletterd man. Dit is van belang met betrekking tot deze profetie, aangezien het een onmiskenbaar herkenningspunt wordt. In zijn openingswoorden in dit negenentwintigste hoofdstuk beschrijft Jesaja een natie die plotseling verwoest zou worden, maar die in latere tijden letterlijk vanuit het graf door middel van een boek weer tot ons zou spreken.

Hij zegt eveneens wanneer dit alles ongeveer zal plaatsvinden, namelijk voordat Palestina zijn vruchtbaarheid zou herkrijgen. Palestina is nu de vruchtbare akker die hij voorzag en het boek is in de openbaarheid gebracht en gepubliceerd. De oorsprong van dit boek zou om diverse redenen ongewoon zijn, maar één ervan was, dat een ongeletterd man en een geleerde erbij betrokken zouden zijn. Joseph Smith was die ongeletterde man, op dat moment in zijn leven. De uitwerking van de publikatie van dit boek zou zo opmerkelijk zijn, dat zelfs de doven de woorden van het boek zouden horen, de blinden zouden ze zien en de armen zich zouden verheugen over de Heilige Israëls.

Wij getuigen tot u dat de profetie van Jesaja vervuld is en dat het boek nu verkrijgbaar is. Het is het Boek van Mormon.

Hoe kwam dit alles tot stand?

Een volk dat in de oudheid in Amerika woonde werd inderdaad heel plotseling vernietigd, net zoals Jesaja voorspelde. De bevolking van die natie liep in de miljoenen. Deze mensen waren eens rechtvaardig geweest en er hadden profeten onder hen geleefd die een heilige geschiedenis bijhielden gegraveerd op metalen platen. Voor hun uiteindelijke vernietiging, had één van hun profeten

dat verslag begraven in de grond, verborgen in een stenen kist. Vandaar dat toen dit boek werd gevonden, vertaald en uitgegeven in deze tijd, die natie van weleer letterlijk vanuit de grond tot ons sprak, precies zoals Jesaja had voorzeggd. Hoe kwam dit boek tevoorschijn?

Op 22 september 1823, in de buurt van Palmyra in de staat New York, onthuld een engel van God de plaats waar het boek verborgen was aan een achttienjarige jongen, genaamd Joseph Smith, die op dat moment nog een ongeletterd, onontwikkelde boerenknecht was, maar die nu door God werd geroepen om zijn profeet in deze tijd te zijn.

Het boek was van een metaal dat eruit zag als goud. Het bestond uit metalen bladzijden, die zo dun waren als gewoon tin. Iedere bladzijde mat ongeveer 17,5 cm bij 20 cm en ze werden aan de achterkant bij elkaar gehouden met metalen ringen, waardoor de bladzijden gemakkelijk omgeslagen konden worden. Het boek was ongeveer vijftien centimeter dik. Iedere bladzijde was aan beide zijden bedekt met zeer oud handschrift, met kleine maar fraai gegraveerde schrifttekens. Het boek lag in een stenen kist die het eeuwenlang tegen de elementen beschermd had. Ik wil hier even pauzeren om de vraag te stellen of er in die tijd iets bekend was van een vergelijkbaar verslag, waarnaar eventueel gewezen zou kunnen worden ter bevestiging. Het antwoord is nee. Er was er geen één. En wat valt er te zeggen van vandaag, nu, in 1977. Het antwoord is ja — een ondubbeltzinnig ja. De archeologen hebben bij voorbeeld de gegraveerde van Koning Sargon II van Assyrië, die teruggaan tot ongeveer 750 v. Chr. Ze teruggaan tot ongeveer 750 v. Chr. Ze waren begraven in de grond in een stenen kist. Hetzelfde geldt voor de gouden platen van Koning Darius, die Daniël in de leeuwenkuil liet zetten. Beide verslagen uit de oudheid zijn vertaald en gepubliceerd.

Een soortgelijk stel metalen platen, gebonden net als een boek, is gevonden in Korca en kan in het museum te Seoel bezichtigd worden; en weer een ander is gevonden in Italië. U ziet dus, dat het in de oudheid niet ongebruikelijk was verslagen op die manier te bewaren.

Er zijn veel stenen kisten gevonden, vooral in Mexico en Midden-Amerika: Sommige zijn klein, mooi gegraveerd en bevatten juwelen, andere zijn groot genoeg om voedsel in te bewaren. Het gebruik van stenen kisten was in vroeger tijden heel gewoon.

Maar laten we nu een ogenblik stilstaan bij de eigenlijke vertaling van dit verslag. Joseph Smith beweert, dat hij dit deed door middel van de gave en de macht Gods en het gebruik van de Urim en de Thummim. Zo ongeletterd als hij op dat moment van zijn leven was, had hij het nooit op een andere wijze kunnen doen. Hij kreeg vijanden. Ze probeerden niet alleen de profeet Joseph zelf te verdelen, maar ook zijn werk. Ze stelden alles in het werk om datgene wat hij deed in diskrediet te brengen, om hem te belasteren en zijn goede naam te bezoedelen en zijn werk naar beneden te halen.

Zij wilden niet erkennen dat hij een profeet was. Ze geloofden niet in moderne openbaring. Ze wilden hem alleen vernederen, uitschelden en belasteren. Aldus trachtten zij de goddelijke stempel van zijn vertaling van het Boek van Mormon te verwijderen. Zij besloten zijn werk te „vermenselijken” door te verklaren dat hij dit boekwerk zelf had geschreven, of dat hij het gestolen had van Spaulding, of dat Sidney Rigdon het geschreven had, hoewel het al uitgegeven was ruime tijd voordat Joseph van Sidney Rigdon gehoord had.

In hun pogingen om zijn vertaalwerk te „vermenselijken” schreven ze hem met tegenzin vaardigheden en kennis toe die hij niet bezat, door te zeggen dat hij gedeelten uit de Bijbel overgeschreven had en er letterlijk hele hoofdstukken uit had genomen om zijn Boek van

Mormon samen te stellen — allemaal beweringen die, natuurlijk niet waar en belachelijk waren.

Joseph Smith verklaarde dat hij alleen kon schrijven door de gave en macht Gods. Oliver Cowdery, zijn secretaris, zei hetzelfde en voegde eraan toe: „Ik schreef met mijn eigen pen het volledige Boek van Mormon (op een paar bladzijden na), zoals het van de lippen kwam van de profeet (Joseph Smith) terwijl hij het vertaalde door de gave en macht Gods.” (Dagboek van Reuben Miller, 21 okt. 1848.)

Martin Harris, nog iemand die geassisteerd had bij het schrijven, gaf hetzelfde getuigenis. En Emma Smith, de geliefde vrouw van de profeet, die deze vertaalperiode met hem doormaakte en soms hielp bij het schrijven, gaf het volgende getuigenis:

„Ik ben ervan overtuigd dat niemand dit manuscript had kunnen dicteren, tenzij hij geïnspireerd was van hogerhand. Want als ik moest meehelpen om te schrijven dicteerde Joseph urenlang; en als we gegeten hadden of na interrupties, begon hij meteen waar hij opgehouden was, zonder zelfs maar het manuscript in te zien of het laatste gedeelte voor te laten lezen. Het zou onwaarschijnlijk zijn dat een gestudeerd iemand zoiets had kunnen doen, maar voor iemand zo ongeletterd als hij, was het eenvoudig onmogelijk”. (*Saints' Herald*, 1879, 20:290.)

Hoe kunnen dan critici naar waarheid beweren, dat Joseph Smith in zijn jeugd zo geleerd was, dat hij opzettelijk gedeelten uit de Bijbel nam om die vervolgens heel handig zo te veranderen, dat het leek alsof ze deel uitmaakten van het manuscript van het Boek van Mormon. Zijn moeder verklaarde dat hij op dat moment van zijn leven de Bijbel zelfs nog nooit helemaal doorgelezen had. Hoe kon hij dan zorgvuldig bepaalde gedeelten uitkiezen en die zo handig in het Boek van Mormon inpassen?

Omdat hij in zijn jonge jaren de Bijbel

nog niet helemaal doorgelezen had, bezat hij ook niet voldoende kennis om een dergelijke taak te verrichten, zelfs al was hij bedreven geweest in het schrijven en redigeren, vaardigheden die hij in zijn jonge jaren niet bezat.

Het Boek van Mormon is een literair en godsdienstig meesterwerk en gaat de vroomste wensen of mogelijkheden van welke boerenjongen dan ook ver te boven. Het is van het begin tot het eind een moderne openbaring. Het is ons gegeven door God.

Lees bijvoorbeeld enkele van de prachtige redevoeringen van de Heiland in dat Boek. Let erop dat de Heer Bijbelse profeten citeert. Willen wij beweren, dat de ongeletterde Joseph Smith de onbeschaamdheid of de bedrevenheid had om de redevoeringen van de Heiland te herschrijven en daarin op te nemen passages uit de King James vertaling van de Bijbel, in de veronderstelling dat hij de woorden van de Christus kon overtreffen?

Moeten wij de schoonschijnende argumenten van die critici geloven, die zeggen dat Joseph meende dat hij het beter kon doen dan de profeet Mormon? Bezat hij de kennis of het onderscheidingsvermogen om vast te stellen dat de vertalers van de King James Bijbel beter waren dan de profeet Mormon in het bewerken van teksten uit de Schriften? Waar zit hun gezond verstand?

Mormon was een rijp en geïnspireerd profeet. Joseph was slechts een ongeletterde boerenjongen. Was Joseph in staat verbeteringen aan te brengen in Mormons werk?

Deze jongeman was trouw aan zijn opdracht. Hij heeft niet met het werk van Mormon, de redevoeringen van Jezus, het schitterende verweer van Abinadi, of de geschriften van Maleachi of Jesaja geknoeid. Hij was strikt een vertaler, niet een redacteur of een schrijver, ook was hij geen dief die plagiaat pleegde op iemand anders werk.

De hele taak van het vertalen was een

wonder. Het boek is „een wonderbaar werk en een wonder“, zoals Jesaja zei. (Jesaja 29:14, Oude vertaling.)

Maar, zo vragen de critici zich af, hoe verklaren we dan de overeenkomst tussen bepaalde passages uit het Boek van Mormon en de Bijbel? Het is heel eenvoudig. Toen ik enkele jaren geleden in Engeland woonde, ging ik naar het Britse Museum in Londen en bestudeerde daar de geschiedenis van de King James vertaling van de Bijbel. Ik vernam, dat de vertalers vastten en baden om inspiratie voor hun werk. Ik ben ervan overtuigd dat ze die ook ontvangen hebben.

De overeenkomst in de twee boeken is alleen maar een bewijs van de juistheid van de King James vertaling. Beide boeken werden begunstigd door de inspiratie van God.

De hand van de Heer was in het Boek van Mormon, in alle opzichten, maar ook in belangrijke mate in de King James vertaling. Het Boek van Mormon bevestigt dat. Ik ben dankbaar dat wij de King James vertaling aanvaarden als de officiële Bijbel van de kerk.

Het Boek van Mormon is van begin tot einde een openbaring, een geïnspireerde vertaling, het werk van God en niet van enig mens. Het is van begin tot eind waar.

Zoals Joseph Smith het vertaalde, zo fluisterde God het hem in, en wat aldus werd gezegd, werd door Oliver Cowdery opgeschreven; en hij bevestigde, dat het allemaal een wonder was, verriicht door de maecht Gods, en hij was een getuige die bij dit alles ter plaatse aanwezig was. Vanuit Joseph Smiths bescheiden begin kwam dus deze nieuwe bundel van schriftuur, een nieuwe openbaring van God, een tweede betrouwbare getuige van de goddelijkheid van de Heiland van de wereld.

Laten we dus bedenken en laten onze critici dat ook doen, dat het Jesaja was, die zei dat Joseph Smith een boek zou voortbrengen als een ongeletterd man en dat het „een wonderbaar werk en een wonder“ zou zijn. En dat is het ook. Hiervan getuig ik nederig en plechtig in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

De tragische kringloop

President Marion G. Romney

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De Heer heeft ons niet alleen opnieuw waarschuwingen over een op hande zijnde verwoesting geopenbaard, maar ons ook de middelen onthuld waardoor deze rampen afgewend kunnen worden.

Dat de bewoners van de aarde heden ten dage rondspartelen in verwar- ring is geen geheim. Dat chaos de maat- schappij bedreigt is algemeen bekend. Als de huidige koers van de mens en de volkeren niet veranderd wordt, zal alles culminereren in een geweldige ramp. God heeft het zo voorzeggd, en de geschiedenis getuigt ervan.

Zesduizend jaar lang zijn beschavingen verzezen, bloeiden, raakten in verval en verdwenen overeenkomstig dezelfde kringloop van gebeurtenissen.

Beschavingen verrijzen naarmate het volk zich schikt naar de wetten, waar welvaart, succes en geluk van afhangen. Deze wetten heeft God in den beginne geopenbaard en, door middel van zijn profeten, heeft Hij ze sinds die tijd in iedere bedeling herhaald.

De beschavingen maakten een bloeitijd door zolang als deze wetten werden gehoorzaamd. Zij nemen af naarmate zulke wetten minder gehoorzaamd wor-

den. Beschavingen verdwijnen wanneer deze wetten volledig genegeerd worden. Beginnend in de dagen van Adam en in iedere bedeling van het evangelie sinds die tijd, heeft de Heer de bewoners van de aarde gewaarschuwd dat hun voort- durende overtreding van de wetten der gerechtigheid, die Hij geopenbaard heeft, hun vernietiging tot gevolg zou hebben.

De hele geschiedenis, gewijd en werelds, getuigt van de juistheid van deze voorspelling.

In den beginne onderwees de Heer Adam en Eva de wetten der gerechtig- heid, waardoor zij in vrede en voorspoed konden leven. Zij onderwezen deze wet- ten op hun beurt aan hun kinderen.

„En Satan kwam onder hen, zeggende: . . . Gelooft het niet. En zij geloofden het niet; en zij hadden Satan liever dan God. En van dien tijd af begonnen de mensen vleselijk, natuurlijk en duivels te wor- den.” (Moz. 5:13.)

Eeuwenlang werd het nageslacht van Adam herhaaldelijk door de profeten aangespoord om zich te bekeren. Alleen het volk van Henoeh luisterde en gehoorzaamde.

Aan de overgeblevenen onderwees de profeet Noach „de dingen Gods. . . ge- lijk het in den beginne geschiedde.” Maar zij wilden niet luisteren.

„En de Heere zeide tot Noach: Mijn Geest zal niet altijd twisten met den mens . . . doch zijn dagen zullen zijn honderd en twintig jaren; en indien de mensen zich niet bekeren, zal Ik den vloed over hen doen komen.”

„En het geschiedde, dat Noach de kinderen der mensen tot bekering riep; maar zij luisterden niet naar zijn woorden. . . . En een ieder was hoogmoedig in het gedichtsel der gedachten zijns harten, die te allen dage alleenlijk boos waren.” (Moz. 8:16, 17, 20, 22.)

Maar Noach zette zijn prediking voort en zei:

„Geloofd, bekeert u van uw zonden en wordt gedoopt in den Naam van Jezus Christus, den Zoon van God . . . en gij zult den Heiligen Geest ontvangen. . . . en indien gij dit niet doet, zal de vloed over u komen; doch zij luisterden niet . . .

En God zag de aarde, en ziet, ze was verdorven

En God zeide tot Noach: Het einde van alle vlees is voor Mijn aangezicht gekomen, want de aarde is vervuld met geweld, en zie, Ik zal alle vlees van de aarde verdueren.” (Moz. 8:24, 29, 30.)

En aldus geschiedde. Noach en zijn familie waren de enige overlevenden.

Het volk van Sodom en Gomorra ging door een soortgelijke kringloop. Zij werden gewaarschuwd en sloegen er geen acht op. Wegens hun zonden „Liet de Here zwavel en vuur op hen regenen . . .”

„En Hij keerde die steden om, benevens de gehele Streek, met al de inwoners der steden en het gewas van den aardbodem.” (Gen. 19:24, 25.)

Jeruzalem werd verwoest en haar inwoners werden over de aardbodem verspreid, omdat ze Gods wetten ten aanzien van rechtvaardig leven verwierpen. Jezus waarschuwde hen en vermaande hen zich te bekeren als volgt: „Daarom, zie, Ik zend tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden. Van hen zult gij sommige doden en kruisigen en van hen zult gij anderen geselen in uw synagogen en vervolgen van stad tot stad, opdat over u kome al het rechtvaardige bloed, dat vergoten werd op de aarde, van het bloed van Abel, den rechtvaardige, tot het bloed van Zacharia, den zoon van Berekja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar. Voorwaar, Ik

zeg u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht.”

Omdat hij deze verwoesting voorzag, begon hij te weklagen: „Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten.” (Matt. 23:34-38.)

In Amerika werden twee grote beschavingen, die van de Jaredieten en die van de Nephieten, volkomen vernietigd, vanwege hun verwerping van de wetten der gerechtigheid, die God hun geopenbaard had. In beide gevallen had de Heer hun door zijn profeten gewezen op hun zonden, hun gewaarschuwd en hun vernietiging voorspeld als ze zich niet bekeerden. Dit deden ze niet en ze werden volkomen verdelgd.

Wij naderen vandaag de sluiting van een soortgelijke kringloop. We zijn gewaarschuwd, dat we rijp worden in onze zonden en dat we, indien we ons niet bekeren, verdelgd zullen worden.

In november 1831, zei de Heer, bij monde van zijn profeet uit deze tijd, Joseph Smith jr:

„Luistert, o gij volk Mijner Kerk, zegt de Stem van Hem, Die omhoog woont, en Wiens ogen op alle mensen zijn gericht; ja, voorwaar zeg Ik: Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.

Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen.

En de wederspanningen zullen door vele smarten worden gefolterd; want hun ongerechtigheden zullen van de daken worden verkondigd, en hun geheime daden zullen worden onthuld.

En de waarschuwende stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn

discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.” (LV 1:1-4.)

Mag ik u eraan herinneren dat de ouderlingen Israëls enkele van deze discipelen zijn.

„En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden.

Daarom is de stem des Heren tot de eindten der aarde gericht, opdat allen, die willen horen, mogen horen:

Bereidt u voor, bereidt u voor op hetgeen zal komen, want de Here is nabij.” Welnu, hiermee wordt bedoeld de wederkomst van de Verlosser.

„En de toorn des Heren is ontstoken; en Zijn zwaard is in de hemel ontbloot, en het zal op de inwoners der aarde nedervallen.

En . . . zij die niet naar de stem des Heren willen luisteren . . . (zullen) van het volk worden afgesneden.” (LV 1 : 5, 11-14.)

Nadat de Heer dit had bekendgemaakt, zette Hij de oorzaak van de hachelijke positie waarin de bewoners van de aarde zich vandaag aan de dag bevinden uiteen. Dit was zijn diagnose:

„Want zij zijn van Mijn verordeningen afgedwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken;

Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die veroudert en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen.

Omdat Ik, de Here, wist — nu geeft Hij Zijn remedie, voor wat Hij ziet gebeuren — welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden.

En Ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken; en dit alles, opdat zou mogen worden vervuld, hetgeen

door de profeten is geschreven.” (LV 1:15-18.)

Onder hetgeen dat aan de wereld bekend moest worden gemaakt waren bepaalde op handen zijnde rampen. Hij zei bijvoorbeeld:

„Want een verwoestende plaag zal onder de inwoners der aarde voortgaan en zal, *indien zij zich niet bekeren*, van tijd tot tijd worden uitgestort, totdat de aarde ledig zal zijn en de inwoners er van door de glans van Mijn komst volslagen zullen zijn verdelgd”. Hier spreekt de Heiland.

„Zie, Ik deel u deze dingen mede, zoals Ik eveneens de mensen de verwoesting van Jeruzalem aankondigde; en Mijn woord zal ook deze keer worden waarheid, evenals het tot nu toe is waarheid.” (LV 5 : 19, 20.) (Cursivering toegevoegd.)

Later sprak Hij tot Joseph Smith, de profeet en zei onder andere:

„Luistert naar de stem van Jezus Christus, uw Verlosser . . .

Gij zijt geroepen om de vergadering van Mijn uitverkorenen tot stand te brengen

. . . om hun hart voor te bereiden en in alle dingen voorbereid te zijn op de dag, wanneer rampspoed en verwoesting over de goddelozen worden gezonden.

Want de ure is nabij, en de dag komt spoedig, wanneer de aarde rijp is; en alle hoogmoedigen en zij, die goddeloos handelen, zullen als stoppelen zijn; en Ik zal hen verbranden, zegt de Here der heirscharen, opdat er geen goddeloosheid op de aarde zal zijn;

Want de ure is nabij, en hetgeen door Mijn apostelen werd gesproken, moet worden vervuld; want zoals zij spraken, zal het geschieden;

Want Ik zal Mij van de hemel openbaren met macht en grote heerlijkheid, met alle hemelse heirscharen, en duizend jaren met de mensen in gerechtigheid op aarde wonen, en de goddelozen zullen niet bestaan.

Maar ziet, Ik zeg u, dat alvorens deze grote dag zal komen, de zon zal worden

verduisterd, en de maan in bloed zal worden veranderd, en de sterren zullen van de hemel vallen, en boven in de hemel en beneden op de aarde zullen (nog) grotere teknen zijn;

En onder de mensenmenigten zal geweent en geweeklaagd zijn;

En hevige hagelbuien zullen worden voortgezonden om de oogsten der aarde te vernielen.

En wegens de goddeloosheid der wereld zal het geschieden, dat Ik wraak op de goddelozen zal nemen, want zij willen zich niet bekeren; want de beker Mijner gramschap is vol; want ziet, indien zij niet naar Mij luisteren, zal Mijn bloed hen niet reinigen.

Daarom zal Ik, de Here God, vliegen over de aarde zenden, die de inwoners er van zullen aanvallen, en hun vlees eten, en maden daarin zullen doen ontstaan. En hun tong zal zijn gebonden, zodat zij niets tegen Mij kunnen uitbrengen; en hun vlees zal van hun beenderen en hun ogen zullen uit hun kassen vallen." (LV 29:1, 7-11, 14-19.)

Welnu mijn geliefde broeders en zusters, ik besef dat deze voorspellingen niet aangenaam zijn, maar desondanks spreken ze de waarheid. Het zijn de woorden van de ware en levende God, die zei:

„Zie, Ik deel u deze dingen mede, zoals Ik eveneens de mensen de verwoesting van Jeruzalem aankondigde; en Mijn woord zal ook deze keer worden bewaarheid, evenals het tot nu toe is bewaarheid." (LV 5:20.)

Er is slechts één manier, waarop deze dreigende rampen kunnen worden vermeden en dat is door middel van bekering.

U en ik weten, dat de inwoners van de aarde diep in de zonde gedompeld zijn en dat ze met de dag dieper in het slijk wegzinken. Maar — en dit is de heerlijke boodschap — de Heer gaf niet alleen waarschuwingen; Hij heeft eveneens opnieuw de weg onthuld waardoor deze ellende afgewend kan worden.

Hij heeft opnieuw dezelfde eenvoudige

waarheden geopenbaard, die Hij ook in den beginne onderwees aan Adam en Eva. Gezamenlijk vormen deze leerstellingen de beginselen, dogma's en verordeningen van het evangelie van Jezus Christus, dat begint met een kennis van en geloof in God, onze Eeuwige Vader en in Jezus Christus, zijn Eniggeboren Zoon in het vlees, onze Heiland en Verlosser. Zij omvatten de waarheid dat de inwoners der aarde, Gods na komelingen, de sterfelijkheid meemaken, met het doel beproefd te worden om te zien of zij de geboden van God zullen onderhouden.

Deze geboden zijn geen willekeurige bevelschriften van een wraakgierige tiran. Ze zetten slechts de wetten en verordeningen uiteen die, wegens de wet van oorzaak en gevolg — vrede, succes en geluk teweegbrengen. Verwerping van en ongehoorzaamheid aan deze geboden heeft in het verleden mislukking en onheil als een natuurlijk gevolg gebracht, en dat zal altijd zo blijven.

De sluiting van deze tragische kringloop door de komst van de aangekondigde rampen kan afgewend worden, als de bewoners van de aarde zich bekeren, geloven en vertrouwen hebben in God als onze eeuwige Vader, in zijn Zoon Jezus Christus als onze Verlosser en zich onderwerpen aan hun leerstellingen.

Het zou een goed begin zijn om de geboden te gehoorzamen die God gaf aan de kinderen Israëls bij monde van zijn profeet Mozes, de geboden die president Kimball vandaag vanaf dit spreekgestoelte reeds aangehaald heeft. De Heer zei toen en het is nog steeds waar:

„Ik ben de Here, uw God . . .

Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben . . .

Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken . . .

Eer uw vader en uw moeder . . .

Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt . . .

Gij zult niet doodslaan.

Gij zult niet echtbreken .

Gij zult niet stelen.

Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste.

Gij zult niet begeren . . . (Ex. 20:2, 3, 7, 8, 12-17.)

Als de bewoners van de aarde deze geboden zullen gehoorzamen en er bovendien van ganser harte naar zullen streven om aan de woorden van Jezus te voldoen: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand” en „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf,” (Matt. 22 : 37, 39) zullen de voorspelde rampen voorkomen kunnen worden.

Maar alleen op deze wijze kan de sluiting van de tragische kringloop in onze dagen afgewend worden.

Ik zeg niet dat het zo zal zijn. Ik weet echter wel, en dat zeg ik, dat evenals er een Zion in de dagen van Henoeh was, waarin degenen die zich voegden naar Gods wetten werden gered, er ook een Zion in deze laatste bedeling zal zijn, waarin al diegenen, die volgens Gods geopenbaarde wetten leven zullen worden gered.

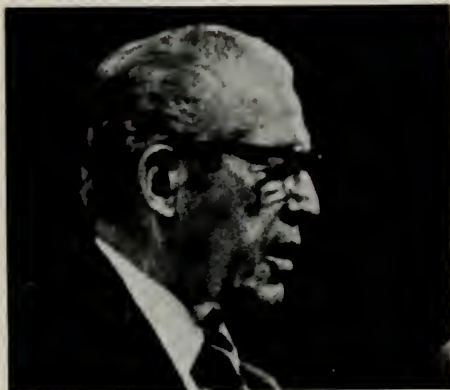
Van al deze dingen, waarvan de Heer heeft gesproken, getuig ik plechtig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zaterdagmiddagvergadering, 1 oktober 1977

Het steunen van de ambtenaren in de kerk

Door president N. Eldon Tanner

Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

Wij stellen voor steun te verlenen aan president Spencer W. Kimball als profeet, ziener, openbaarder en president van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Degenen

die het met dit voorstel eens zijn maken dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Degenen die er tegen zijn doen dit met hetzelfde teken.

Nathan Eldon Tanner als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Marion G. Romney als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Degenen die het met dit voorstel eens zijn maken dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Degenen die er tegen zijn met hetzelfde teken.

Wij stellen voor steun te verlenen aan broeder Ezra Taft Benson als president van de Raad der Twaalf. Degenen die het met dit voorstel eens zijn maken dit kenbaar. Tegenstanders, zo die er zijn, met hetzelfde teken.

Wij stellen vervolgens voor steun te verlenen aan de volgende leden van het Quorum der Twaalf Apostelen: Ezra

Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, en David B. Haight. Degenen die het met dit voorstel eens zijn maken dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Tegenstanders, zo die er zijn, met hetzelfde teken.

Wij stellen voor steun te verlenen aan broeder Eldred G. Smith als patriarch van de kerk. Degenen die het met dit voorstel eens zijn maken dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand en tegenstanders doen dit met hetzelfde teken.

Wij stellen voor steun te verlenen aan de raadgevers in het Eerste Presidium, de Twaalf Apostelen, en de patriarch van de kerk in hun hoedanigheid van profeet, ziener en openbaarder. Degenen die het met dit voorstel eens zijn maken dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Tegenstanders doen dit met hetzelfde teken.

Wij stellen voor steun te verlenen aan het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en aan de volgende leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Franklin D. Richards, James E. Faust, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks en Paul H. Dunn. Degenen die het met dit voorstel eens zijn maken dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Tegenstanders doen dit met hetzelfde teken.

En verder als leden van het Eerste Quorum der Zeventig Alma Sonne, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Theodore N. Burton, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, William Grant Bangerter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, S. Dilworth Young, Hartman Rector jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles

A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard Jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzo Busche en Yoshihiko Kikuchi. Zij die hun steun kunnen verlenen, maken dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Tegenstanders doen dit met hetzelfde teken.

Wij stellen voor steun te verlenen aan de presiderende bisschop, met Victor L. Brown als presiderend bisschop, H. Burke Peterson als eerste raadgever en J. Richard Clarke als tweede raadgever. Degenen die het met dit voorstel eens zijn maken dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand, tegenstanders doen dit met hetzelfde teken.

Wij stellen voor steun te verlenen aan alle regionale vertegenwoordigers die op het moment zijn aangesteld.

De zustershulpvereniging, met Barbara Bradshaw Smith als presidente, Janath Russell Cannon als eerste raadgeefster, Marian Richards Boyer als tweede raadgeefster en alle andere leden van het bestuur zoals dat momenteel is samengesteld.

De zondagsschool, met Russell M. Nelson als president, B. Lloyd Poelman als eerste raadgever, Joe J. Christensen als tweede raadgever en alle andere leden van het bestuur, zoals dat momenteel is samengesteld.

De Jongemannen, met als president Neil D. Schaerrer, Graham W. Doxey als eerste raadgever, Quinn G. McKay als tweede raadgever en alle leden van het bestuur zoals dat momenteel is samengesteld.

De Jonge Vrouwen, met als presidente Ruth Hardy Funk, Hortense H. Child als eerste raadgeefster, Ardeth G. Kapp, als tweede raadgeefster en alle leden van het bestuur, zoals dat momenteel is samengesteld.

Het jeugdwerk, met Naomi Maxfield

Shumway als presidente, Colleen Bushman Lemmon als eerste raadgeefster, Dorothea Lou Christiansen Murdock als tweede raadgeefster en alle leden van het bestuur, zoals dat momenteel is samengesteld.

De kerkelijke onderwijsraad: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown en Barbara B. Smith.

Degenen die het eens zijn met het voorstel bovengenoemde personen steun te verlenen kunnen dit kenbaar maken door het opsteken van de rechterhand. Tegenstanders doen dit met het zelfde teken.

Het kerkelijk comité van financiën: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy en Warren E. Pugh.

Het Tabernakelkoor met Oakley S. Evans als president, Jerold D. Ottley als dirigent, Donald H. Ripplinger als assistent-dirigent, Alexander Schreiner als hoofdorganist en Robert Cundick,

Roy M. Darley en John Longhurst als organisten.

Degenen die het eens zijn met het voorstel bovengenoemde personen steun te verlenen kunnen dit kenbaar maken door het opsteken van de rechterhand. Tegenstanders doen dit met hetzelfde teken.

Ik heb de indruk, president Kimball, dat men eenparig de genoemde ambtenaren en algemene autoriteiten heeft gesteund en daarom zouden wij de nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig willen vragen hun plaats op het podium bij hun broederen te willen innemen.

Stem van de galerij: President Tanner? President Tanner?

President Tanner: Ja?

Stem van de galerij: Heeft u gezien dat ik tegen gestemd heb?

President Tanner: Nee, zou u nogmaals uw hand willen opsteken?

Stem van de galerij: Ik zit hierboven, president Tanner.

President Tanner: O, daar zit u. Neemt u me niet kwalijk, ik had u daar boven niet gezien. Zou u onmiddellijk na deze bijeenkomst contact met broeder Hinckley willen opnemen?

De zegeningen van een rechtschapen gehoorzaamheid

Door Broeder Delbert L. Stapley
lid van de Raad der Twaalf

Enkele manieren waarop men zich gehoorzaamheid eigen kan maken — zodat men in dit leven en in het leven hierna de ware vreugde en het ware geluk kan verwerven

Geliefde broeders en zusters, beste vrienden. Een doel dat de meesten van ons in dit leven gemeen hebben, is het verlangen naar ware vreugde en eeuwigdurend geluk. Er is maar één manier om dit te verwezenlijken en wel door gehoorzaam te zijn aan alle geboden van God. Als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben wij vrijwillig een aantal heilige verbonden gesloten en beloofd de geboden des Heren te zullen gehoorzamen. Een rechtschapen gehoorzaamheid, die uit onszelf komt en waartoe wij niet worden gedwongen, zorgt ervoor dat wij eens de celestiale heerlijkheid zullen bereiken. Het is zelfs zo dat eeuwige vooruitgang zonder deze gehoorzaamheid niet mogelijk is. En toch lijkt gehoorzaamheid aan de geboden van God één van de moeilijkste opdrachten te zijn waarmee de mens wordt geconfronteerd.

Sommige mensen gehoorzamen niet, omdat zij het gevoel hebben dat hun vrije wil in het gedrang komt, als zij zich onderwerpen aan de kerkelijke autoriteiten of aan bindende verordeningen deelnemen. Anderen verkiezen, uit vrije wil, een bestaan „tegenovergesteld aan de aard van gelukzaligheid.” (Alma 41:11.) Weer anderen, die nooit hebben geleerd wat zelf-discipline is, volharden in hun zwakheden en verdedigen hun handelwijze door hun schouders op te halen en te zeggen: „Zo ben ik nu eenmaal.”

Wanneer wij ongehoorzaam zijn aan God en zijn uitverkoren dienstknechten, gaan wij voorbij aan het feit dat wij allen kinderen zijn van een Eeuwige Vader, die ons het vermogen heeft gegeven te worden zoals Hijzelf en zijn Zoon Jezus Christus — volmaakte, verheerlijkte, heilige wezens. Wij vergeten vaak dat gehoorzaamheid iets is dat wij moeten leren. Zelfs Jezus Christus, de Eniggeboren Zoon van God, moest zich die volmaakte gehoorzaamheid eigen maken, waardoor Hij als onze Wetgever en Heer kon optreden. In Hebreeën lezen wij:

„... en zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden,

En toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden.” (Heb. 5:8-9.)

Wij treden in zijn voetsporen en het pad, dat wij moeten gaan is voor ieder van ons duidelijk aangegeven met allerlei

„waarschuwingsborden”, die ons moeten leiden en ervoor zorgen dat wij niet van de weg afraken en verdwalen. Maar, net zoals Jezus, moeten wij gehoorzaamheid leren. Dat is het doel van ons sterfelijk leven. Als wij daarin niet slagen, zullen wij het ware geluk, dat tot verhoging leidt, niet vinden.

De Heer heeft ons een aantal manieren gegeven om ons gehoorzaamheid eigen te maken, zodat wij onszelf kunnen bewijzen en zijn goedkeuring en zegeningen in dit leven, en de eeuwige heerlijkheid in zijn tegenwoordigheid in de werelden die nog komen, kunnen verdienen. Allereerst moeten wij niet vergeten dat wij niet aan ons lot zijn overgelaten. De Heer heeft duidelijk geopenbaard wat Hij met zijn kinderen voor heeft en ons zijn verlossingsplan getoond. Zijn wetten staan duidelijk opgetekend in de standaardwerken van de kerk, dat wil zeggen, de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde.

De profeet Joseph Smith heeft geleerd: „Maar wij kunnen alle geboden niet onderhouden, als wij eerst niet weten, waaruit ze bestaan, noch kunnen we verwachten ze alle te kennen, of meer dan wij nu kennen, tenzij wij ons onderwerpen aan die, welke wij reeds hebben ontvangen.” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 271.)

Over de bestudering van de Schriften heeft de profeet ook gezegd:

„En hij, die hetmeeste leest, zal er het meeste van houden.” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 59.)

De Schriften bevatten de beloften van de Heer aan zijn gehoorzame kinderen. Wanneer de Heer God gebiedt, stelt Hij degenen die gehoorzaam zijn ook grote beloningen in het vooruitzicht. In de Bijbel lezen wij:

„Indien gij dan aandachtig luistert naar de stem van den Here, uw God, en al zijn geboden, die ik u heden opleg, naarstig onderhoudt, dan zal de Here, uw God, u

verheffen boven alle volken der aarde ...

De Here zal u als zijn heilig volk bevestigen, zoals Hij u gezworen heeft, indien gij de geboden van den Here, uw God, onderhoudt en in zijn wegen wandelt.” (Deuteronomium 28:1, 9.)

In een citaat uit het Boek van Mormon lezen wij:

„En ziet, alles wat Hij van u verlangt, is Zijn geboden te onderhouden en Hij heeft u beloofd, dat, indien, gij Zijn geboden onderhoudt, gij voorspoedig zoudt zijn in het land en Hij wijkt nimmer af van hetgeen Hij heeft gezegd; indien gij dus Zijn geboden onderhoudt, zegent Hij u en maakt u voorspoedig.

En nu, in de eerste plaats: Hij heeft u geschapen en u het leven geschonken, waarvoor gij bij Hem in de schuld staat. En ten tweede: Hij verlangt, dat gij zult doen, wat Hij u heeft geboden, waarvoor Hij u onmiddellijk zegent, indien gij het doet en daarom heeft Hij u betaald. En gij zijt nog bij Hem in de schuld en zult dit zijn voor eeuwig . . .” (Mosiah 2:22-24.)

Vervolgens een citaat uit de Leer en Verbonden:

„Want indien gij wilt, dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die Ik u heb geboden, en van u heb vereist.” (LV 78:7.)

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat ik zeg; maar, wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (LV 82:10.)

En tenslotte uit de Parel van Grote Waarde:

„En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebiedten. En aan hen die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven en zij die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen die wel hun eerste staat behouden en op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor

eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden.” (Abr. 3:25, 26.)

In deze teksten wordt duidelijk gezegd dat er grote beloningen beloofd worden aan hen die gehoorzamen.

Een tweede manier om ons gehoorzaamheid eigen te maken is ons te houden aan de raad van de levende profeten en andere officiële kerkelijke leiders. Wij mogen ons gelukkig prijzen om te leven in een tijd waarin zich een levend profeet op de aarde bevindt om ons raad te geven en te leiden. Onze hemelse Vader maakt zijn wil bekend bij monde van zijn profeet, en God staat niet toe dat Zijn profeet Zijn volk op een dwaalspoor brengt. Hoe belangrijk de van Gods profeet zijn is glashelder aan de leden van de kerk uiteengezet:

„Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen. Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, *alsof het uit Mijn eigen mond kwam.*” (LV 21:3-5. Cursivering toegevoegd.)

Ons wordt het volgende beloofd, wanneer wij acht slaan op de vermaning des Heren:

„Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.” (LV 21:6.)

De Heer heeft ook gezorgd voor plaatselijke autoriteiten ring- en districtspresiden-ten, bisschoppen en gemeentepresiden-ten. In een brief van Het Eerste Presidium, gedateerd op 29 januari 1973 kregen de leden van de kerk de volgende raad:

„De Heer heeft zijn kerk zo opgezet, dat er voor elk lid van de kerk — man, vrouw en kind — zowel een adviseur in geestelijke zaken als een adviseur in tijdelijke aangelegenheden beschikbaar is, die de persoon in kwestie goed kent en

die de omstandigheden kent, waaruit zijn of haar probleem voortkomt. Die, op grond van zijn ordening, recht heeft op het nodige onderscheidingsvermogen en de nodige inspiratie van de Heer, om het advies te kunnen geven dat de persoon, die in moeilijkheden verkeert, zo hard nodig heeft. Wij doelen hier op de bisschop of gemcentepresident. Als de bisschop of gemeentepresident hulp nodig heeft, kan hij zich wenden tot de ring- of zendingspresident. Deze broeders kunnen op hun beurt, indien nodig, advies vragen van een van de algemene autoriteiten.”

Indien een kwestie niet naar voldoening kan worden opgelost in de eerste stappen van bovengenoemde procedure, dienen wij gehoorzaam te zijn en diegenen te steunen die over ons zijn aangesteld, totdat er verdere adviezen zijn verstrekt. Ten derde maken wij ons gehoorzaamheid eigen door onszelf in alle opzichten discipline op te leggen. Een manier waarop wij onszelf discipline kunnen opleggen is door bekering, want het is „de methode om de gevolgen van vroegere ongehoorzaamheid in ons leven te niet te doen.” (Spencer W. Kimball, *Het Wonder der Vergeving*, Bookcraft, 1969, blz. 40.)

Wij moeten inzien dat de sterfelijkheid ons gegeven is als een proeftijd waarin wij heer en meester moeten zien te worden over alle lichamelijke lusten. Het is veel moeilijker zich in de geestenwereld te bekeren van zonden die betrekking hebben op lichamelijke gewoonten en handelingen. Wat Amulek zegt in het Boek van Mormon benadrukt dit beginsel: „Want, ziet,” zei hij, „het is nu de tijd en de dag van uw zaligheid . . .

. . . Dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten . . .

. . . Volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht . . . Want dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde,

dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten.” (Alma 34:31-34.)

Het is duidelijk dat wij ofwel in dit leven onszelf discipline moeten opleggen, of de prijs voor ons ongedisciplineerde leven in het hiernamaals zullen moeten betalen.

Tenslotte kunnen wij ons gehoorzaamheid eigen maken, zoals de Heiland dat deed, door het „lijden” dat wij moeten doorstaan. Wanneer we het leven van de heiligen uit de vorige en huidige bedelingen bestuderen, zien we dat hun leven gelouterd werd door ontberingen, allerlei bezoeken, vervolgingen en persoonlijk lijden. Job, die wel met ontberingen vertrouwd was, zei, toen hij op de proef werd gesteld: „Want Hij weet hoe mijn wandel is; toetste Hij mij, ik kwam als goud te voorschijn.” (Job 23:10.)

Joseph Smith, de wanhoop nabij, toen hij zelf het lijden aan den lijve ondervond, werd eraan herinnerd dat lijden van sterfelijke mensen heiligen kan maken, wanneer zij „gewillig (zijn) zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht (hen) op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.” (Mosiah 3:19.)

Op een gegeven moment zullen wij, in de eeuwigheden die nog moeten komen, tot de ontdekking komen dat onze beproevingen erop gericht waren ervoor te zorgen dat wij ons tot onze hemelse Vader zouden richten voor kracht en steun. Welke bezoeking of lijden wij ook moeten dragen, het kan bedoeld zijn om ons ervaring te laten opdoen, ons in de gelegenheid te stellen onszelf te verfijnen en te vervolmaken.

De Heer heeft in deze bedeling geopenbaard dat onze beloning in de eeuwigheid gebaseerd is op het peil van gehoorzaamheid dat wij bereikt hebben. Als wij ons geheel en al houden aan de celestiale wet, het naleven van de wetten van Christus, zullen wij een celestiale heerlijkheid waardig zijn. Maar op diegenen die zich niet geheel en al houden aan de

celestiale wet, liggen de lagere heerlijkheden te wachten, want de Schriften zeggen:

„En zij, die niet worden geheiligd door de . . . wet van Christus, moeten een ander koninkrijk beërven, namelijk een terrestriaal koninkrijk, of een telestiaal koninkrijk.

Want hij, die niet in staat is de wet van een celestiaal koninkrijk na te komen, kan geen celestiale heerlijkheid verdragen.” (LV 88:21-22.)

En voor hen die zich volledig schikken naar de wetten van het celestiale koninkrijk en tot het einde toe volharden, is er de volgende beloning:

„Zij zijn het, in wier handen de Vader alle dingen heeft gegeven. Zij zijn het, die priesters en koningen zijn, die van Zijn volheid en van Zijn heerlijkheid hebben ontvangen.” (LV 76:55-56.)

Gezien in het licht van deze heerlijke beloften die in het vooruitzicht worden gesteld, is het moeilijk te begrijpen, hoe welk kind van onze hemelse Vader dan ook vrijwillig genoeg zou nemen met minder dan het beste dat onze God ons te bieden heeft. Misschien is het goed als wij opnieuw vaststellen, wat onze positie is met betrekking tot de fundamentele wet van het celestiale koninkrijk — de wet van gehoorzaamheid. De uitkomst zou ons moeten laten zien welk koninkrijk wij als doel hebben gekozen.

Bij voorbeeld:

1. Bestudeer en denk ik na over de Schriften, in een poging de wil van God te leren kennen en inzicht te krijgen in Zijn geboden, die betrekking hebben op Zijn kinderen?
2. Houd ik mij aan de raad van Gods levende profeet, of kies ik er alleen die dingen uit, waarmee ik het eens ben en leg ik de rest naast mij neer.
3. Vraag ik mijn bisschop en ringpresident om advies en raad in zaken die van belang zijn voor mijn gezin en mijzelf?
4. Streef ik er serieus naar mijzelf discipline op te leggen en probeer ik mijn

lichamelijke begeerten aan mijn wil te onderwerpen?

5. Stel ik alles in het werk om mijzelf te bekeren van fouten uit het verleden of het heden en probeer ik ze te verbeteren door het goede te doen?

6. Neem ik een houding van geloof in God in, ook al word ik met beproevingen, tegenspoed en begeerten geconfronteerd? En draag ik mijn last zonder klagen?

Het naleven van Gods geboden is niet zo'n zware last, wanneer wij het doen uit liefde voor Hem, die ons zo rijkelijk heeft gezegend. De Heiland heeft ons gesmeekt: „neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

Want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” (Matt. 11:29, 30.)

Onze bereidheid om te voldoen aan de geboden van God is een bewijs van ons geloof in Hem en onze liefde voor Hem. Iemand die opstandig van aard is kan het celestiale koninkrijk niet beërven.

In de Leer en Verbonden lezen wij:

„Doch ziet, zij hebben niet geleerd gehoorzaam te zijn aan hetgeen Ik van hen verlangde, doch zij zijn vervuld van allerlei kwaad, en delen van hun goederen niet mede aan de armen en noodlijdenden onder hen, zoals het heiligen betaamt;

En zij zijn niet verenigd overeenkomstig de eendracht die door de wet van het celestiale koninkrijk wordt vereist;

En Zion kan niet worden opgebouwd, tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale

koninkrijk; anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen.

En Mijn volk moet noodzakelijkerwijs worden gekastijd, totdat zij gehoorzaamheid leren, indien nodig door de dingen, die zij lijden.” (LV 105:3-6.)

Door de Schriften te lezen, acht te slaan op de raad van Gods profeten en andere van hogerhand geroepen kerkelijke leiders, door onszelf discipline op te leggen en onze last in geloof te dragen, zullen onze karakters verfijnd en vervolmaakt worden.

Laten wij onszelf de volgende wijsheid voor ogen houden, die voortvloeide uit de pen van de profeet Joseph Smith, en tot de eerste heiligen uit deze bedeling was gericht:

„In gehoorzaamheid zijn vreugde en vrede gelegen, vlekkeloze en zuivere vreugde en vrede. En aangezien God ons geluk heeft „ontworpen”... zal Hij nooit een verordening instellen of een gebod aan zijn volk geven dat er van nature niet op is gericht dat geluk dat Hij heeft „ontworpen” te bevorderen en dat niet zal resulteren in het hoogste goed en de hoogste heerlijkheid voor hen die zijn wet en verordeningen ontvangen.” (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints*, 5:135.)

„Wanneer de Heer u een bevel geeft, voer het dan uit,” was iets dat de eerste profeet in deze bedeling zich tot regel had gemaakt. Moge dit de lijfspreuk van een ieder van ons en een goede gewoonte worden, dat bid ik nederig, terwijl ik getuig van de waarheid in de naam van Jezus Christus. Amen.

De dingen van God en de mens

Door Broeder LeGrand Richards

Lid van de Raad der Twaalf

Een bespreking van een aantal verschillen tussen de leringen van de mens en de waarheden die de Heer bij monde van zijn profeten heeft geopenbaard

Het verheugt mij bijzonder, geliefde broeders en zusters, u hier te mogen begroeten. De toespraak die ik in de luttele momenten dat ik vandaag voor u mag staan wil houden, heb ik gebaseerd op de woorden van de apostel Paulus, zoals ze opgeschreven staan in het tweede hoofdstuk van 1 Korinte, waar Paulus zegt dat de dingen van God worden begrepen door de Geest Gods en dat de dingen van de mens worden begrepen door de geest des mensen. (Zie 1 Kor. 2:11.)

„Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid.” (1 Kor. 2:14.) Ik neem aan dat dat de reden is dat er in dit geweldige land van ons bijna duizend kerkgenootschappen zijn, omdat de mensen met hun eigen verstand de dingen Gods, zoals die door de heilige profeten van onze Vader worden overgebracht, niet begrijpen, omdat die, zoals Paulus zei, voor hun dwaasheid zijn. Ik moet in dit verband denken aan de woorden van de profeet Jesaja, die zei:

„Omdat zij de wetten hebben overtreden, de inzetting ontdoken, het eeuwig verbond verbroken.

Daarom verslindt een vloek de aarde en moeten haar bewoners boeten; daarom worden de bewoners der aarde door een gloed verteerd en blijven er weinig sterfelingen over.” (Jes. 24:5-6.)

Ik weet zeker dat hij hiermee doelde op de duizend kerkgenootschappen die de leringen van de mensen volgen en daar dacht Jesaja zeker aan, toen hij zei:

„En de Here zeide: omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar; de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan.” (Jes. 2:13-14.)

Ik zou nu graag willen wijzen op een paar verschillen tussen de wegen van de mensen en hun leringen, en de waarheid, zoals de Heer die bij monde van zijn heilige profeten heeft geopenbaard. Allereerst wil ik het hebben over de manier waarop zij de Drieëenheid zien. Toen de profeet Joseph Smith zijn visioen kreeg, geloofde de hele christelijke wereld in een God zonder lichaam, lichaamsdelen, of gevoelens. Dat wil zeggen, dat Hij geen ogen had en dus niet kon zien. Dat Hij geen oren had en dus niet kon horen. Dat Hij geen mond had en dus niet kon spreken. Mozes wist dat dit zou gebeuren, want toen hij de kinderen Israëls het beloofde land binnenleidde, vertelde hij hun dat zij daar niet lang zouden blijven, maar dat zij verstrooid zouden worden onder de volken, en dat

zij goden zouden aanbidden, door mensenheden gemaakt, die niet zouden kunnen zien, horen, proeven of ruiken. (Zie Deut. 4:26-28.)

Dat is precies het soort god dat de hele christelijke wereld aanbad op het moment dat Joseph Smith zijn visioen ontving. Maar Mozes liet het daar niet bij. Hij zei dat men, als men in de laatste dagen (en wij leven in de laatste dagen) God zou zoeken, Hem zeer zeker zou vinden. (Zie Deut. 4:2.) Joseph Smith zocht en vond Hem.

De profeet Joseph Smith bracht eens een bezoek aan de president van de Verenigde Staten en deze vroeg hem het verschil tussen zijn kerk en de andere kerkgenootschappen, waarop de profeet zei: „Wij hebben de heilige Geest.” Wanneer men over de heilige Geest beschikt, ontvangt men de goddelijke leiding van God, de Eeuwige Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus. Men is niet afhankelijk van de wegen der mensen. Immers, de wegen Gods zijn dwaasheid voor de mensen, zoals Paulus heeft gezegd, omdat zij ze niet kunnen *doorgronden*.

Vergelijk dit idee van God nu eens met wat de profeet Joseph Smith overkwam. Als jongeman ging hij het bos in om te bidden, als antwoord op de uitnodiging van de apostel Jakobus: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jak. 1:5.)

En in antwoord op zijn gebed daalde er een licht uit de hemel, lichter dan de middagzon, en in het midden van dat licht stonden twee Personen wier heerlijkheid alle beschrijving te boven ging: de Vader en de Zoon. De Vader zei tegen Joseph: „Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” (Joseph Smith 2:17.)

En vervolgens vroeg de Heiland van de wereld, wiens recht het is om een oordeel te vellen over het goed en kwaad van alle personen en groepen, Joseph Smith wat

hij wilde weten. Deze vroeg Hem bij welke van al de kerken hij zich moest aansluiten. De Heiland antwoordde dat hij zich bij geen van deze kerken moest aansluiten, omdat zij allemaal de leerstellingen van mensen onderwezen. Dat is de reden voor de duizend kerkgenootschappen die er vandaag de dag in de Verenigde Staten zijn — omdat zij liever de leringen van de mensen volgen dan de openbaringen.

Ik zou nu graag een paar punten willen belichten waarin onze ideeën afwijken. Ze hebben vele verordeningen veranderd. Zo dopen zij bijvoorbeeld niet langer, zoals Jezus werd gedoopt toen hij naar Johannes ging om door hem gedoopt te worden. Ze begaven zich samen in het water van de Jordaan, en Johannes doopte hem, en samen stegen zij weer op uit het water. De apostel Paulus heeft gezegd dat er „één Here, één geloof, één doop” is. (Efeziërs 4:5.) Als dat zo is, dan zou men verwachten dat iedereen het voorbeeld van de Heiland zelf zou willen volgen, die gedoopt werd door onderdompeling in de rivier de Jordaan.

Vandaag de dag worden kleine kinderen door de geestelijken van het kerkgenootschap waartoe zij behoren, als baby met water besprenkeld. Dit is geen actieve daad van het kind zelf, het is een daad van de ouders. Johannes zag, in de tijd waarin hij naar het eiland Patmos was verbannen, de grote dag, waarop de doden, groot en klein voor God zouden staan en naar de dingen, die in de boeken stonden opgetekend, naar hun werken zouden worden geoordeeld. (Zie Openb. 20:12.)

Men kan er niet van uit gaan dat de kinderen uit hun eigen vrije wil zijn gedoopt — omdat het een daad van de ouders is geweest, die hun kinderen met water hebben laten besprenkelen.

Toen de mensen hun kinderen bij Jezus brachten en de apostelen hun trachten tegen te houden, berispte Hij hun en zei: „Laat de kinderen tot Mij komen, ver-

hindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.” (Marcus 10:14.) Vervolgens nam Hij de kinderen in zijn armen en zegende hun. Zo gaat het in zijn kerk, wanneer wij ons houden aan de dingen van God in plaats van aan de dingen der mensen. Het idee van de mensen is dat men kinderen met een beetje water moet besprenkelen, maar dat heeft met de doop niets te maken. Toen Jezus zijn apostelen, na zijn opstanding, in de wereld uitzond, gaf Hij hun opdracht het evangelie aan alle volkeren te verkondigen en „wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wien niet gelooft, zal veroordeeld worden.” (Marcus 16:15-16.) Wanneer kinderen als baby worden gedoopt, geloven zij niet. Zij kunnen dat alles nog niet bevatten. De Heer begreep dat ook. Daarom gaf Hij het voorbeeld door de kleine kinderen in zijn armen te nemen.

In het Boek van Mormon lezen wij wat de profeet Mormon tegen zijn zoon Moroni zegt en ik wil u daar graag een stukje van voorlezen. Hij zei:

„... weet ik, dat het ernstig spotten is voor God, om kleine kinderen te dopen. En hij, die zegt, dat kleine kinderen de doop behoeven, verloochent de barmhartigheden van Christus, en acht Zijn verzoening en de kracht van Zijn verlossing waardeloos.” (Moroni 8:9, 20.)

Ik denk dat het idee om kleine kinderen met water te besprenkelen (de kinderdoop) bedoeld was om de zonde van Adam en Eva weg te wassen, maar de apostel Paulus zegt ons: „Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (1 Kor. 15:22.) Als dat niet zo was, hoe zou Hij dan verzoening voor de zonden van Adam hebben kunnen brengen, als Hij niet de erfzonde die door Adam en Eva begaan was, had „uitgewist”? De andere kerkgenootschappen hebben gewoon de wetten en verordeningen veranderd.

Men gelooft vandaag de dag de uitleg

van de mensen dat wij geen profeten en apostelen meer nodig hebben, dat dat alles afgeschaft is, en dat dat ook gebeurde met profetieën. Maar Amos heeft gezegd: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten.” (Amos 3:7.) Er is nooit een moment geweest, waarop er een volk des Heren was, zonder dat er aan het hoofd een profeet stond aan wie Hij Zijn wil en gedachten kenbaar kon maken, tot leiding van Zijn volk.

Vervolgens vertelt de apostel Paulus ons dat de Heer in zijn kerk apostelen en profeten, herders en „leraars” en evangelisten heeft aangesteld voor het werk der bediening (dat wil zeggen het geweldige zendingsprogramma), tot opbouw van het lichaam van Christus (hiermee wordt bedoeld op het onderwijs in onze hulporganisaties, het huisonderwijs, het onderwijs van de priesterschap enz.), tot volmaaktheid van de heiligen (een volmaaktheid die wij kunnen bereiken door het dienstbetoon dat wij anderen bewijzen), „totdat wij allen de eenheid des geloofs ... bereikt hebben.” (Zie Efeziërs 4:11-13.)

Wij hebben de eenheid des geloofs nog niet bereikt, en hoe kunnen we hopen ooit nog zover te komen, als zij (de anderen) de middelen afschaffen die de Heer ons heeft gegeven om die eenheid te bereiken? Vervolgens zegt Paulus: „Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer... hun sluwheid, die tot dwaling verleidt.” (Efeziërs 4:14.) En dat gebeurt, wanneer wij de filosofieën van de mens aanhouden en ons niet houden aan de leiding van zijn heilige profeten.

Wij horen de „predikers” tegenwoordig op radio en televisie zeggen: „Komt tot Jezus en erkent Hem; belijdt Hem als uw enige Heiland en u zult gered worden.” Zij beseffen echter niet dat dit slechts een eerste stap in de goede richting is. Daarom zei Jezus:

„Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here,

Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is.

Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan?

En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid." (Matt. 7:21-23.)

Met andere woorden zij waren afgeweken van de basis die Hij zijn kerk had gegeven en van de verantwoordelijkheid die het lidmaatschap in de kerk met zich meebracht. Als we alleen maar ons geloof in de Heiland zouden hoeven belijden, wat zou u dan doen met de gelijkenis van de talenten die de Heiland ons gaf? U weet nog wel wat er gebeurde: aan de een gaf hij vijf talenten, aan een ander twee talenten en aan weer een ander één talent. Na een tijd kwam de meester terug en wilde met zijn dienstknechten afrekenen. Toen bleek dat degene die vijf talenten had ontvangen er vijf had bijverdiend. Degene die twee talenten kreeg had er ook twee bijverdiend, en tot deze twee zei de meester dan ook:

„Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer." (Matt. 25:21,23.) Degene die één talent had gekregen, ging heen en begroef dit talent in de grond. Hij zei: „Heer, ik wist van u, dat gij een hard mens zijt, die maait, waar gij niet gezaaid hebt, en die bijeenbrengt van plaatsen, waar gij niet hebt uitgestrooid. En ik was bevreesd en ben heengegaan en heb uw talent in de grond verborgen; hier hebt gij het uwe." (Matt. 25:24-25.) En wat zei de Meester toen?

„Neemt hem dan het talent af en geeft het aan hem, die de tien talenten heeft. Want aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden, . . . maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden.

En werpt den onnutten slaaf uit in de buitenste duisternis. Daar zal het geveeën zijn en het tandengeknars." (Matt. 25:28-30.)

Hieruit blijkt dat wij niet alleen maar hoeven te belijden. U herinnert zich ook wat de apostel Jakobus gezegd heeft; dat de boze geesten weten dat Hij de Heiland is, maar dat zij hebben gezondigd. (Zie Jak. 2:19.) Jakobus zei ook dat: „het geloof zonder de werken niets uitwerkt." (Jakobus 2:20.)

U weet vast nog dat Johannes de „slot-scène" heeft gezien. Dat er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zouden zijn en dat de doden, klein en groot, voor God zouden staan. Dat de boeken zouden worden geopend en dat ieder mens zou worden geoordeeld naar de dingen die in de boeken stonden opgetekend, *naar zijn werken*, en niet alleen maar naar de mate van zijn geloof. (Zie Openb. 20:12.) Hieruit blijkt dat „werken" noodzakelijk zijn voor leden van de kerk.

Er zijn nog veel meer verschillen, maar ik heb geen tijd meer om die allemaal te bespreken. Eén wil ik er echter nog wel noemen. U herinnert zich nog wel hoe de hele wereld geloofde dat de dief aan het kruis met de Heiland naar de hemel ging, omdat Hij zei: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn." (Lucas 23:43.) De mensen nu, van deze wereld, die de dingen zagen vanuit hun menselijke wijsheid, dachten dat hij naar de hemel ging. Maar volgens de goddelijke waarheid, ging hij slechts naar het paradijs, waar de Heiland ervoor zorgde dat het evangelie hem gepredikt werd, om hem voor te bereiden, zodat hij eens zijn plaats zou kunnen innemen tussen de verheerlijkten en verlost van zijn volk. Er zijn nog veel meer verschillen, zoals wij wel weten, en wanneer wij studeren begrijpen wij wat Paulus bedoelde toen hij zei dat de dingen Gods begrepen worden door de Geest Gods en de dingen des mensen door de geest des mensen, en toen Hij zei: „doeh een

ongestelijk mens aanvaardt niet het-geen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid." (1 Kor. 2:11-14.) Moge de Heer ons allen helpen, om iets heel interessants gezegd, hij maakte een bijzonder interessante opmerking,

inzicht te hebben in zijn waarheden en om de leiding van onze levende profeet te kunnen volgen. Dat bid ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

We zijn er al die tijd geweest

Door Broeder Paul H. Dunn

Lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Het leven heeft niets plezierigers te bieden dan de liefde van hen die ons na aan het hart liggen en het genieten van de kostbare momenten die wij samen doorbrengen

Namens het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, begroeten wij de drie nieuwe leden van ons quorum.

Wanneer ik rondreis door de kerk en ik de uitdagingen zie die er op ons liggen te iets heel interessants gezegd, hij maakte een bijzonder interessante opmerking, wachten en ook nu weer, omdat ik op deze conferentie goed heb geluisterd, gebeurt wat mij ook bij andere bijeenkomsten overkomt: ik begin volkomen te begrijpen waarom onze president er zo de nadruk op legt om diegenen te bereiken die „verdwaald” of niet actief zijn. In een eerdere bijeenkomst heeft hij

die ik graag zou willen citeren. Hij zei: Voorkomen is veel beter dan genezen. Ziet u het verschil? *Voorkomen* is veel *beter* dan *genezen*. Zouden jullie, jongvolwassenen, jonggehuwden en jongemensen overal ter wereld, deze raad a.u.b. ter harte willen nemen?

Toen mijn dochters nog klein waren, namen wij hen dikwijls mee in de auto. Zij vroegen dan steevast: „Wanneer zijn we er nu, papa?” en „Hoelang duurt het nog?” Ik moest er toen aan denken dat die vragen erg veel lijken op vragen die wij volwassenen onszelf soms stellen. We denken dat we gelukkig zullen zijn, als we een bepaalde bestemming hebben bereikt, als wij van school af zijn, als we promotie maken, een bepaalde salarisgrens bereiken, de baby wordt geboren, onze rekeningen zijn betaald, we zijn hersteld van onze ziekte, een nieuwe auto voor de deur hebben staan, een vervelend karweitje hebben gedaan, met pensioen gaan of vrij zijn van alle verantwoordelijkheden.

Mijn vader placht ons altijd te leren dat het leven een reis is, en niet een of ander kampeertochtje en hij vertelde ons dat maar al te veel mensen het leven wel zo zagen. Ik zou graag een beroep op u allen willen doen, maar in het bijzonder op de jongemensen en jonge echtparen, het leven als één geheel te zien en te

genieten van die geweldige levensreis. Ik herinner me nu die grootmoeder weer, die al vroeg in haar leven weduwe was geworden en die moest verhuizen. Haar kleindochter, die zelf binnenkort zou gaan trouwen, hielp haar de borden en verbleekte handdoeken voorzichtig in dozen in te pakken. „Zie je die naaimachine, daar in die hoek?” vroeg de grootmoeder. „Je grootvader hing er altijd zijn hoed op, als hij 's avonds thuiskwam. Ik gaf hem er iedere keer een standje voor. „Hang die hoed toch op het haakje,” zei ik dan. „Waarom moet je je hoed nu altijd aan die naaimachine hangen, het wordt er zo rommelig van!” Toen kreeg hij op een dag longontsteking, waaraan hij overleed. Ik bleef achter met vier kleine kinderen en we hebben hem allemaal ons leven lang gemist. Hoe vaak heb ik in die jaren niet gedacht, ik zou er alles voor willen geven om mee te maken dat hij die hoed nog eens op de naaimachine kon hangen!” Zoals de grootmoeder uit dit verhaal, laten we onze blik vaak vertroebelen door kleinigheden. We raken verstrikt in dingen die niet belangrijk zijn of hebben een agenda vol vergaderingen, binnen en buiten de kerk, die eigenlijk niet zoveel zin hebben. Soms blijven we bij de mensen van wie wij het meeste houden zaniken over kleine dingen, waar zij geen erg in hadden, over foutjes die, gezien in het grote geheel, eigenlijk niets betekenen. In plaats van te genieten van die zo zeldzame momenten die wij met onze geliefden kunnen doorbrengen, geven we af over dingen die zij verkeerd hebben gedaan, of die zij volgens ons verkeerd hebben gedaan. Hoevelen onder ons zeggen niet tegen hun vrouw, man, of kinderen: „Waarom kun je dit niet even doen?” „Waarom doe je dat niet even?” Of „Dat komt wel, als ik er de tijd voor heb . . .”

Onze jongste dochter is vorige maand naar de universiteit gegaan en op kamers gaan wonen. De achttien jaar waarin wij dagelijks met haar samen zijn waren

plotseling voorbij. Waar waren ze gebleven? Welke minuut, welk uur, welke dag of nacht had al die vrolijke jaren waarin zij als meisje al giechelend opgroeide opgeslokt? De eerste avond waarop ze er niet meer was, glipte ik even haar slaapkamer binnen en bekeek haar pick-up. Ik dacht aan al die momenten waarop ik haast automatisch had gezegd, „Kan die muziek niet wat zachter?” En ik bedacht me ook hoe vaak we in de toekomst naar die muziek zouden verlangen. God zij dank beschikken haar ouders en zij over veel heerlijke herinneringen, om in de toekomst van te kunnen genieten.

Onze dochter Janet ligt op het moment in het ziekenhuis en zij en wij weten wat voor geweldige momenten wij samen beleefde. Jij, Janet, kent ons grote geloof en weet wat wij voelen.

Waarom komen die plotselinge heldere ogenblikken wanneer wij beseffen hoe dierbaar onze geliefden ons zijn, slechts zo zelden? Waarom laten wij ons verstrikken in vitterij, in het oprakelen van het verleden, of standjes geven aan hen die ons zo na aan het hart liggen? Is het ooit de moeite waard? Of zoals C.S. Lewis eens zei: „Past u toch op, u hebt zo een ei gebroken, zonder dat u de bedoeling had er een omelet van te maken.” (Geciteerd in Richard L. Evans, *Richard Evans Quote Book*, Salt Lake City: Publisher's Press, 1971, blz. 169.)

Wellicht moet een ieder van ons wel eens halt toegeroepen worden te midden van dat drukke, adembenemende leven van ons — misschien moeten we wel even stoppen middenin die vele vergaderingen.

Ik vind het fijn dat de Heer ons geleerd heeft dat er belangrijke vergaderingen zijn, maar dat er ook andere vergaderingen zijn, die niet zo goed gepland en niet volgens de regels opgezet zijn. Ja, zelfs midden onder onze vergaderingen en middenin onze verplichtingen moeten we dingen leren zien: moeten we zien hoe zich plooi'tjes rond zijn

ogen vormen wanneer hij licht, hoe zij haar hoofd houdt, wanneer het licht op haar haar valt, moeten we denken aan zijn gevoel voor humor. Misschien moeten wij, wanneer wij „geleefd” dreigen te worden, een stap terug doen om ons te bezinnen. Wij moeten er aan denken waarom we dit alles doen — wij moeten er aan denken hoeveel wij houden van hen die ons na aan het hart liggen.

Een jonge moeder moest eens naar een hele belangrijke vergadering en ze was al enigszins aan de late kant. Toen zij uit haar slaapkamer stormde hield haar drie jaar oude dochttertje haar tegen en zei: „Mammie, mam.” Waarop de moeder zei: „Zie je niet dat ik het druk heb?” „Mam, ik moet je iets zeggen.” „Nu niet,” zei de moeder met een ongeduldige handgebaar.

„Mam,” begon het kleine meisje weer. „O, wat is er nou weer?”

„Ik wilde je alleen maar even zeggen dat ik van je houd,” zei het kleine kind.

Welnu, het leven gaat snel. Het ene moment zijn we jong, het volgende zijn we oud. De minuten snellen voorbij. We kunnen ze niet tegenhouden in hun haast. Nu zijn we achttien, het volgende moment achtentwintig of achtenveertig en dan ineens zijn we oud en grijs. Hebben we ooit genoeg tijd om te zanken over de mensen van wie wij het meest houden, om standjes te geven, om oude koeien uit de sloot te halen. We houden onszelf voor de mal als we denken dat we daar inderdaad de tijd voor hebben. We hebben alleen maar tijd, zoals iemand het eens heeft uitgedrukt, om aan de bloemen te ruiken.

Weet u nog hoe Julia Ward Howe eens tegen een senator zei: „Ik heb hulp nodig voor een heel speciaal iemand?”

Waarop de senator zei: „Julia, ik heb het zo druk ik kan me echt niet langer met afzonderlijke personen bezighouden.”

Hierop antwoordde Julia: „Dat is opmerkelijk. Zelfs God is zo ver nog niet gekomen.” (*Zie Richard Evans' Quote Book*, blz. 165.) Houd uzelf in de eerste

plaats bezig met individuën, met relaties, met uw geliefden. Wat is er belangrijker dan dat? Wie u ook bent, denk niet dat u het drukker hebt dan de Heer, die aan een ziel alle voorrang geeft.

Onlangs zat ik in het vliegtuig, op weg naar huis, van een conferentie ergens ver weg. Ik was maar drie dagen weg geweest, maar toen de lichten van het vliegveld opdoemden, welde er een gevoel van gespannen verwachting en opwinding in mij op. Ik voelde me als een grote held die terug keerde uit de ruimte — en wat was de oorzaak van al deze opwinding? Ik ging terug naar mijn gezin. Moeten we lange vliegtochten maken, moet er een kind het huis uitgaan om te gaan studeren, of moet er een echtgenoot overlijden die zijn hoed nooit meer op die vervelende plaats zal neerleggen, om ons eraan te herinneren hoe plezierig die momenten met onze geliefden en vrienden zijn? Hoe kort zij slechts zijn in het hele tijdsbestek? Is dat alles nodig om ervoor te zorgen dat wij ophouden met afgeven op kleine foutjes en de schoonheid inzien van iedere minuut die wij samen kunnen doorbrengen?

„Wanneer zijn we er nou?” „Hoe lang duurt het?” „Hoe lang duurt het nou nog, papa” zijn vragen die ongeduldige kinderen dikwijls stellen. „Wanneer ben ik er nu?” — vraag die volwassenen zich stellen, wanneer zij de spanningen van het leven onder ogen zien. Voor ons allen hoop ik dat wij er geen heel leven over zullen doen voor we ontdekken dat we er al die tijd al geweest zijn, dat het leven ons niet plezierigers te bieden heeft dan de liefde van hen die ons na aan het hart liggen en het samen genieten van die kostbare momenten, die wij met elkaar doorbrengen.

U weet wat president Kimball heeft gezegd: „Voorkomen is beter dan genezen”. God geve ons de wijsheid, opdat wij mogen weten dat het leven één grote reis is. Ik getuig van deze waarheden in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Een bijzonder ogenblik in de geschiedenis van de kerk

Door Broeder W. Grant Bangerter
Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

„Na 4 april 1974 is alles anders geworden. Wij kunnen niet langer met de armen over elkaar blijven toezien.”

Geliefde broeders en zusters, ik breng u de speciale groeten over van de heiligen in Brazilië en bericht u dat de bouw van de nieuwe tempel in Sao Paulo bijna gereed is.

Ik wil het in mijn toespraak hebben over een bijzonder moment in de geschiedenis van de kerk, dat van veel invloed is op ons getuigenis en op de vooruitgang van het evangelie. Ik hoop dat het in de archieven is opgenomen door hen die de geschiedenis bijhouden. Ik doel hier op wat er gebeurde op 4 april van het jaar 1974.

Het verhaal begint eigenlijk op 26 december 1973. Op die dag overleed president Harold B. Lee plotseling. Zijn dood kwam volkomen onverwacht. Ik wil u er nog even op wijzen dat de leden van de kerk vijftientig jaar lang hadden gewacht op het moment waarop Harold B. Lee president zou worden. Er was ook alle reden om aan te nemen dat dit

uiteindelijk zou gebeuren, omdat hij nog betrekkelijk jong was en een positie bekleedde waarbij hij, wat anciënniteit betreft, een goede derde plaats innam na Joseph Fielding Smith en David O. McKay, die beiden reeds op leeftijd waren. Bovendien was Harold B. Lee een bijzonder vooraanstaand man geworden. De leiding die hij gaf aan de programma's van de welzijnszorg en de priesterschap in de kerk, zijn krachtige persoonlijkheid en zijn gezonde oordeel, hadden ervoor gezorgd dat hij een van de apostelen werd naar wie het meest werd geluisterd en wiens invloed en advies zeer werden gerespecteerd. Hij straalde duidelijk iets geestelijks uit, waardoor de leden van de kerk hem gingen zien als een van de grote mannen van onze tijd. Hij bezat het ongewone vermogen om voor ontelbare mensen een persoonlijke vriend te zijn. Men verwachtte, dat hij, wanneer hij eenmaal president zou zijn twintig jaar of nog langer zou presidieren. Plotseling was hij er niet meer — naar elders geroepen na slechts anderhalf jaar. Het was voor het eerst na de dood van de profeet Joseph Smith dat een president was gestorven vóór het voor hem tijd was om te sterven. Aan de mensen, die in diepe rouw waren gedompeld en zich hevig zorgen maakten, drongen zich een aantal belangrijke vragen op, zoals ook gebeurde toen Joseph Smith was vermoord in Carthage, Illinois. „Wat moeten we nu doen? Hoe moeten we verder zonder de profeet? Onze grote leider is er

niet meer. Zal de kerk deze noodtoestand overleven?"

Natuurlijk wisten we dat de kerk het zou overleven, maar het zou niet meer hetzelfde zijn. Wij hadden nooit verwacht dat Spencer W. Kimball president zou worden en we verwachtten van hem niet dezelfde leidinggevende eigenschappen die Harold B. Lee zo duidelijk had ten toon gespreid. We wisten natuurlijk dat hij het op de een of andere manier wel zou zien te redden, totdat de volgende grote leider zou opstaan, maar het zou niet gemakkelijk voor hem zijn en de dingen zouden anders worden. „O, Heer,” baden wij „zegen president Kimball. Hij heeft alle hulp nodig die u hem geven kunt.” Zo dachten de heiligen der laatste dagen erover in die dagen van rouw.

Maar laten wij nu terugkeren naar 4 april 1974. Die morgen waren in het hoofdkantoor van de kerk alle algemene autoriteiten, regionale vertegenwoordigers en andere leiders uit de gehele wereld bijeen. Wij zouden wederom onze instructies ontvangen, zoals de afgelopen zeven jaar ook van tijd tot tijd het geval was geweest. Alle voorgaande keren had Harold B. Lee ons aanwijzingen gegeven en de trompet van zijn leiding laten schallen. Maar nu was hij heengegaan en wij voelden allen hoezeer wij hem misten. En weer kwamen de vragen: „Hoe moeten we verder zonder onze grote leider?” „Hoe kan president Kimball de lege ruimte opvullen?” En weer werd er gebeden: „Zegen president Kimball.” Toen kwam het moment waarop president Kimball opstond om de aanwezige leiders toe te spreken. Hij merkte op dat ook hij nooit verwacht had deze positie te zullen bekleden, en dat hij president Lee evenzeer miste als alle anderen. Toen nam hij voor een groot deel de instructies door die president Lee ons in de afgelopen jaren had gegeven, en dus bleven wij bidden voor president Kimball.

Hij was echter nog niet zo erg ver

gevorderd met zijn toespraak, toen de aanwezigen zich plotseling van iets nieuws bewust leken te worden. Wij voelden plotseling de aanwezigheid van iemand die bijzondere geestelijke kracht uitstraalde en we beseften dat wij naar iets bijzonders zaten te luisteren, iets indrukwekkends, dat heel anders was dan hetgeen in alle vorige vergaderingen had plaatsgevonden. Het was alsof onze haren, geestelijk gesproken, overeind gingen staan. Onze geest werd plotseling één en al leven en verwonderde zich over de alles overtreffende boodschap die onze oren opvingen. Met een nieuwe ontvankelijkheid, beseften wij dat president Kimball „geestelijke” vensters voor ons opende en ons wenkte om samen met hem een blik te werpen op de plannen voor de eeuwigheid. Het was alsof hij de gordijnen opende, die het plan van de Almachtige verborgen hielden en ons uitnodigde om samen met hem een blik te werpen op de toekomst van het evangelie en de bediening ervan. Ik denk dat niemand die deze dag aanwezig was het ooit zal vergeten. Ik heb president Kimballs toespraak daarna vrijwel nooit meer herlezen, maar wat hij zei maakte zo'n indruk op mij dat ik zijn toespraak op het moment voor het merendeel zo zou kunnen herhalen.

De Geest des Heren rustte op president Kimball en ging van hem over op ons als iets, dat duidelijk voelbaar aanwezig was, hetgeen ontroerend en schokkend tegelijk was. Hij liet ons een heerlijk visioen zien. Hij vertelde ons over de bediening van de apostelen in de dagen van de Heiland, en vertelde hoe diezelfde opdracht was verleend aan de apostelen onder Joseph Smith. Hij liet zien hoe deze mannen in geloof en toewijding waren uitgegaan en bekleed waren met een *grote macht* waarmee ze het evangelie tot de uiteinden der aarde hadden uitgedragen en in sommige opzichten verder waren gekomen dan wij vandaag de dag, met de mogelijkheden die de moderne kerk ons biedt. Hij liet ons zien

dat de kerk niet zo getrouw was als de Heer van zijn volk verwachtte. Dat wij in zekere zin vervallen waren tot een houding van zelfvoldoening en tevredenheid met de situatie zoals zij was. Bij deze gelegenheid uitte hij de nu zo bekende leus: „Wij moeten grotere passen nemen.” (Ensign okt. 1974.) Ik geloof dat ook nu nog niet iedereen die opdracht begrijpt. In alledaags Nederlands wil het zoveel zeggen als: „Ga aan de slag!” Of „Ga van start!”

President Kimball besteedde aandacht aan nog een aantal andere boodschappen: „Wij moeten de hele wereld zien te bereiken.” „Iedere jongen dient op zending te gaan.” „Open de deur naar nieuwe volkeren.” „Stuur zendelingen uit Mexico, Zuid-Amerika, Japan, Groot-Brittannië en andere delen van Europa.” (Zie Ensign okt. 1974, blz. 2-11.)

Dit was een geheel nieuw gezichtspunt, verwarrend en tegelijk ook opwindend, dat aan het oude werd toegevoegd.

Ik dacht toen: „Stel je eens voor! De president zou ons ieder ogenblik kunnen vragen naar verre landen te gaan of het evangelie op een andere manier uit te dragen.” Ik kon toen nog niet weten dat ik binnen zes maanden met diezelfde opdracht op weg zou zijn naar Portugal. President Kimballs geïnspireerde toespraak duurde één uur en tien minuten. De boodschap die hij ons gaf was heel anders dan al die andere boodschappen die ik ooit had ontvangen. Ik beseftte dat er een overeenkomst was met wat er gebeurde op 8 augustus 1844, toen Brigham Young de heiligen in Nauvoo, na de dood van de profeet Joseph toesprak. Sidney Rigdon was uit Pittsburgh teruggekomen, waar hij als afvallige had geleefd, om de kerk voor zich op te eisen. Velen getuigden echter, dat, toen Brigham Young opstond, de macht des Heren op hem rustte en wel zo, dat hij voor hen veranderde en het uiterlijk en de stem van Joseph Smith kreeg. Dat ogenblik was beslissend in de geschiede-

nīs van de kerk, en wat er op 4 april 1974 gebeurde is daarmee te vergelijken. Toen president Kimball zijn toespraak beëindigd had, stond president Ezra Taft Benson op. Met een stem vol emotie gaf hij de gevoelens van alle aanwezigen weer. Wat hij zei, komt in het kort hierop neer: „President Kimball, in al die jaren dat deze bijeenkomsten worden gehouden, hebben we nog nooit zo'n toespraak gehoord zoals u daarnet hebt gegeven. Er is waarlijk een profeet in Israël.”

Ik bevestig hier, dat na die dag in april 1974 alles veranderd is. Dit is geen poging om president Kimball te loven en te prijzen en hem als belangrijker dan de andere presidenten van de kerk af te schilderen, maar een poging om te wijzen op de „geestelijke” macht die de profeet des Heren, wie dat ook moge zijn, voortdurend vergezelt. President Kimball heeft ons niettemin de dingen in een nieuw perspectief laten zien en zorgt ervoor dat wij nu „reuzen”-stappen zetten. Na die dag heeft niemand zich ook maar een moment afgevraagd wie de profeet des Heren is.

Wij zijn plotseling in een nieuw tijdperk van het evangelie aangeland, de leden van de kerk moeten dit tijdperk onderkennen. Dit zijn beslissende jaren!

Denk eens aan wat president Kimball zegt en doet! Met één woord heeft hij bijna 10.000 nieuwe zendelingen opgeroepen. Hij heeft vele nieuwe landen opengelegd, de dag der Lamanieten ingeluid, een beroep gedaan op de heiligen om ware boodschappers van de verlossing te zijn. Hij heeft er opnieuw de nadruk op gelegd hoe dringend het werk voor de doden is en plannen gemaakt voor de bouw van vele nieuwe tempels. Zoals alle profeten heeft hij een beroep gedaan op de kerk zichzelf te louteren van alle kwaad en ongerechtigheid, zoals onzedelijkheid, echtscheiding, gebrek aan geloof, onverschilligheid, luiheid, oneerlijkheid en zich te bekeren en vergeving te vragen, wanneer nodig. Hij

heeft ons gewaarschuwd ons voor te bereiden, wat ons voedsel ons „tuintje“ en onze financiële stabiliteit betreft, en om ons huis en ons gezin op orde te brengen. Aangezien wij onszelf een volk van Zion noemen, vindt president Kimball dat wij ons ook dienovereenkomstig dienen te gedragen.

De Heer en hij zullen geen geduld met ons hebben, als wij dat niet doen.

Wat wij op 4 april 1974 en daarna hebben gehoord lijkt erg veel op de verklaringen van Mozes, Maleachi en Brigham Young. Via president Kimball voel ik dat de Heer geen geduld heeft met leiders die zich niet inspannen; met leden die niet luisteren; en vooral met een wereld die als een dwaas alles overboord gooit, met inbegrip van het anker, het kompas, het roer en zelfs de loods. Het is *ons* doel om ons aan de geboden te houden, het evangelie te verkondigen, te dopen tot bekering, het priesterschap te verlenen, het koninkrijk op te bouwen

en de doden te verlossen. Van ons wordt verwacht dat wij bij dit alles onze sporen achterlaten.

Aangezien de Heer zo genadig is geweest om de hemelen in de laatste dagen te openen en tot ons te spreken via engelen, boodschappers en profeten, opdat wij het eeuwige leven zouden kunnen verwerven, kunnen wij onszelf niet veroorloven om met de armen over elkaar te blijven toezien. Laten wij de opdracht serieus nemen; het zal zeker de moeite waard zijn. Sinds 4 april 1974 is alles werkelijk veranderd.

Ik bid dat de kerk moge luisteren naar president Kimball. Ik denk dat zij dat nu al doet. Er is sprake van grote groei en grote verbetering. Maar er moet nog meer, nog veel meer, gebeuren. De grote geschiedenis van het evangelie ligt nog in de toekomst. Wij danken, U, o God, voor een profeet. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Het brengen van offers zoals zendelingen dat doen

Door Broeder Adney Y. Komatsu

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

Het brengen van een persoonlijk offer voor het geluk van anderen schenkt voldoening en geeft ons zegeningen

Geliefde broeders en zusters, beste vrienden, ik mag in alle nederigheid wel zeggen dat ik dankbaar ben voor deze gelegenheid om mijn getuigenis van de waarheid van het evangelie van Jezus Christus aan u kenbaar te maken.

In het evangelie van Marcus lezen wij: „En toen Hij op weg ging, liep iemand op Hem toe, viel op de knieën en vroeg Hem: Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?

En Jezus zeide tot hem: Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen.

Gij kent de geboden: Gij zult niet doodslaan, gij zult niet echtbreken, gij zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis geven, gij zult niets ontvreemden, eer uw vader en uw moeder.

Hij zeide tot Hem: Meester, dat alles heb ik in acht genomen van mijn jeugd af.

En Jezus, hem aanziende, kreeg hem lief

en zeide tot hem: Eén ding ontbreekt u, ga heen, verkoop al wat gij hebt en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemel hebben, en kom hier, volg Mij. Maar zijn gelaat betrok bij dat woord en hij ging bedroefd heen, want hij bezat vele goederen.” (Marcus 10:17-22.)

De wet van de opofferingsgezindheid is een zeer elementaire leerstelling uit het evangelie van Jezus Christus en draagt bij tot het ontstaan van geloof, liefde en vele andere deugden. Vele grote zegeningen zijn gebaseerd op gehoorzaamheid aan de eeuwige wet van de opofferingsgezindheid.

Van de zendelingen is altijd opofferingsgezindheid gevraagd. Brigham Young schreef: „Samen met een aantal anderen van de Twaalf werd ik in 1839 naar Engeland gezonden. We gingen thuis weg, zonder één cent op zak. De meesten van ons waren ziek. En zij die niet ziek waren, toen wij vertrokken, werden wel ziek op weg naar Ohio. Broeder Taylor werd door de oude broeder Coltrin langs de kant van de weg achtergelaten om te sterven, alhoewel hij gelukkig niet stierf. Ik kon de afstand naar de rivier niet meer afleggen. Ik zou de overkant van deze straat, bij wijze van spreken, niet eens meer hebben kunnen halen, ik zou tot halverwege hebben kunnen komen. Ik moest, door de anderen gesteund, naar de rivier toelopen om in de boot te kunnen stappen die ons naar de overkant bracht. Zo was ongeveer de toestand. Ik had niet eens een overjas. Ik nam een kleine gewatteerde deken van

het rolbed en die deed dienst als overjas op mijn tocht naar de Staat New York, waar ik een ruwe overjas van een soort katoenen satijnweefsel kreeg. Zo vertrokken we naar Engeland, naar een vreemd land, om ons daar onder vreemde delingen te begeven." (Preston Nibley, *Missionary Experiences*, Bookcraft, 1975, blz. 90.)

Vandaag de dag is het zendingswerk enigszins anders en ook de offers die men moet brengen zijn anders, maar de kerk vermaant ons nog altijd om een zendeling te zijn en nog veel meer vrienden, naasten en mensen overal ter wereld in de gelegenheid te stellen van alle zegeningen des Heren te genieten.

Het is een voorrecht met de full-time zendingen en hun zendingspresidenten in het veld werkzaam te mogen zijn, hun getuigenis te mogen aanhoren, hun wonderbaarlijke geest te mogen „voelen” en kennis te mogen maken met hun toewijding aan het werk.

De Heer heeft de mogelijkheid om zendingswerk te verrichten niet tot slechts een enkeling beperkt. Iedereen die in zijn spoor wil treden, kan het doen. Jezus zei tot zijn discipelen, „Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volg Me. Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mij nentwil, die zal het vinden.” (Matt. 16:24-25.)

Het woord „verloochenen” houdt opofferingsgezindheid in, ofwel het opgeven van persoonlijke verlangens voor het geluk van anderen. Men hoort vaak zeggen dat een zendeling twee jaar van zijn leven opoffert om de Heer te dienen. In het begin vindt hij het zendingswerk een offer, vooral wanneer het werk moeilijk wordt en de teleurstellingen ontelbaar zijn; maar des te eerder de zendeling leert om zich te houden aan de geboden des Heren, zichzelf verloochent, zoals de Heiland zijn discipelen aanraadde, zijn eigen verlangens opof-

fert voor de verlangens van anderen, voor de opbouw van het koninkrijk Gods, en zichzelf in het werk verliest, des te eerder zal hij het ware geluk in zijn zendingswerk vinden.

Met elk offer wordt zijn getuigenis versterkt, want het brengen van een offer is gehoorzamen en de naaste liefhebben. Zendingswerk is niet gemakkelijk en vereist veel zelfdiscipline, hetgeen erg moeilijk is en men moet zich er veel voor ontfeggen.

Onlangs vroeg een zendingspresident mij een jonge zendeling advies te geven. Deze zendeling had moeite met het aanpassen aan het leven in het zendingsveld. Na enige tijd met hem gesproken te hebben, richtten wij ons op het beginsel dat door koning Benjamin, de grote profeet uit het Boek van Mormon, wordt onderwezen. Deze zei: „Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat geweest sedert de val van Adam en zal dat voor eeuwig en immer zijn, tenzij hij zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft, en de natuurlijke mens afsterft en een heilige wordt door de verzoening van Christus de Here, en wordt gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.” (Mosiah 3:19.)

Ik verzekerde deze jonge zendeling, dat de Heer hem zeker zou zegenen als hij zich zou houden aan de ingevingen van de heilige Geest, zich zou onderwerpen aan alles wat de Heer hem zou „opleggen” en Hem in nederigheid en met geduld en liefde zou dienen tot het einde toe — niet alleen het einde van zijn zending, maar het einde van zijn leven. De jonge zendeling wijdde zichzelf opnieuw aan de Heer en schept er nu vreugde in het geluk van anderen, door zijn zendingswerk, te bewerkstelligen. Broeders en zusters, ik ben er vast van overtuigd dat wij, als wij de Heer en zijn

Geest zoeken, geleid en begeleid zullen worden bij al wat wij doen in deze kerk. Mag ik u deelgenoot maken van de tekst van een lied, dat geschreven werd door een zendeling tijdens zijn zending in Japan, enige tijd geleden:

*Zendeling zijn, er bestaat niets fijners.
Hoewel je de hele dag hard moet werken
en zwoegen,
Kan iemand niets fijners zeggen dan dat
Hij weet dat het evangelie waar is.
Eerst vond ik het inderdaad een offer
Om het huis waarvan ik zo hield achter te
laten,
Maar nu begrijp ik dat het helemaal geen
offer was,
Het is een groot en wonderbaar voorrecht
hier te mogen zijn.*

*De taal is niet gemakkelijk, ik denk dat u
dat nu wel weet.
En je moet je bijzonder goed kunnen
aanpassen.
Maar door de beproevingen en het verdriet,
ben ik dichterbij God komen te
staan,
En dat zou ik voor niets in de wereld willen
ruilen.*

*Ik heb iemand zien ophouden met roken.
Ik heb zijn gelukkige gezicht gezien.
Ik heb een gezin in gebed zien neerknielen.
Ik heb de heiligen sterker zien worden.
Gelukkig is de dag,
Wanneer zij hun eigen tempel zullen
hebben.*

Zendingen zijn geweldig. Zij stralen een groot enthousiasme uit, omdat zij bereid zijn de geboden van de Heer te gehoorzamen en met liefde in het hart offers te brengen. Als u een zendeling wilt navolgen of als u een zendeling wilt worden, moet u gehoorzamen, offers brengen en uw naaste liefhebben.

Hoe kunnen we dit beter doen dan iedere dag van ons leven zendeling te zijn en

onze geliefden thuis, onze verwanten, onze burens en vrienden te zegenen!

Het gezin is de beste plaats om dit beginsel in praktijk te brengen en liefde en waardering voor elkaar te laten blijken. Er zijn vele manieren waarop wij thuis een offer kunnen brengen en onze liefde voor onze gezinsleden kunnen laten blijken door elkaar te helpen met klusjes in het huis en bepaalde gezinsactiviteiten. Ieder lid van het gezin moet zichzelf leren verloochenen, als men het eeuwige gezin gerealiseerd wil zien. Door opofferingsgezindheid en saamhorigheid als gezin, worden grote dingen tot stand gebracht; er kunnen tempels worden gebouwd, de gezinsband kan worden versterkt en het karakter wordt erdoor gevormd.

Mag ik u tot slot een citaat voorlezen uit wat de apostel Paulus de Hebreërs leerde over het offer van de Heiland, zijn gehoorzaamheid en zijn lijden:

„En zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden,

En toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen een oorzaak van eeuwig heil geworden.” (Hebr. 5:8-9.)

Ik weet dat wij, als wij de beginselen van de opofferingsgezindheid dagelijks in praktijk brengen en onze persoonlijke verlangens op zij zetten voor het geluk van anderen, ook in staat zullen zijn de heilige Geest te ontvangen en de eeuwige zaligheid te verwerven.

Ik geef u in alle nederigheid mijn getuigenis dat ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is, de Verlosser van de mensheid. Ik weet dat Joseph werd geroepen en geordend om het evangelie van Jezus Christus in deze laatste dagen te herstellen. President Kimball is inderdaad de huidige profeet des Heren en voorziet in de noden van de kerk over de gehele wereld. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Een boodschap aan de opgroeiende generatie

Door president Ezra Taft Benson
Lid van de Raad der Twaalf

Leid een zedelijk rein leven; onderhoud een nauwe band met je ouders; wees waakzaam en bid altijd

Met het „Zal de jeugd van Zion dralen” (lofzang 32) nog in onze oren en deze liefvallige jongedames op de achtergrond, bid ik om inspiratie van omhoog voor deze korte toespraak die ik zal richten tot de jeugd van de kerk — de „opgroeiende generatie,” zoals het Boek van Mormon hen noemt.

Ik wil frank en vrij met jullie, de jonge mensen in de kerk, praten. Ik neem aan dat jullie weten dat wij van jullie houden. Als leiders van de kerk, doen we alles wat goed voor jullie is. Wij hebben veel vertrouwen in jullie. Jullie zijn niet zomaar jongens en meisjes. Jullie zijn „uitgelezen” geesten. Velen van jullie moesten bijna 6000 jaar wachten, om in deze dagen voort te komen, in deze tijd, waarin de verleidingen, de verantwoordelijkheden en mogelijkheden het grootst zijn.

God houdt van jullie zoals Hij van al zijn kinderen houdt; het is Zijn verlangen en

bedoeling en heerlijkheid ervoor te zorgen dat jullie zuiver en onbezoedeld tot Hem terugkeren, wanneer jullie bewezen hebben de eeuwige vreugde in zijn tegenwoordigheid waardig te zijn.

Jullie Vader in de hemel denkt om jullie. Hij heeft jullie geboden gegeven om jullie te leiden en discipline bij te brengen. Hij heeft jullie ook je vrije wil gegeven, je vrijheid te kiezen „om te zien of (jullie) alles zullen doen wat de Here ... zal gebieden.” (Abr. 3:25.) Zijn koninkrijk hier op aarde is goed opgezet en jullie leiders zijn toegewijd jullie te helpen. Weet dat jullie je kunnen verheugen in onze blijvende liefde, onze zorg en ons gebed.

Satan denkt ook om jullie. Hij is uit op jullie vernietiging. Hij brengt je geen discipline bij met geboden, maar biedt je in plaats daarvan de vrijheid „om je eigen zin te doen” — de vrijheid om te roken, te drinken, misbruik te maken van verdovende middelen of in opstand te komen tegen de raad en geboden van God en zijn dienstknechten. Satan weet dat jullie jong zijn, je op het hoogtepunt van jullie lichamelijke kracht bevinden, opgewonden zijn over de wereld om jullie heen en in beslag worden genomen door nieuwe emoties.

Satan weet dat de jeugd de lente van het leven is, wanneer alle dingen nog nieuw zijn en jonge mensen het meest kwetsbaar zijn. De jeugd bezit de geest van avontuur, van ontwaken. Het is de tijd van het lichamelijk ontluiken, wanneer het lichaam zich de kracht en goede gezondheid eigen maakt die de waar-

schuwing „maat houden” terzijde legt. De jeugd is een periode van tijdloosheid, waarin de horizonten van de tijd te ver weg lijken om gezien te kunnen worden. En zo vergeet de generatie van *nu* dat het heden weldra het verleden zal zijn, waarop men of met verdriet en spijt of met vreugde en dierbare herinneringen kan terugzien. Satans programma heeft als leus „speel nu en betaal later.” Hij tracht allen in net zo’n ellendige situatie te brengen als waarin hijzelf verkeert. Het programma van de Heer is gericht op geluk nu en vreugde voor altijd, door het naleven van het evangelie. Als een van zijn dienstknechten en uit de genegenheid, die ik in mijn hart voor de jeugd van Zion koester — geef ik jullie de volgende raad voor het geluk dat jullie nu ten deel kan vallen:

Op de eerste plaats raad ik jullie aan een zedelijk rein leven te leiden. De profeet Alma verklaarde — en een grotere waarheid is nooit verkondigd — „Godeloosheid bracht nimmer geluk.” (Alma 41:10.)

Je kunt niet iets verkeerd doen en het gevoel hebben dat je iets goeds hebt gedaan. Dat is onmogelijk! Jaren van geluk kunnen verloren gaan, wanneer je zo dom bent om toe te geven aan een vluchtig moment van verlangen naar plezier. Satan wil je laten geloven dat het geluk alleen bereikbaar is als je je aan zijn verleidingen overgeeft, maar je hoeft slechts één blik te werpen op de brokstukken in het leven van hen die Gods wetten schenden, om te weten waarom Satan de Vader der Leugens wordt genoemd.

Laten we de volgende brief van een liefvallige jongedame eens overdenken: „Ik schrijf dit,” zei ze, „uit het diepste van mijn — gebroken — hart, in de hoop dat het een waarschuwing is voor andere meisjes om nooit deel te nemen aan datgene wat mij achteraf zo bitter heeft gestemd. Ik zou alles wat ik heb, of ooit nog hoop te zullen krijgen ervoor willen geven, als ik zou kunnen terugkeren tot

die vrolijke, zorgeloze dagen vóór het eerste vlekje der zonde op mijn hart verscheen. Ik beseftte me nauwelijks dat ik me met iets inliet dat zo veel verdriet en ellende in een mensenleven kon brengen.

Ik wou dat ik duidelijk zou kunnen maken met welk een smart en spijt mijn hart nu vervuld is, dat ik mijn zelfrespeet heb verloren en tot het besef ben gekomen dat de kostbaarste gave des levens mij ontglipt is. Ik heb te begerig mijn handen uitgestrekt naar het spannende en opwindende in het leven, zodat ik nu met lege handen sta.”

Deze jonge vrouw kwam, jammer genoeg, tot de ontdekking dat de zwaarste last die men in dit leven kan dragen de „last der zonde” is. (Harold B. Lee, Ensign, juli 1973.)

Je kunt die last en alle bijbehorende hartzeer vermijden, als je de normen maar in achtneemt die de dienstknechten des Heren hebben onderwezen. Een van de normen waarop je geluk nu en in je toekomst, is gebaseerd, is zedelijke reinheid.

De wereld zal waarschijnlijk wel zeggen dat deze norm ouderwets en niet van deze tijd is. Men zal je ertoe proberen te brengen de zogenaamde „vrije moraal” te aanvaarden wat in feite neer komt op onzedelijkheid. Onze levende profeet heeft opnieuw duidelijk bevestigd dat de eeuwige norm der kuisheid niet veranderd is. Hij heeft gezegd:

„De wereld kan dan wel zijn eigen norm hebben, maar de norm van de kerk is een geheel andere . . . De wereld mag dan misshien positief staan tegenover seksuele ervaring vóór het huwelijk, maar de Heer en zijn kerk veroordelen in niet mis te verstane termen iedere seksuele relatie buiten het huwelijk en zelfs onbehoorlijke en bandeloze seksuele uitingen binnen het huwelijk. Hoewel vele zogenaamde autoriteiten deze praktijk als een normale uiting rechtvaardigen, veroordeelt de kerk ze . . . Dergelijke goddeloze praktijken werden door de oude

profeten veroordeeld en worden ook nu door de kerk afgewezen." (Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, Deseret Book Co., 1972, blz. 175.)

Deze norm houdt in dat je jezelf rein van lichaam en geest moet houden. De kerk houdt er geen dubbele moraal op na. De zedelijke gedragslijn des hemels waaraan man en vrouw zich te houden hebben is volledige kuisheid vóór het huwelijk en volledige trouw na het huwelijk. President Kimball heeft deze uniforme norm voor man en vrouw duidelijk voor jullie, jongelui, die nog niet getrouwd zijn, uiteengezet:

„Tot de meest algemene zonden op sexueel gebied, die door onze jonge mensen worden begaan behoort onfatsoenlijk vrijen. Deze onbetamelijke omgang leidt niet alleen dikwijls tot ontucht, zwangerschap en abortus — allemaal bedenkelijke zonden — maar op zichzelf is dit al een verderfelijk euvel, en het is voor de jongelui vaak moeilijk te onderscheiden, waar hun liefkozingen de grens van het betamelijke overschrijden. Deze handelingen verwekken zinnelijke lust, snode gedachten en seksuele begeerten. Dit zijn nog maar enkele onderdelen van een hele verzameling aanverwante zonden en onbezonnenheden." (Spencer W. Kimball, *Het Wonder der Vergeving*, 1969, blz. 75.)

In de kerk en het koninkrijk Gods raakt kuisheid nooit uit de tijd, onverschillig wat de wereld ook doet of zegt. Dus zeggen we tegen jullie, jongelui — behoudt je zelfrespect. Laat je niet verleiden tot intimiteiten die je hartzeer en verdriet bezorgen. Je kunt geen gelukkig leven opbouwen op onzedelijkheid. „De eerste voorwaarde voor geluk", zei president David O. McKay, „is een zuiver geweten." (*Gospel Ideals*, Salt Lake City: The Improvement Era, 1953, blz. 498.)

Ten tweede raad ik jullie aan een nauwe band met je ouders te onderhouden. Er zijn van die dingen die alleen maar met de jaren kunnen komen en een van die

dingen is wijsheid. Jongelui, jullie hebben de wijsheid van de ouderen nodig, precies zoals sommige ouderen jullie levenslust nodig hebben.

Een jongeman, die pas een paar maanden afgestudeerd was, kreeg een baantje bij een verzekeringsmaatschappij. Hij was vol enthousiasme en levenslust — vastbesloten verzekeringspolissen te verkopen aan iedereen die hij tegenkwam, ook aan de boeren. Zo wandelde hij op een prachtige herfstmorgen eens een boerenerf op, alwaar hij aan de andere kant van het erf een oude boer zag staan, die, enigszins krom en gebogen, uit stond te kijken over zijn veld met graan. De verzekeringsagent liep kordaat op de boer toe en zei, „Kop op, beste man, het leven is echt de moeite waard."

De al wat oudere boer probeerde zo recht mogelijk te gaan staan en antwoordde, „Jongeman, zie je dat prachtige tarweveld?" De verzekeringsagent moest toegeven dat het inderdaad een prachtig veld was. „Zie je dat sommige aren wat krom staan?"

„Ja," zei de jongeman, „dat klopt, dat is zo."

Toen zei de oudere boer, „Dat zijn de aren met de graankorrels erin."

Je ouders raken misschien wat krom en gebogen door de zorg voor jullie en je broers en zusters. Maar vergeet niet dat zij de aren met het graan erin zijn. Ja, jongelui, jullie ouders, grijpt door de jaren en de ervaringen die jullie niet hebben opgedaan, kunnen jullie wijsheid, kennis en zegeningen verschaffen om jullie over de valkuilen des levens heen te helpen. Misschien kom je wel tot de ontdekking, zoals die ene jongeman overkwam, dat de prettigste ervaringen in het leven die zijn, als je je tot je vader en moeder wendt om hulp.

Enige tijd geleden kwam er een jongeman bij mij op kantoor, die om een zegen vroeg. Hij was ongeveer achttien jaar oud en had wat problemen. Er waren geen ernstige problemen van zedelijke aard, maar hij was wat in de war

en maakte zich zorgen. En dus verzocht hij om een zegen. Ik zei tegen hem: „Heb je ooit aan je vader gevraagd of hij je een zegen wil geven? Je vader is toch een lid van de kerk?” „Ja,” zei hij, „hij is ouderling en een nogal inactief ouderling.”

Toen vroeg ik: „Houd je van je vader?” Hij antwoordde, „Ja, broeder Benson, hij is een goed mens en ik houd van hem.” Daarna zei hij, „Hij kwijt zich niet van zijn priesterschapstaken zoals het eigenlijk zou moeten. Hij gaat niet regelmatig naar de kerk. Ik weet niet of hij zijn tienden betaalt, maar hij is een goed mens, die goed voor zijn gezin zorgt, een vriendelijk man.”

Ik zei tegen hem, „Wat zou je ervan vinden als je eens op het juiste ogenblik met hem praatte en hem vroeg of hij je een vaderlijke zegen zou willen geven?” „O,” zei hij, „Ik denk dat dat hem zou afschrikken.”

Maar zou je het willen proberen? Ik zal voor je bidden.”

Hij zei: „Goed, op die basis wil ik het wel proberen.”

Een paar dagen later kwam hij terug. „Broeder Benson,” zei hij, „er is bij ons thuis nog nooit zo iets fijns gebeurd.” Hij kon zijn emoties nauwelijks de baas, toen hij mij vertelde wat er gebeurd was. „Toen de gelegenheid zich daartoe voerde,” zo zij hij, „heb ik het met mijn vader erover gehad, en hij vroeg mij. „Zoon, wil je werkelijk dat ik je een zegen geef?” Ik zei hem dat ik dat graag wilde.” Toen zei de jongeman: „Broeder Benson, hij gaf mij een van de mooiste zegens die je je maar zou kunnen wensen. Moeder heeft de hele zegen lang zitten huilen. Toen hij de zegen gegeven had, voelden wij ons allen in dankbaarheid en liefde verbonden, zoals nog nooit eerder het geval was geweest.”

Zorg dat je nauwe banden met je vader en moeder onderhoudt. Wanneer er voorstellen voor het gezinsgebed en de gezinsavond worden gedaan, trek je dan niet terug. Doe mee en maak er iets van.

Draag je steentje bij om te zorgen voor een echte gezinseenheid en een echt gevoel voor saamhorigheid in het gezin. In zulke gezinnen kent men geen generatiekloof. Dit is weer een ander middel dat de tegenspeler gebruikt — kinderen en ouders uit elkaar drijven. Zorg er dus voor dat je nauwe banden onderhoudt met je vader en moeder.

Ten derde geef ik jullie de raad, om zoals Jezus Christus zegt, „altijd (te) waken en (te) bidden, opdat gij niet in verzoeking valt; want Satan begeert u te bezitten, opdat hij u als tarwe moge ziften.” (3 Nephi 18:18.)

Als je je Hemelse Vader oprecht om leiding vraagt, 's morgens en 's avonds, zul je de kracht ontvangen om iedere verleiding te mijden. President Heber J. Grant heeft de jeugdige leden van de kerk de volgende belofte gegeven die aan geen tijd gebonden is.

„Ik maak mij weinig of geen zorgen om de jongen of het meisje, de jongeman of de jonge vrouw, die God *eerlijk en nauwgezet, tweemaal per dag om de leiding van zijn Geest smeekt*. Ik weet zeker dat zij, wanneer de verleidingen komen, de kracht zullen hebben om ze het hoofd te bieden, door de inspiratie die hun gegeven zal worden. Wanneer wij de Heer om leiding van zijn Geest smeken, wordt er een scherm om ons heen opgetrokken, en ik verzeker u, dat wij, als wij eerlijk en oprecht om de leiding van de Geest des Heren vragen, deze leiding zullen ontvangen.” (*Evangelienormen*, Salt Lake City: The Improvement Era, 1969, blz. 26. Cursivering toegevoegd.) Wanneer je bidt — wanneer je met je hemelse Vader praat — praat je dan werkelijk je problemen met Hem uit? Laat je Hem weten wat je gevoelens, je twijfels en je onzekerheden zijn, waarover je blij bent en wat je diepste verlangens zijn — of is het gebed eigenlijk alleen maar een sleur, waarbij je altijd dezelfde woorden en zinnen gebruikt? Denk je na over wat je werkelijk wilt zeggen? Neem je de tijd om te luisteren

naar de ingevingen van de Geest? De antwoorden op ons gebed worden ons meestal ingegeven door een „stille” stem en wij onderkennen ze meestal met onze diepste *gevoelens*. Ik zeg jullie dat jullie kunnen weten wat God met jullie voor heeft, als jullie de tijd nemen om te bidden en te luisteren.

Ja, beste jongelui, jullie zullen je beproevingen en verleidingen krijgen die jullie moeten zien te doorstaan, maar er liggen geweldige ogenblikken in de eeuwigheid op jullie te wachten. Jullie genieten onze liefde en ons vertrouwen. Wij bidden dat jullie mogen worden gereed gemaakt voor de teugels van het leiderschap. Wij zeggen tot jullie: „Staat op, en laat uw licht schijnen” (LV 115:5), wees een licht voor de wereld, een voorbeeld voor anderen. Je kunt in de wereld leven en toch niet deel hebben aan de zonden van de wereld. Je kunt vreugde scheppen in het leven en een leven leiden dat niet wordt ontsierd door allerlei lelijke zonden. Wat dat betreft hebben wij vertrouwen in jullie.

*Verheugt u, o jeugd, uw dag is nabij,
Voor jullie worden de uren langer, voor-
dat de avond valt;
Wat doen de donkere wolken aan de
horizon ertoe;
Als achter die wolken de stralen van het
eindeloze licht schijnen?*

*Vandaag kunnen schaduwen je pad
verduisteren,
Vreemde wegen kunnen je toelokken;
De bittere storm kan je doen worstelen,
Om je dapperder te maken, wat er ook
moge gebeuren.*

*Als je diep in je hart het visioen maar
bewaart —
De droom die door niets kan worden
uitgevaagd, of bezoedeld,
Dan zal de belofte van het mooiere weer
dat morgen zal komen,
Voor jou zijn als een kompas of een ster.*

*Aanschouw deze dag, sta op in al je
pracht,
Draag het vaandel van een toekomstige
wereld,
Waarin haat en oorlog, verdriet en
wanhoop,
Zullen wijken voor rechtvaardigheid, lief-
de en vrijheid.*

(Maude Osmond Cook, „Young Men Shall See Visions,” *You left Us with a Smile*, Salt Lake City: Melvin A. Cook Foundation, 1972, blz. 59.)

Ik bid dat jullie — de jonge, opgroeiende generatie — je lichamen en geest rein zult houden, vrij van de smet der wereld, dat jullie reine vaten zullen zijn, die het koninkrijk Gods triomfantelijk zullen uitdragen, als voorbereiding op de wederkomst van onze Heiland. In de naam van Jezus Christus, amen.

De tien zegeningen van het priesterschap

Door Bruce R. McConkie
Lid van de Raad der Twaalf

De zegeningen beginnen met ons eigen lidmaatschap — en kunnen ons tot goddelijkheid voeren

Wij zijn de dienstknechten van de Heer, zijn vertegenwoordigers, zijn afgevaardigden. Wij zijn begiftigd met macht van omhoog. Wij dragen of het Aäronisch priesterschap, hetgeen een voorbereidende, scholende orde is, of het Melchizedekse priesterschap, hetgeen de grootste en hoogste macht is die de Heer aan de mensenkinderen op aarde geeft.

In dit hogere priesterschap vinden wij vijf ambten of roepingen, namelijk de ambten van ouderling, zeventiger, hogepriester, patriarch en apostel. Het priesterschap is evenwel hetzelfde en is groter dan welk van haar ambten dan ook. Wij vormen een koninkrijk van broederen, een gemeente van gelijken, die allen het recht hebben alle zegeningen van het priesterschap te ontvangen. Er worden geen zegeningen apart gehouden voor apostelen die niet verkregen kunnen worden door al de ouderlingen in het

koninkrijk. Zegeningen zijn het gevolg van gehoorzaamheid en persoonlijke rechtvaardigheid, niet van de positie die men bekleedt.

Mijn toespraak handelt over de zegeningen — de tien zegeningen van het priesterschap — die verkregen kunnen worden door allen onder ons die het Melchizedekse priesterschap dragen. *Zegen nummer één: Wij zijn leden van de enige ware en levende kerk op aarde en wij hebben de volheid van het eeuwig evangelie ontvangen.*

„En dit hogere priesterschap bedient het evangelie. Welk priesterschap in de kerk van God door alle geslachten voortgaat, en zonder begin van dagen of einde van jaren is.” (LV 84:19, 17.)

Het evangelie is het plan van zaligheid, het is de weg en het middel verstrekt door de Vader aan zijn geestelijke kinderen, waardoor zij de macht hebben om vooruitgang te maken en te worden zoals Hij. Het priesterschap is de macht en het gezag van God, overgedragen aan de mens op aarde, om in alle dingen te handelen voor de zaligmaking van de mens.

De kerk en het koninkrijk van God op aarde vinden wij daar waar het evangelie van zaligheid, het Melchizedekse priesterschap is. En waar geen Melchizedeks priesterschap is, is ook geen ware kerk, noch de macht die de mensen in het koninkrijk van God zalig zal maken.

Zegen nummer twee: Wij hebben de gave van de heilige Geest ontvangen, en wij hebben er recht op de gaven des Geestes te

ontvangen — die wonderbaarlijke, geestelijke begiftigingen die ons van de wereld afzonderen en ons boven het zinnelijke verheffen.

De gave van de heilige Geest wil zeggen recht hebben op de voortdurende nabijheid van dit lid van de Godheid, mits wij getrouw zijn. Het is het recht openbaringen te ontvangen, visioenen te zien en in harmonie te zijn met de Oneindige. Johannes, die het Aäronische priesterschap bezat, doopte in water voor de vergeving van zonden. Jezus, die in eeuwigheid hogepriester was naar de orde van Melchizedek, doopte met de heilige Geest en met vuur.

De heilige Geest is een openbaarder. Hij getuigt van de Vader en de Zoon, die heilige Wezens, die wij moeten kennen om het eeuwige leven te verwerven. Aldus „... houdt dit hogere priesterschap de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods.” (LV 84:19.) De geestelijke gaven zijn de tekenen die hen volgen die geloof hebben; de wonderen en genezingen die in de naam van de Heer Jezus Christus worden verricht; zij omvatten de wonderbaarlijke uitstortingen van licht, waarheid en openbaring van God in de hemel aan de mens op aarde.

Onze openbaringen zeggen dat het Melchizedekse priesterschap de „sleutelen van alle geestelijke zegeningen der kerk” draagt, en dat allen die dit heilige priesterschap dragen „het voorrecht ... hebben de verborgenheden van het koninkrijk des hemels te ontvangen, de hemelen voor zich geopend te hebben, deel te nemen aan de algemene vergadering en kerk van de Eerstgeborene, en zich te verheugen in de gemeenschap en tegenwoordigheid van God, de Vader en Jezus, de Middelaar van het nieuwe verbond.” (LV 107:18,19.) *Zegen nummer drie: Wij kunnen geheiligd worden door de heilige Geest, zodat het onzuivere en het kwade uit ons wordt gebrand als door vuur, waarna wij rein en vlekkeloos*

worden en geschikt om bij goden en engelen te wonen.

De heilige Geest is de Heiligmaker. Zij die hun roepingen in het priesterschap eer aandoen „worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.” (LV 84:33.) Zij worden opnieuw geboren, zij worden nieuwe schepselen van de heilige Geest en leven in Christus. Alma zei over zulke getrouwen onder de oude volkeren: „Daarom werden zij volgens deze heilige orde geroepen” — dat wil zeggen, zij droegen het Melchizedekse priesterschap — „en geheiligd; en hun klederen werden wit gewassen door het bloed des Lams.

Nadat zij nu door de heilige Geest waren geheiligd, en hun klederen wit waren gemaakt, en zij rein en onbevlekt waren voor God, konden zij niets anders dan met afschuw op zonde zien; en er waren velen, buitengewoon velen, die rein werden gemaakt en in de rust van de Here, hun God, zijn ingegaan.” (Alma 13:11, 12.)

Zegen nummer vier: Wij kunnen de plaats van de Heer Jezus Christus innemen bij het bedienen van verlossing aan de mensenkinderen.

Hij predikte het evangelie; dat kunnen wij ook. Hij sprak door de macht van de heilige Geest; dat kunnen wij ook. Hij diende als zendeling; dat kunnen wij ook. Hij deed overal goed; dat kunnen wij ook. Hij verrichtte de verordeningen die nodig zijn voor verlossing; dat kunnen wij ook. Hij onderhield de geboden; dat kunnen wij ook. Hij verrichtte wonderen; dat voorrecht kunnen wij ook hebben als wij in alle dingen getrouw zijn.

Wij zijn afgevaardigden; wij vertegenwoordigen hem; wij worden verondersteld te doen en te zeggen wat Hij zou doen en zeggen als Hij op dit moment persoonlijk onder de mensen werkzaam was.

Zegen nummer vijf: Het ligt in onze macht zonen van God te worden, te worden aangenomen als lid van het gezin van

de Heer Jezus Christus, Hem als onze Vader te hebben, met Hem één te zijn zoals Hij één is met zijn Vader.

„En gij zijt naar de orde van Hem, Die van alle eeuwigheid tot alle eeuwigheid zonder begin der dagen of einde der jaren was,” zei de Heer tot Adam.

„Zie, gij zijt één in Mij, een zoon van God; en aldus kunnen allen Mijn zonen worden.” (Mozes 6:67, 68.)

Als zonen van God bezitten wij ook de macht vooruitgang te maken en ons te ontwikkelen totdat wij „mede-erfgenamen van Christus” zijn, of zoals Paulus het uitdrukte, totdat wij „Gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons” bereikt hebben. (Rom. 8:17,29.)

Zegen nummer zes: Wij kunnen de patriarchale orde aanvaarden, de orde van het eeuwig huwelijk, de orde die het gezin in staat stelt eeuwigdurend in celestiale heerlijkheid voort te bestaan.

Om de hoogste hemel te bereiken en de volheid van het licht en de heerlijkheid te genieten die het eeuwig leven behelzen, dienen wij „deze staat in het priesterschap (te) aanvaarden” die de naam van „het nieuw en eeuwig huwelijksverbond” draagt. (LV 131:2; zie tevens LV 131:1-4.)

Zegen nummer zeven: Wij hebben de macht tot het besturen van alle dingen, zowel de tijdelijke als de geestelijke, zowel de koninkrijken der wereld als de elementen, stormen en krachten van de aarde.

De Schriften zeggen hierover: „Want God zwoer jegens Henoch en diens zaad met een eed op zichzelf, dat een ieder, die naar deze orde en roeping zou worden geordend, door het geloof de macht zou bezitten om bergen te doen splijten, zeeën te scheiden, water droog te leggen en de loop der waterstromen te veranderen;

En legerscharen van natiën te weerstaan, de aarde te verdelen, elke band te verbreken, in de aanwezigheid van God te vertoeven, en alles naar zijn wil te doen en op zijn gebod, vorsten en machten te onderwerpen; en dit door de wil van de

Zoon van God, Die van vóór de grondlegging der wereld is.” (Gen. 14:30, 31, Geïnspireerde Versie.)

Voorwaar, het Melchizedekse priesterschap is de macht die Christus zal aanwenden op de dag dat het „koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden.” (Openb. 11:15.)

Zegen nummer acht: Wij hebben door middel van het priesterschap de macht het eeuwig leven te bereiken, hetgeen de grootste aller gaven Gods is.

Eeuwig leven is de naam van het soort leven dat God leidt. Het bestaat ten eerste uit het voortbestaan van het gezin in de eeuwigheid, en ten tweede uit de erfenis van de volheid van de heerlijkheid van de Vader.

Allen die het Melchizedekse priesterschap ontvangen sluiten een verbond met de Heer. Ieder van hen belooft ernstig:

Ik sluit een verbond om het priesterschap te ontvangen;

Ik sluit een verbond om mijn roeping in het priesterschap eer aan te doen.

Ik sluit een verbond om de geboden te onderhouden en te „leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.” (LV 84:44.)

Op zijn beurt komt de Heer overeen om zulke getrouwe personen „alles, wat Mijn Vader heeft” te geven, hetgeen het eeuwig leven in het koninkrijk Gods inhoudt. (LV 84:38; zie tevens LV 84:33, 34.)

Om het bindende karakter van zijn belofte duidelijk te maken, legt de Heer vervolgens een eed af dat de beloofde beloning verkregen zal worden.

Deze eed, die in dit verband betrekking had op de Zoon van God zelf wordt in de Schriften als volgt weergegeven: „De Here heeft gezworen en het berouwt Hem niet: Gij zijt priester voor eeuwig, naar de wijze van Melchizedek.” (Ps. 110:4.)

En met betrekking tot alle anderen die

ook het Melchizedekse priesterschap ontvangen zegt de Schrift: „En zij, die tot dit priesterschap geordend zijn, blijven, gelijk de Zoon van God, een priester voor altoos.” (Heb. 7:3, Geïnspr. Vertaling.) Dit wil zeggen, zij zullen voor eeuwig koningen en priesters zijn; hun priesterschap zal tot in alle eeuwigheid voortduren; en zij zullen het eeuwig leven bezitten.

„Zij zijn het, die de kerk van de Eerstgeborene vormen.

Zij zijn het, in wier handen de Vader alle dingen heet gegeven —

Zij zijn het, die priesters en koningen zijn, die van Zijn volheid en van Zijn heerlijkheid hebben ontvangen;

En priesters zijn van de Allerhoogste, volgens de orde van Melchizedek, welke orde volgens die van Henoch was, die volgens de orde van de Eniggeboren Zoon was.

Daarom, zoals het geschreven staat: Zij zijn goden, namelijk de zonen van God —

Daarom zijn alle dingen van hen, hetzij (in) leven of dood, tegenwoordige of toekomstige dingen, zij zijn alle van hen, en zij zijn van Christus, en Christus is van God.” (LV 76:54-59.)

Zegen nummer negen: Het ligt in onze macht onze roeping en uitverkiezing te verzekeren, zodat, hoewel wij nu nog in de sterfelijkheid vertoeven, als wij de wereld overwonnen hebben, en in alle dingen getrouwd geweest zijn, wij verzegeld zullen worden tot het eeuwige leven en de onvoorwaardelijke belofte zullen ontvangen, van het eeuwige leven in de tegenwoordigheid van Hem van wie wij zijn.

Onze openbaringen vertellen ons dat „het zeer vaste woord van profetie betekent, dat een mens door openbaring en de geest der profetie weet, dat hij door de macht van het Heilig Priesterschap ten eeuwigen leven is verzegeld.” (LV 131:5.)

Vooraf gedurende de laatste jaren van zijn bediening smeekte de profeet Joseph Smith de heiligen om voort te gaan in

gerechtigheid, tot zij hun roeping en uitverkiezing verzekerd hadden en zij de hemelse stem hoorden verkondigen: „Mijn zoon, gij zult worden verhoogd.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 158.)

Hij zelf werd het patroon voor hetgeen de mens in deze bedeling kan bereiken, toen de stem uit de hemel tot hem zei: „Ik ben de Here, uw God, en zal zelfs tot aan het einde der wereld en door alle eeuwigheid met u zijn; want voorwaar, Ik verzegel op u uw verhoging, en bereid voor u een troon in het koninkrijk van Mijn Vader, met Abraham, uw vader.” (LV 132:49.)

Zegen nummer tien: Het ligt in onze macht, en het is ons voorrecht, op een dusdanige wijze te leven, dat ons hart rein zal worden en wij het aangezicht van God kunnen aanschouwen terwijl wij nog als sterfelijken in een wereld van zonden en verdriet wonen.

Dit is de hoogste zegen van de sterfelijkheid en wordt geboden door de God, die geen aannemer des persoons is, aan al de getrouwen in zijn koninkrijk.

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben.” (LV 93:1.)

„En verder, voorwaar zeg Ik u, dat het uw voorrecht is; en Ik geef een belofte aan u, die tot deze bediening zijt geordend” en Hij spreekt nu tegen degenen die het Melchizedekse priesterschap dragen — „dat de sluier zal worden gescheurd en gij Mij zult zien, en weten, dat Ik ben — niet met het zinnelijke, noch met het natuurlijke, maar met het geestelijke oog — voor zoverre gij u van afgunst en vrees ontdoet, en u voor Mij verootmoedigt, want gij zijt niet nederig genoeg.”

„Want niemand heeft te eniger tijd in het vlees God gezien, tenzij hij bezielde was door de Geest Gods.

Evenmin kan enig natuurlijk mens de tegenwoordigheid van God verdragen, noch de zinnelijke mens.

Gij zijt niet in staat de tegenwoordigheid van God nu te verdragen, evenmin de bediening van engelen; gaat daarom voort met geduld, totdat gij zijt vervolmaakt." (LV 67:10-13.)

Dit zijn dan de tien zegeningen van het priesterschap, het heilig priesterschap naar de orde van de Zoon van God, het priesterschap dat door de heiligen uit oude tijden naar Melchizedek werd genoemd, om een te veelvuldige herhaling van de naam van de godheid te vermijden.

Het volgende citaat uit de Heilige Schrift is in dit verband toepasselijk:

„Melchizedek nu, was een man van geloof, die gerechtigheid tot stand bracht en als kind reeds vreesde hij God, en sloot de mond der leeuwen, en doofde het geweld van het vuur.

Na aldus Gods goedkeuring te hebben verkregen, werd hij geordend tot hogepriester naar de orde van het verbond dat God sloot met Henoch.

Dat naar de orde was van de Zoon van God; welke orde niet kwam door de mens, noch door de wil der mens; niet van de vader noch van de moeder; niet van het begin der dagen noch het eind der jaren; maar van God;

En het werd den mens gegeven door het roepen van zijn eigen stem, naar zijn eigen wil, en aan zovelen als in zijn naam geloofden . . . En Melchizedek nu, was een priester naar deze orde; waardoor hij vrede in Salem bracht, en de prins der vrede werd genoemd. En zijn volk bracht gerechtigheid tot stand en verkreeg een hemel, en zocht naar de stad van Henoch die God daarvoor genomen had, deze afscheidende van de aarde, en bewarende

voor de laatste dagen, ofwel het einde der wereld;

En heeft gesproken, en gezworen met een eed, dat de aarde en de hemelen samen zullen komen; en de zonen van God zullen beproefd worden gelijk door vuur. En deze Melchizedek, nadat hij gerechtigheid tot stand had gebracht, werd door zijn volk de koning der hemel genoemd, of met andere woorden, de koning der vrede.

En hij verhief zijn stem, en zegende Abram . . .

En het geschiedde, dat God Abram zegende, en hem rijkdommen en eer, en landen gaf als een eeuwig durend bezit; gelijk het verbond dat hij gesloten had, en gelijk de zegening waarmee Melchizedek hem gezegend had." (Gen. 14:26-29, 33-37, 40, Geïnspr. Vertaling.)

Welnu mijn geliefde broederen, dit is het priesterschap dat wij dragen. Het zal ons zegenen, zoals het Abraham en Melchizedek zegende. Het priesterschap van de Almachtige God bevindt zich hier op aarde. De leerstellingen die wij verkondigen zijn waar en als wij er gehoorzaam aan zijn kunnen wij de woorden van het eeuwige leven in dit sterfelijke leven genieten en erfgenamen zijn van de onsterfelijke heerlijkheid in het hiernamaals.

U en ik weten dat evenals de hemelen zich boven de aarde bevinden, de waarheden waarvan wij spreken boven de gewoonten der wereld staan, en evenzo boven al de eerbewijzen die de mens kan schenken.

God geve dat wij de geboden zullen onderhouden, en erfgenamen mogen zijn van alles wat een goedgunstig Heer zijn volk belooft. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Ziet u de vijf goede cijfers?

Door Marion D. Hanks

Lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Een raad aan mannen die eens jongens waren, en aan jongens die alras mannen worden

Het is voor mij een grote eer meteen na Bruce McConkie aan de beurt te zijn. Ik koester al vele jaren lang een grote liefde en bewondering voor hem. Terwijl ik enkele van de geweldige geestelijke verzorgers ontmoette, die ons over de gehele wereld vertegenwoordigen, en hier nu aanwezig zijn op deze conferentie, werd ik herinnerd aan een aantal gebeurtenissen. Er kwam een glimlach op mijn gezicht, toen ik terugdacht aan een van onze broederen, die een rondreis door Vietnam beëindigd had en juist vertrok toen wij aankwamen in Saigon. Hij zei: „Ik verlaat dit land met gemengde gevoelens — vreugde en blijdschap.” Broederen, wij denken aan u met dit soort gemengde gevoelens, omdat wij op de hoogte zijn van de grote bijdragen die u over de gehele aarde levert.

Ik moest vandaag nogmaals glimlachen toen ik terugdacht aan een middag, niet zo lang geleden, toen ik de nationale padvindereunie bezocht. Ik liep geheel doorweekt door de regen toen ik een jongetje zag dat zich van een modderige glooiing in een modderpoeltje liet glij-

den. Hij was kletsnat en zat onder de modder. Ik zei tegen hem: „Ik geloof niet dat jij het zo erg vindt dat het regent.” Hij antwoordde: „Nee, meneer.” Ik zei: „Zou je dan niet liever thuis willen zitten?”

„Nee, meneer, dit zouden ze me thuis nooit laten doen!”

Ik zou vanavond willen spreken over twee van zulke jongens, en twee goede mannen, die het centrale thema van mijn toespraak vormen.

De jongens zijn bijzondere jongemannen, zoals jullie allemaal, en de mannen zijn voortreffelijke leiders zowel in de kerk als in de maatschappij. Slechts een paar dagen geleden ontmoette ik een van deze vaders en zijn vijf jaar oude zoon. De vader vertelde mij van een gesprek dat hij onlangs met zijn zoon gevoerd had, waarin hij hem had uitgelegd dat er weer verkiezingen voor de deur stonden en dat er bij hem op aangedrongen wordt zich weer voor het ambt van burgemeester verkiesbaar te stellen. „Zal ik het doen?” vroeg hij.

„Uh-uh,” zei de jongen.

„Nou,” zei de vader, „volgende week krijgt onze ring bezoek van enkele kerkelijke leiders en misschien vragen zij mij om aan te blijven als ringpresident. Zal ik ja zeggen als ze 't mij vragen?”

„Uh-uh,” zei zijn zoon.

„Wat wil je dan dat ik wel doe?” lachte de vader.

Zijn zoon antwoordde: „Ik wil alleen maar een fijne papa.”

Het andere verhaal was even interessant en betekenisvol voor mij. In deze familie heerst er een traditie van academische prestaties, en de vader was nogal ontsteld toen zijn vrouw hem het rapport liet zien van hun zoon, dat voor het eerst een

onvoldoende bevatte. Pa piekerde over het geval en toen zijn zoon thuiskwam, nodigde hij hem uit in zijn studeerkamer. Daar confronteerde hij de jongen op strenge wijze met het rapport en zei: „Zo, jongen, wat zie ik hier op jouw rapport staan?”

„Nou pap,” antwoordde de jongen, „ik hoop dat u de vijf achten en negens ziet.” Wij kunnen allemaal begrijpen dat het soms moeilijk voor een jongen is te begrijpen dat zijn vader een fijne vader kan zijn en daarnaast nog andere belangrijke dingen kan doen. En soms kan het vaders moeilijk vallen goede cijfers op het rapport te zien als er ook een onvoldoende bij is. Dus laat mij vanavond een paar woorden spreken tot mannen die eens jongens waren, en jongens die alras mannen worden. Mannen kunnen zich hun jeugd wel herinneren, maar ik ben ervan overtuigd dat het voor jongens moeilijker is zich voor te stellen hoe het is een man te zijn. Maar jullie jongens zullen mannen worden, weet je — een bepaald soort mannen — en het is erg belangrijk voor jullie en voor allen met wie jullie in aanraking komen, dat jullie fijne jongens zijn in elke geweldige betekenis van het woord, zodat jullie ook fijne mannen zullen zijn.

Mannen die een aantal verschillende belangrijke taken trachten te verrichten realiseren zich dat geen van onze bezigheden er veel toe doen — en het bereiken van wat dan ook niet veel voldoening zal schenken — als wij thuis niet alles hebben gedaan dat wij behoren te doen.

Wat betreft de vijf goede cijfers en de ene onvoldoende moeten wij bedenken dat, hoewel volmaaktheid een waardig doel is en goede cijfers belangrijk zijn, alle mensen verschillende capaciteiten en gaven hebben en dat wij allen onvolmaakt zijn. Schoolcijfers die blijk geven van eerlijke, ijverige inspanning behoren aanvaardbaar te zijn. Wat tenslotte werkelijk belangrijk is, is wat voor mensen wij zijn. De problemen van de wereld zijn in wezen allemaal menselijke problemen,

en de mogelijkheden in de wereld zijn in wezen allemaal menselijke mogelijkheden. Zij die meehelpen aan de oplossing van deze problemen, en die het beste maken van de mogelijkheden zijn zij die de prioriteiten weten vast te stellen. Zij zijn volwassen en hebben een sterk karakter.

En er is een andere overweging die wij in gedachten moeten houden wanneer wij praten over vaders en zonen. Vele jongens groeien op zonder vader. Mijn eigen vader stierf toen ik een kleine jongen was, dus ik ben mij er terdege van bewust dat veel jongens helemaal geen vader hebben. Of misschien een vader die niet zo'n best voorbeeld is en geen goede leiding geeft. Wij moeten dus niet alleen goede vaders zijn voor onze eigen zonen want ware mannen zullen zich tevens ontfemen over andere jongens. En zelfs jongens die gezegend zijn met een geweldige moeder hebben mannen nodig die zij kunnen bewonderen, liefhebben en volgen. Zij hebben mannen nodig die hen leren hoe zij zelf mannen moeten zijn, of zoals zovelen, zullen zij dit leren van imitatie-mannen die totaal verkeerde ideeën hebben, verdorven ideeën, die denken dat mannelijkheid bepaald wordt door spieren of geld, misdaad of ruwheid, kaarten of overwinningen. Ik kan niet voorschrijven hoeveel van de vergaderingen en activiteiten in de kerk wij behoren bij te wonen, maar ons eerste streven moet zijn zoveel tijd als nodig is te besteden aan ons gezin en een vriend te zijn voor een jongen of meisje dat hulp nodig heeft.

Gebruik samen met mij uw fantasie eens. Stel u voor dat ik een ster op de ene kant van een bord teken. Deze ster stelt een jongen voor die Allen heet. Ik teken een kleine cirkel om de ster heen, die Allens fijne familie voorstelt, waaronder een moeder die veel van hem houdt en een vader die met hem praat en naar hem luistert en voldoende tijd met hem doorbrengt op een zinvolle manier.

Aan de andere kant van het bord teken ik

een tweede ster en deze stelt Dick voor. Dick heeft het niet zo goed getroffen. Hij heeft geen familie zoals die van Al. Als hij al hulp krijgt, zal deze van buiten het gezin moeten komen.

Teken nu een aantal lijnen, die uitwaaien zoals de spaken in een wiel dat doen, vanaf de cirkel van Allens familie en vanaf de ster die Dick voorstelt. Stel u voor dat er op deze lijnen de krachten met een goede invloed worden genoteerd, die voor beide jongens beschikbaar zouden zijn als wij allen onze functies in de programma's van de kerk op de juiste wijze zouden vervullen: de leiders en leidsters in de zondagsschool, het jeugdwerk, Jonge-Mannen en Jonge-Vrouwen, de padvinderij en het seminarie; de leden en het presidium van het Aäronisch priesterschapsquorum; quorumadviseurs en huisonderwijzers. Het Melchizedeks priesterschapsquorum en de leidsters van de zustershulpvereniging zouden natuurlijk ook klaar staan voor zowel Dick als Al, want zelfs de beste families hebben alle hulp nodig die zij kunnen krijgen, en een jongen zonder vader heeft een nog veel sterkere behoefte aan vrienden, vooral aan die vrienden die hem kunnen helpen zich een beeld te vormen van hoe een fijne man behoort te zijn.

Al deze krachten ten goede worden gecoördineerd door een krachtige bischop die nederig bidt, verstandige plannen maakt, zorgvuldig organiseert, met vertrouwen delegeert, op efficiënte wijze controleert, en dan nog tijd over heeft om de hoognodige persoonlijke aandacht te schenken aan de jongens en meisjes in de wijk. De jonge mensen zeggen trouwens dat zij deze persoonlijke aandacht meer waarderen, dan de tijd doorgebracht in meer formeel verband, waar anderen net zo goed als de bisschop de leiding zouden kunnen nemen.

Wat gebeurt er wanneer datgene wat wij ons voorgesteld hebben echt gebeurt? Laat mij u iets vertellen over een jongeman die ik persoonlijk ken. Hij kreeg dit

soort aandacht en reageerde navenant. Niet zo lang geleden, en niet zo ver van hier, stapte een jongeman een apotheek binnen, en stelde zich aan de winkeleigenaar voor als Bob Brown, de zoon van mevrouw Helen Brown. Hij informeerde of hij misschien in de apotheek te werk gesteld kon worden om op deze manier de geneesmiddelen te betalen die de apotheker aan de familie geleverd had en die nog steeds onbetaald waren. Meneer Jones had eigenlijk geen extra hulp nodig, maar hij was zo onder de indruk van de ongewone plichtsgetrouwheid van deze zeventien jaar oude middelbare scholier, dat hij Bob toestond iedere zaterdag een paar uur te komen werken. De apotheker was zeer onder de indruk van de manier waarop Bob die eerste dag zijn werkzaamheden verrichtte. Aan het eind van de dag overhandigde hij de jongeman een envelop met twaalf dollar — het overeengekomen loon. De jongen haalde twee briefjes van een dollar uit de envelop en vroeg meneer Jones hem voor een er van klein geld te geven. Bob stopte het andere briefje van een dollar in zijn jaszak, tesamen met twintig cent. Het briefje van tien dollar en de tachtig cent deed hij terug in de envelop en overhandigde meneer Jones het geld ter vereffening van de rekening van het gezin, terwijl hij vroeg of de apotheker deze gang van zaken kon aanvaarden. Meneer Jones trachtte Bob over te halen een groter gedeelte van het geld te houden. „Je zal wat geld nodig hebben voor school,” zei hij, „en ik heb trouwens al besloten je in 't vervolg wat meer te betalen. Waarom hou je niet tenminste de helft van de twaalf dollars?”

„Nee, meneer,” zei de zeventienjarige, „misschien kan ik later iets meer houden, maar vandaag wil ik graag tien dollars en tachtig cent op onze rekening betalen.”

Op dat moment kwamen er een paar vrienden van Bob langs en vroegen hem mee naar de bioscoop te gaan. Hij zei dat hij niet kon en naar huis moest. Zij bleven

aandringen, totdat hij hen tenslotte vastberaden vertelde dat hij geen geld had en niet met hen mee kon gaan. Meneer Jones, die dit alles gade had geslagen, stond op het punt tussenbeide te komen en Bob nogmaals geld aan te bieden, toen een van de jongens Bob speels aanstootte en daarbij de twintig cent in zijn zak hoorde rinkelen. Nu begon het uitdagen opnieuw, want kennelijk had Bob wél geld op zak. Tenslotte zei hij op een rustige manier:

„Kijk eens, jongens, ik heb wel een beetje geld, maar het is niet van mij, het is mijn tiende. Ga nu maar weg alsjeblieft. Ik moet naar huis om te zien hoe het met m'n moeder gaat.”

Toen Bob en de anderen de winkel verlaten hadden, pakte meneer Jones de telefoon en belde een bevriende dokter. „Dokter,” zei hij, „ik maak al jaren uw recepten klaar en bewonder uw reputatie van goede geneesheer al even lang. Ik weet ook dat u een mormoonse bisschop bent, maar ik had nooit enige belangstelling voor uw godsdienst. Maar nu werkt een van uw jongens voor me, en hij is zo anders, dat ik meer te weten moet komen over een kerk die een dergelijke jongeman kan voortbrengen.”

Er werden regelingen getroffen, en het steentje dat in het leven van meneer Jones viel door middel van Bob Brown, bracht de zich uitbreidende eirkels voort die, tot op dit moment, de apotheker, de leden van zijn gezin en vele anderen hebben geholpen het warme, liefdevolle leven als medeburgers van de heiligen in het koninkrijk van God te kennen.

Op de een of andere manier is Bob al vroeg in zijn leven princeipes meester geworden en heeft hij karakter ontwikkeld, waardoor hij zich onderscheidt van de meeste anderen. Hij is een fijne jongen in elke betekenis van het woord. Kan iemand eraan twifelen dat hij een even fijne man zal zijn, een goede echtgenoot, een liefhebbende vader, een bezorgde leider die vele anderen zal helpen?

De kerk zal altijd grote nadruk leggen op

het gezin, want sterke, trouwe gezinnen zijn het hart van de gemeenschap. Geen natie zal ooit meer kracht hebben, dan de kracht die er in haar gezinnen te vinden is. Geen enkele instelling kan hetzelfde bewerkstelligen als het gezin.

Maar wij moeten de mensen — jongens en meisjes, mannen en vrouwen — nemen waar zij zijn, zoals zij zijn, onder de onvolmaakte omstandigheden, en de persoonlijke onvolmaaktheden die zo algemeen zijn. Wij kunnen niet ontkomen aan de verantwoordelijkheid voor ons gezin en anderen waar wij mee in aanraking komen, evenmin als wij mogen ophouden voor hen te vechten, te bidden, en trachten hen te helpen. Als zij foute beslissingen maken, als zij de verkeerde richtlijnen volgen die zovelen van hun gelijken najagen, dan zullen wij toch van hen houden, met hen lijden, met hen werken en op hen wachten, evenals de vader in de gelijkenis van de Heer op de verloren zoon wachtte, die tenslotte bij zinnen kwam en zich terug naar huis spoedde: „En toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem.” (Luc. 15:20.) Wij zullen waken en bidden, evenals de Heer zelf vol goddelijke genade wacht, zoals Hij 2700 jaar geleden verklaarde door de mond van zijn profeet: „En daarom zal de Heere wachten, opdat Hij u genadig zij, en daarom zal Hij verhoogd worden, opdat Hij zich over ulieden ontferme, want de Heere is een God des gericht, welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten.” (Jes. 30:18; Statenvertaling.)

Naarmate, jullie, jongemannen (en de geweldige jonge vrouwen waar jullie op een dag het voorrecht zullen hebben mee te trouwen, jullie verantwoordelijkheden aanvaarden met betrekking tot het versterken van de gezinnen waar jullie nu deel van uitmaken, en het opbouwen van gezonde gezinsverhoudingen, en naarmate wij de volwassenen, proberen jullie te helpen, hebben wij allemaal de heilige

verplichting elkaar in vriendschap de hand toe te steken en elkander lief te hebben. Deze anderen kunnen jonge vrienden zijn, jonge broeders en zusters, die in hun gezin of leven niet datgene bezitten wat zovelen van ons als zegening genieten, of zouden kunnen genieten. Laat mij twee voorbeelden van de toepassing van dit alles geven, zoals ik het persoonlijk heb mogen aanschouwen.

Slechts een paar dagen geleden stond ik op een conferentievergadering in Arizona achter de kathedraal, toen een klein jongetje het pad door kwam lopen en het podium beklom. Misschien zocht hij zijn moeder in het koor, misschien was hij gewoon op onderzoek uit. Hij maakte geen enkele drukte, en het was een heerlijk kereltje. Ik kon me niet van weerhouden een moment te pauzeren om

even met hem te praten. Ik vroeg hem zijn naam, en waar zijn papa en mama waren, en juist op dat moment stond er een lange, knappe jongeman op in de kapel en kwam naar voren om zijn kind terug te halen. Toen de vader zijn zoon voor de kathedr in zijn armen nam en hem kuste, moest ik snel een brok in mijn keel wegslikken. Er waren geen moeilijkheden, geen kwaadheid, en er werd niet aan het kind getrokken, hij werd niet geslagen. Daar was alleen de tedere kus, en een liefkozende omhelzing van deze grote, sterke armen. Voor ieder van ons daar aanwezig, was dit een warme, tedere, gedenkwaardige ervaring van een gelukkig kind en een wijze, volwassen, fijne vader.

Onlangs had ik een opdracht te vervullen op een ringconferentie, en bezocht aldaar de vergadering van de junior-zondagsschool. Toen ik de kamer binnentrad ontdekte ik een klein huilend meisje, dat er zo verloren en heel bang uitzag. Haar ouders hadden haar afgeleverd en waren met de andere grote mensen naar de vergadering gegaan. In een wip was daar een geweldige, jonge lerares, die bij haar neerknielde, haar armen om het meisje heensloeg en haar troostte. De snikken veranderden in snuffjes en de vrede deed zijn intrede in een klein hartje. Op dat moment begon het tweede deel van het drama. Een ander kleintje verscheen en begon ook te huilen, zich net zo bang en verlaten voelend als het eerste meisje. De jonge lerares met

het eerste kleintje nog aan de hand, liep op het tweede kind af, knielde bij haar neer, en nam haar in haar armen. Terwijl ze dit deed hoorde ik haar tegen het eerste kleine ding zeggen: „Ellen, deze jongedame is bang en eenzaam. Wil jij mij helpen om haar het gevoel te geven dat ze welkom is?”

Het eerste meisje, haar tranen nog nauwelijks opgedroogd, knikte en de twee kleine kinderen, in de veilige haven die de armen van de lerares boden, steunden elkaar en waren al gauw stil. De lerares zette drie stoeltjes naast elkaar, ging tussen hen inzitten en liet haar handen zachtjes op hen rusten.

Toen ik die morgen vertrok overdacht ik dat ik zo duidelijk als maar mogelijk was met mijn eigen ogen aanschouwd had hoe de Heer van ons verwacht dat wij elkaar zullen behandelen, en hoe fantasistisch het is om iemand te hebben die al iets langer heeft geleefd, en geleerd heeft lief te hebben, een hand uit te steken en te helpen om ons vervolgens te helpen anderen te helpen.

In de Schriften vinden wij een prachtige vermaning in een enkele zin, waar ik een extra woord inlas: „Want hoe zal ik naar mijn vader heen trekken, wanneer de jongen (of het meisje) niet bij mij is?” (Gen. 44:34.)

Moge God ons zegenen, jongemannen en mannen, opdat wij zijn wat God ons toestaat te zijn, en wat Hij van ons verwacht dat wij zijn. In de naam van Jezus Christus, amen.

Stel vertrouwen in de Heer

Door president Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Onze geschiedenis — zowel de schriftuurlijke als de moderne — is vol verhalen over de wonderen die gebeuren indien de heiligen op de Heer vertrouwen

Als tekst voor mijn toespraak heb ik „Stel vertrouwen in de Heer” gekozen. Ik hoop dat hetgeen ik ga zeggen van toepassing zal zijn voor alle priesterschapsdragers.

De groep die ik echter speciaal in gedachten heb, zijn de jonge Aäronische priesterschapsdragers. Ik hoop dat elk van jullie vanavond, wanneer deze vergadering afgelopen is, zich zal herinneren dat mijn onderwerp vertrouwen in de Heer was, en dat jullie voornemen om op Hem te vertrouwen versterkt zal zijn.

Het gebod om ons vertrouwen in de Heer te stellen wordt vaak door de Heer zelf herhaald.

Tien maanden voordat de kerk georganiseerd werd zei hij tegen Hyrum Smith bij monde van zijn broeder, de profeet: „Ik ben het Licht, dat in de duisternis schijnt, en door Mijn macht geef Ik u deze woorden . . .

. . . Stel uw vertrouwen in die Geest. Die u aanspoort goed te doen, ja, rechtvaardig te handelen, ootmoedig te wandelen,

rechtvaardig te oordelen; dit is Mijn Geest.

. . . (die) uw ziel met vreugde zal vervullen.” (LV 11:11-13.)

Twee jaar later zei Hij, sprekende over bisschop Newel K. Whitney: „Laat hem op Mij vertrouwen, en hij zal niet worden beschaamd; geen haar van zijn hoofd zal onbemerkt op de grond vallen.” (LV 84:116.)

Toen William Law in 1841 zich zorgen maakte over de gezondheid van zijn kinderen, wegens de ziekte die er heerste onder de bevolking van Nauvoo, zei de Heer:

„Laat daarom Mijn dienstknecht William zijn vertrouwen in Mij stellen, en ophouden voor zijn gezin te vrezen wegens de ziekte in het land. Indien gij Mij liefhebt, onderhoud Mijn geboden, en de ziekte in het land zal tot uw heerlijkheid strekken.” (LV 124:87.)

Alma troostte de mensen die door de verdorven koning Noach de wildernis ingedreven waren en legde uit „Niettemin acht de Here het goed Zijn volk te kastijden; ja, Hij beproeft hun geduld en hun geloof. Wie echter zijn vertrouwen in Hem stelt, zal ten laatsten dage worden verheven.” (Mosiah 23:21, 22.)

Een van de meest dramatische bewijsstukken uit de Schriften dat vertrouwen in de Here vruchten afwerpt, is het verhaal van de reus Goliath en de overwinning die de jonge David op hem behaalde. Zijn onvoorwaardelijk vertrouwen stelde hem in staat deze heldendaad te volbrengen.

U zult zich herinneren dat de Filistijnen en Israëlieten in oorlog waren.”

Filistijnen nu verzamelden hun leger tot de strijd . . . aan de ene zijde op een berghelling, en Israël aan de andere zijde op een berghelling, met het dal tussen hen in. Toen trad een kampvechter uit het leger der Filistijnen naar voren. Hij heette Goliat. . . Hij was zes el en een span lang — dat was ongeveer 2.85 m.

„Een koperen helm had hij op zijn hoofd, en hij was bekleed met een geschubd pantser.” dat ongeveer 57 kilo woog. (1 Sam. 17:1, 3-5.)

„Bovendien droeg hij een koperen schild op de rug, zware metalen platen op zijn benen, en een koperen helm op het hoofd. In zijn hand droeg hij een speer waarvan de schacht gelijk een weversboom was, met aan de top een speerpunt van ijzer gelijk een stormram, die ruim 8 kilo woog.” (W. Cleon Skousen *The Fourth Thousand Years*, Bookcraft 1966, blz. 19.)

Deze snoever schreeuwde tegen de legerknechten van Saul: „Kiest u een man, en laat hij naar mij toekomen.

Indien hij met mij vermag te strijden en mij verslaat, dan zullen wij u tot knechten zijn; maar indien ik hem overwin en versla, dan zult gij ons tot knechten zijn en ons dienen.

Ook zei de Filistijn: Ik tart heden de slagorden van Israël: geeft mij een man, dat wij samen strijden.”

De geschiedenis vertelt dat „toen Saul en geheel Israël deze woorden van de Filistijn hoorden, werden zij verschrikt en vreesden zeer.”

Deze uitdaging deed Goliat hen veertig dagen lang zowel 's morgens als 's avonds. „Toen alle mannen van Israël de man zagen, sloegen zij voor hem op de vlucht en vreesden zeer.” (1 Sam. 17: 8—11, 24.)

Terwijl dit gebeurde, bereikte de jonge David het kamp met een boodschap van zijn vader voor zijn oudere broers, die in het leger van koning Saul dienden. Toen hij van Goliat's uitdaging hoorde „zeide David tot de mannen die bij hem stonden: . . . Wie toch is deze onbesneden

Filistijn, dat hij de slagorden van de levende God tart?”

Toen koning Saul te horen kreeg wat David gezegd had, liet hij hem bij zich komen.

„En David zeide tot Saul: Laat niemand om hem de moed verliezen; uw knecht zal gaan en met deze Filistijn strijden.

Maar Saul zeide tot David: Gij zult met deze Filistijn de strijd niet kunnen aanbinden, want gij zijt nog jong en hij is een krijgsman van zijn jeugd aan.

David echter zeide tot Saul: Uw knecht was gewoon voor zijn vader de schapen te hoeden. Kwam er een leeuw of een beer, die een schaap uit de kudde wegroofde, dan liep ik hem na, sloeg hem en redde het uit zijn muil. Als hij zich dan tegen mij keerde, greep ik hem bij zijn baard en sloeg hem dood. Zowel de leeuw als de beer heeft uw knecht verslagen. En deze onbesneden Filistijn zal het vergaan als één van dezen, omdat hij de slagorden van de levende God getart heeft.

Ook zeide David (en nu komen we aan het vertrouwen dat hij in de Heer had): De Here, die mij gered heeft uit de klauwen van leeuw en beer, Hij zal mij ook redden uit de hand van deze Filistijn. En Saul zeide tot David: Ga, en de Here zal met u zijn.” (1 Sam. 17:26, 32-37.) Vervolgens kleedde Saul David in zijn eigen wapenrok. Maar het was te zwaar voor David, want hij was er niet aan gewend en hij deed het af.

En hij „nam zijn staf in de hand, zocht zich vijf gladde stenen uit de beekbedding en deed ze in de herderstas, die hij bij zich had, . . . maar zijn slinger hield hij in de hand. Zo naderde hij de Filistijn.

De Filistijn kwam al diechter bij David; voor hem uit ging de schilddrager.

Toen de Filistijn David in het oog kreeg en hem bezag, verachtte hij hem.” zoals de geschiedenis vertelt, „omdat hij nog jong was.”

„De Filistijn zeide tot David: Ben ik een hond, dat gij met een stok op mij afkomt? En de Filistijn vervloekte David” in de

naam van alle heidense goden die hij kende.

„Ook zeide de Filistijn tot David: Kom maar eens hier, dan zal ik uw vlees aan het gevogelte des hemels en aan het gedierte des velds geven. Maar David zeide tot de Filistijn: Gij treedt mij tegemoet met een zwaard en speer en werpspies, maar ik treed u tegemoet in de naam van de Here der heerscharen, de God der slagorden van Israël, die gij getart hebt.

Deze dag zal de Here u in mijn macht overleveren en ik zal u verslaan en u het hoofd afhouden; op deze dag zal ik de lijken van het leger der Filistijnen aan het gevogelte des hemels en aan het gedierte des velds geven, opdat de gehele aarde wete, dat Israël een God heeft, en deze gehele menigte wete, dat de Here niet verlost door zwaard en speer. Want de strijd is des Heren en Hij geeft u in onze macht.

Toen de Filistijn tot de aanval overging en al nader kwam, David tegemoet, haastte David zich en snelde op de slagorde toe, de Filistijn tegemoet, stak zijn hand in de tas, nam er een steen uit, slingerde die weg, en trof de Filistijn tegen zijn voorhoofd, zodat de steen in zijn voorhoofd drong, en hij voorover ter aarde viel.”

Dit was een geheel nieuwe ervaring voor de Filistijn. Zoiets was nog nooit tot hem doorgedrongen.

„Zo overwon David de Filistijn met een slinger en een steen; hij versloeg de Filistijn en doodde hem.” (1 Sam. 17:40-50.)

Welnu, de reden waarom David deze grote daad kon verrichten, was dat hij zijn vertrouwen in de Heer gesteld had en door Hem geleid werd.

Toen dit gebeurde, raakten de Filistijnen in paniek, en die dag was een dag van overwinning voor de legers van Israël. Ik zal u nog een voorbeeld uit de Schriften geven. Deze komt uit het Boek van Mormon en is een merkwaardige demonstratie van hoe de Heer diegenen

steunt die hun vertrouwen in hem stellen. Dit is het verslag dat Helaman aan zijn leider Moroni gaf van zijn 2000 zogenaamde zonen. Deze jongemannen waren de zonen der Amonieten (bekeerde Lamanieten). Hun vaders hadden gezworen dat zij niet meer ten strijde zouden trekken, maar deze jongens waren nog niet oud genoeg om de eed af te leggen, en waren er dus niet aan gebonden. Aldus boden zij aan de Nefieten te helpen in hun strijd tegen de Lamanieten. Toen het leger der Nefieten bedreigd werd door de overweldigende overmacht van de Lamanieten, zei Helaman tegen deze mannen: „Wat zegt gij, mijn zonen, wilt gij tegen hen ten strijde trekken?” En zij antwoorden: „Zie, vader, onze God is met ons, en Hij zal niet toestaan, dat wij zullen vallen; laten wij dus optrekken . . .

Nu hadden zij nimmer gevochten, en toch vreesden zij de dood niet; en zij gaven meer om de vrijheid van hun vaders dan om hun eigen leven; ja, door hun moeders was hun geleerd, dat God hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden.

En zij haalden . . . de woorden van hun moeders aan en zeiden: Wij twijfelen er niet aan, dat onze moeders het wisten Nu, vervolgt Helaman in zijn verslag aan Moroni, „sloten wij . . . de Lamanieten in en versloegen hen, ja, zodat zij gedwongen waren, hun oorlogswapenen over te geven en zichzelf krijgsgevangenen te laten nemen.

En zie, toen zij zich aan ons hadden overgegeven, telde ik deze jongemannen, die met mij hadden gestreden . . . tot mijn grote vreugde was er niet één van hen gevallen, ja, en zij hadden gevochten als met de kracht Gods; ja, nimmer was het bekend dat mannen met zo'n wonderbare kracht hadden gestreden.” (Alma 56 : 44, 46-48, 54-56.)

Over een latere strijd schreef Helaman in zijn verslag:

„Maar zie, mijn kleine groep . . . (stond) onwrikbaar tegenover de Lamanieten. . .

Ja, en zij gehoorzaamden en voerden ieder bevel nauwkeurig uit; ja, en hun geschiedde naar hun geloof . . .

En er waren tweehonderd van mijn tweeduizend en zestig, die door bloedverlies waren bezwijmd; niettemin was er, door de goedheid Gods en tot onze grote verwondering, alsmede tot verwondering van de vijanden van ons ganse leger, niet één hunner omgekomen . . . En nu, het was wonderlijk voor ons ganse leger, hoe zij het leven hadden behouden en gespaard waren gebleven, terwijl een duizendtal onzer broederen was gedood. En wij schrijven het terecht toe aan de wondervolle kracht Gods." Waarom? „Wegens hun buitengewoon groot geloof in hetgeen hun was geleerd te geloven, namelijk, dat er een rechtvaardig God is, en dat een ieder, die niet twijfelde, door Zijn wondervolle kracht zou worden bewaard.

Nu, dit was het geloof van hen, over wie ik heb gesproken; zij zijn jong en hun gemoederen zijn onwrikbaar, en zij stellen voortdurend hun vertrouwen in God." (Alma 57:19, 21, 25-27.)

President Heber J. Grant vertelt over een ander soort beloning die verkregen kan worden door geloof in de Heer. Toen hij een jongeman was, hoorde hij zijn bisschop in een vastenvergadering die destijds op donderdag gehouden werd (vroeger hielden we onze vastenvergaderingen altijd donderdags), een beroep op de gemeente doen om geldelijke steun. President Grant had op dat moment 50 dollar op zak, die hij op de bank wilde zetten. Hij was echter zo onder de indruk van het verzoek van de bisschop, dat hij de gehele som geld aan de bisschop overhandigde. De bisschop haalde er vijf dollar vanaf en gaf hem de overige vijfenveertig terug, waarbij hij opmerkte dat vijf dollar meer dan genoeg was. Hierop reageerde de president met: „Bisschop Wooley, met welk recht berooft u mij van mijn vordering op de Heer? Heeft u hier vandaag niet verkondigd dat de Heer het ons in viervoud

terug zal betalen? Mijn moeder is een weduwe en heeft tweehonderd dollar nodig."

„Mijn jongen," zei de bisschop, „geloof je dat indien ik deze overige vijfenveertig dollar ook aanneem, jij je tweehonderd dollar sneller zal krijgen?"

„Zeker," antwoordde president Grant. Dit was een betuiging van vertrouwen in de Heer waar de bisschop geen weerstand aan kon bieden. Hij nam ook de overige vijfenveertig dollar aan.

President Grant getuigde dat hij op weg terug naar zijn werk, plotseling een ingeving kreeg. Toen hij deze opvolgde en in daden omzette, verdiende hij er \$218,50 mee.

Toen hij jaren later over dit voorval sprak zei hij: „Iemand zal wel opmerken dat het toch gebeurd zou zijn. Ik denk van niet. Ik denk niet dat ik dat idee gehad zou hebben. Ik geloof vast dat de Heer de vensteren des hemels voor ons zal openen indien wij tegemoet komen aan onze financiële plicht. Hij zal zegeningen van een geestelijke aard op ons doen neerdalen, die van veel grotere waarde zijn dan de tijdelijke dingen. Maar ik geloof dat Hij ons ook zegeningen van tijdelijke aard geeft." (Improvement Era, jaargang 42, blz. 457.)

Afgelopen juni gaf broeder Thomas S. Monson in het seminarie voor zendingspresidenten een toespraak waarin hij vertelde over het grote geloof en vertrouwen in de Heer van een zendingel genaamd Randall Ellsworth, die „verpletterd raakte door de verwoestende aardbeving in Guatemala. Hij lag ongeveer twaalf uur lang bekneld, en ontdekte dat hij vanaf zijn middel totaal verlamd was. Zijn nieren functioneerden niet meer. Er was geen hoop dat hij ooit nog zou kunnen lopen . . .

Hij werd overgevlogen naar een ziekenhuis in Maryland waar hij voor de televisie geïnterviewd werd. De verslaggever zei tegen hem: „Volgens de dokters zult u nooit meer kunnen lopen. Wat

denkt u daar zelf van, broeder Ellsworth?' Het antwoord luidde: 'Ik zal niet alleen weer kunnen lopen, maar ik ben door de profeet geroepen voor een zending in Guatemala, en ik ga terug naar Guatemala, en ik zal die zending volbrengen . . .'

Hij oefende twee maal zoveel als de doktoren hadden voorgesteld en oefende zijn geloof uit. Hij ontving een zegen van de priesterschap en zijn herstel was wonderbaarlijk. De geneesheren en specialisten stonden perplex. Langzamerhand lukte het hem te staan. Vervolgens was hij in staat met krukken te lopen, waarna de doktoren hem vertelden dat hij terug mocht naar het zendingsveld als de kerk het toe zou staan. Hij ging. Wij stuurden hem naar Guatemala. Hij keerde terug naar het land waartoe hij geroepen was, en het volk waar hij zo zielsveel van hield.

Hij liep weliswaar met een stok in elke hand, maar verzette evenveel werk als zijn collega's.

Op zekere dag keek zijn zendingspresident hem aan en zei: 'Broeder Ellsworth, je hebt zo'n groot geloof, waarom gooi je die stokken niet gewoon aan de kant en lóóp?' En broeder Ellsworth antwoordde: 'Als u zo'n vertrouwen in mij hebt, neem dan deze stokken.'

Hij legde de stokken weg, en heeft ze nooit meer gebruikt.' (Seminarie ter opleiding van zendingspresidenten, juni 1977, bandopname, Bureau voor het zendingswerk.)

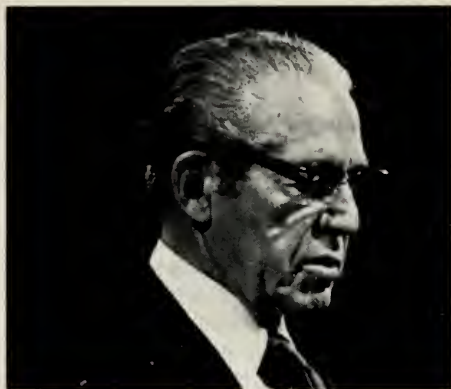
Broederen, de jongemannen vooral, ik getuig tot u dat ik weet dat de Heer hen beloont die hun vertrouwen in hem stellen. Mogen wij dit leren terwijl wij jong zijn, en het ons leven lang toepassen, opdat wij kunnen getuigen zoals deze gebeurtenissen getuigen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Gehoorzaamheid aan de juiste stem

Door president N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Gehoorzaamheid aan de stem van Hem wiens priesterschap wij dragen is onze grootste vreugde en zegen

Allereerst zou ik u willen vertellen van een ander soort klaslokaal met een unieke groep onderwijzers. De leerlingen zijn afkomstig uit een staatsinrichting voor jeugdige wetsovertreders en zullen worden onderwezen door gevangenen die levenslang hebben gekregen of straffen van meer dan vijftientwintig jaar uitzitten.

Laat mij u een beschrijving geven van een recente groep deelnemers aan wat bekend staat als het bewustzijnsprogramma voor jongeren. Er waren er twintig, waaronder sommigen die pas veertien jaar oud waren met tatoeages op hun armen. Allen waren op de een of andere manier met de wet in aanraking gekomen naar aanleiding van bijvoorbeeld inbraak, winkeldiefstal of aanranding. Zij arriveerden per bus, stapten verwaand en eigenwijs het gevangensterrein op. Drie uur later kwamen ze er terneergeslagen weer uit — sommigen bevend en haast in tranen.

De verandering in houding trad op nadat hun „onderwijzers” hen informatie uit

de eerste hand over het gevangenisleven hadden gegeven. Door middel van de smerigste taal en veelvuldige dreigementen van lichamelijk geweld (die echter nooit werden uitgevoerd), werden de klasseleden hersehopen van onrustige, wriemelende, ongeïnteresseerde jongelui in een gebiologeerd gehoor.

Laat mij enkele van de woorden van de „instructeurs” herhalen die deze verandering teweeg brachten.

„Ik ben nu vijfenveertig jaar oud, en ik weet dat ik de straat nooit meer zal zien,” zei een veroordeeld moordenaar.

„Wij snakken ernaar eruit te komen, en jullie staan op de deuren te bonzen en roepen „laat ons erin.””

Een andere uitspraak: „De voorstelling van de gevangenis op het witte doek vertelt jullie niets over groepsverkrachting en zelfmoord. En dat gebeurt hier voortdurend. Jullie, tuig, zijn verse kost!”

Een veroordeelde ontvoerder vertelde de jongens: „Ik zit hier nu al zestien jaar, en jullie kunnen niet eens een paar uur stilzitten. Als jullie misdadigers willen worden, kun je beter gaan wennen aan iemand die je voortdurend vertelt wat je moet doen.” (*Salt Lake Tribune*, 19 juli 1977, blz. 12.)

Het is interessant te ontdekken dat of wij nu in de gevangenis zitten of vrij zijn, er altijd iemand is die ons vertelt wat wij moeten doen. Het verschil wordt bepaald door wie het ons vertellen, en wat zij van ons verlangen. Hierin ligt het verschil tussen geluk en ongeluk, eeuwig leven met God of een minder laatste oordeel. Het verschil ligt in *gehoorzaamheid* aan de juiste stem en het juiste beginsel.

Overweeg samen met mij enkele van de dingen die een man nodig heeft voor zijn geluk. Omdat u allen leden bent van de kerk van Jezus Christus, en het priesterschap draagt, kunnen we praten over uw speciale behoeften, want u voldoet al aan enkele van de eerste vereisten voor een gelukkig leven. U bent zeer gezegend het priesterschap van God te bezitten. U weet wie u bent, waarom u op aarde leeft, en wat u moet doen om succesvol en gelukkig te worden en zaligmaking en verhoging te kunnen genieten — uzelf waardig tonen door alle dingen te doen die de Heer zal gebieden. Vele mannen in de wereld van vandaag zouden het geluk dat zij zoeken vinden als zij deze kennis bezaten. *Wees er zinnig op, broederen.*

Naast het weten dat hij een kind van God is en dat hij het priesterschap draagt — de macht om in Gods naam te handelen — heeft een man ook kameraadschap nodig. Wateen geweldige bron van kracht is het deel uit te maken van een grote broederschap van priesterschapsdragers die allen bezig zijn werken van gerechtigheid tot stand te brengen ten einde het koninkrijk Gods op te bouwen. Maar om de volledige broederschap te kunnen genieten, moet een man de regels inacht-nemen. Er moet aan verschillende eisen worden voldaan en verschillende regels moeten worden gehoorzaamd:

„Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen wij zeggen dat wij de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijs-waardig is dan streven wij dat na., (Het dertiende Artikel des Geloofs.) Nog iets wat iedere man nodig heeft is de liefde en het gezelschap van een gezin en vrienden. Ook dit moet *verdiend* worden door nakoming van gehoorzaamheid aan zekere gedragsregels. Jullie, jongemannen, moeten vriendelijk en attent

zijn voor de meisjes die jullie je als vriendinnen kiezen; meisjes die van de Heer houden en zichzelf erop voorbereiden moeders van de geestelijke kinderen van God te worden. Jullie moeten hen waardig zijn door een goed rein leven te leiden en de geboden te onderhouden. Getrouwde mannen dienen zorgzaam en vriendelijk voor hun vrouwen en kinderen te zijn en hun priesterschap nooit onrechtvaardig te gebruiken. Het is schrikbarend te lezen over de mishandeling van vrouwen en kinderen die maar al te veel voorkomt, zelfs onder de heiligen der laatste dagen. Iemand schreef een brief aan de redacteur van een plaatselijke krant in Utah om zijn ontzetting tot uitdrukking te brengen dat er in een overwegend mormoonse gemeenschap, waar het gezinsleven zo benadrukt wordt, zoveel gevallen van kindermishandeling voorkomen. Wij dienen stellig het voorbeeld van de Zaligmaker te volgen en liefde te tonen voor onze vrouw en kinderen.

Een man vindt het geluk eveneens in zijn gekozen beroep. Het zou ons gelukkig moeten maken te weten dat wij de vrijheid hebben te kiezen wat wij willen doen voor ons levensonderhoud.

Wanneer jongemannen naar mij toekomen voor advies bij de keuze van hun levenswerk of carrière, vertel ik hen altijd dat zij iets moeten kiezen dat zij graag doen, en zich daarna voor honderd procent moeten inzetten en eerlijk, eerbarm en oprecht zijn in hun transacties en de dienst die zij verlenen. Zij moeten eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid zoeken, in de wetenschap dat al deze andere dingen er later aan toegevoegd zullen worden.

Een zakenman die het vrije handelssysteem voorstond, gaf de volgende raad aan jonge zakenleiders:

„Werk ijverig. Wees op het juiste ogenblik op de juiste plaats. Behoud een mate van nederigheid. Ontwikkel een innerlijke stuwkracht en het verlangen om uit te blinken eerder dan gewoon mee te lopen.

Ontwikkel je gezond verstand." Je *gehoorzaamheid* aan deze richtlijnen voor het zakendoen zal tot welslagen en *geluk* voeren.

Maar al te vaak lezen of horen we vandaag de dag over oneerlijkheid in de regering, in zakenfirma's, in vakverenigingen en op andere gebieden. In al deze gevallen is er een schending van de moraal of ongehoorzaamheid aan de wet geweest. Maar al te vaak is er geen of weinig wroeging. Bovendien zijn er te veel die weinig respect voor een mensenleven hebben. Sommige misdadigers van vandaag de dag maken zelfs een rondreis voor het geven van lezingen, of vervullen een hoofdrol in films waar ze veel mee verdienen. Dit is inderdaad afschuwelijk.

Onlangs vermeldde de kranten dat een man uit de gevangenis ontslagen was nadat hij een straf had uitgezeten voor een beroving die hij niet begaan had. Hij had de rechters er uiteindelijk van kunnen overtuigen dat hij een alibi had — hij was op dat moment bezig een andere winkel te beroven die 390 kilometer verderop lag.

De toegeeflijkheid van de kant van de ouders is verantwoordelijk voor veel jeugdmisdaad. De kerk heeft twee slogans gesponsord die het herhalen waard zijn: „Ouders, het is tien uur. Weet u waar uw kinderen zich vanavond bevinden?” en „Kinderen, weten jullie waar jullie ouders zich vanavond bevinden?” Te veel ouders schuiven hun verantwoordelijkheid af op televisietoestellen, die moeten optreden als baby-sitters, en vaak onherstelbare schade aanrichten. Het volgende verhaal is een droevig commentaar op de tijd waarin wij leven. Een vijftienjarige jongen werd ervan beschuldigd zijn oude buurvrouw in koele bloede te hebben vermoord. Zijn verdediger bepleitte dat hij niet toerekeningsvatbaar was omdat hij de misdaad begaan had onder invloed van „onwillekeurige televisie-vergiftiging.” Een rechterlijke instructie van het proces ver-

klaarde dat „door het buitensporige en langdurige gebruik van dit gif (televisie) er een mentale toestand teweeg was gebracht van waanzinnigheid.” Deze toestand was een „ziekte van de hersenen” ... waardoor (de jongen) niet in staat was zich „het misdadig karakter van zijn daad” te realiseren, en zich niet aan de wet kon houden.” (*Salt Lake Tribune*, 18 augustus 1977. blz. A4.)

Kinderen moeten *gehoorzaamheid* leren, en ouders moeten gehoorzaamheid van hen eisen. Heb uw kinderen lief; laat hen weten dat u hen liefheeft, maar denk eraan dat u uw kind geen plezier doet door hem dingen te laten doen die hij niet behoort te doen. Ik heb de resultaten van vele onderzoeken bestudeerd, en ik weet door persoonlijke ervaring dat kinderen leiding en regelmaat in hun leven nodig hebben en willen voldoen aan de verwachtingen van hen die verantwoordelijk zijn voor de leiding in hun leven. De wetten van God, de wetten der natuur en de wetten van het land zijn ingesteld voor het voordeel van de mens — voor zijn gemak, genot, veiligheid, en welzijn — en het is aan de individu deze wetten te leren kennen en te beslissen of hij al dan niet de voordelen wil genieten door de wetten te gehoorzamen en de geboden te onderhouden. Om gelukkig en succesvol te zijn moeten wij gehoorzaam zijn aan de wetten en de voorschriften betreffende onze handelingen. Deze wetten zullen overeenkomstig onze handelingen bijdragen tot onze vreugde en welzijn, of ons nadeel en verdriet.

Hoe vaak hoort men de mensen niet zeggen dat zij niet bevolen willen worden wat zij moeten doen? Speciaal jonge mensen rebelleren vaak tegen het zich houden aan regels en voorschriften. Soms komen zij naar mij toe en zeggen dat zij er genoeg van hebben om alsmaar te horen, „Doe dit,” en „Doe dat.” Zij zeggen dat zij zelf willen beslissen wat zij willen doen. Mijn antwoord hierop is dat zij de vrijheid hebben precies te doen wat zij willen doen (zolang dit geen inbreuk

maakt op de rechten van anderen), maar dat al onze daden bepaalde gevolgen hebben en zij moeten bereid zijn deze gevolgen te aanvaarden.

Er wordt ons verteld: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (LV 82 : 10.) Een van de tien geboden luidt: „Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.” (Ex. 20 : 12.) Een klein verhaaltje dat ik onlangs hoorde is hier een goed voorbeeld van. Een kleine jongen speelde honkbal met zijn vriendjes toen hij zijn moeder hoorde roepen: „Charlie, Charlie!” Hij gooide onmiddellijk zijn slaghout neer, raapte zijn jas en pet op, en wilde naar huis lopen.

„Ga nog niet weg; maak eerst het spel af!” schreeuwden de andere spelers. „Ik moet nu direct gaan. Ik heb mijn moeder gezegd dat ik zou komen als ze riep,” was het antwoord van Charlie.

„Doe alsof je haar niet gehoord hebt,” zeiden de jongens.

„Maar ik hoorde haar wel,” zei Charlie. „Ze weet niet dat je haar wel gehoord hebt.”

„Maar ik weet het wel, en ik moet gaan.” Een van de jongens zei tenslotte: „Ach, laat hem maar gaan. Je kunt hem toch niet van gedachten doen veranderen. Hij loopt aan de leiband van zijn moeder. Hij is zo'n baby dat hij wegrent op het moment dat zij roept.” Terwijl Charlie het op een lopen zette riep hij terug: „Ik noem het niet kinderachtig wanneer iemand zich aan zijn woord houdt, dat hij zijn moeder gegeven heeft. Ik noem het volwassen, en de jongen die zijn woord niet kan houden tegenover haar, zal het nooit tegenover iemand anders kunnen.”

Jaren later werd Charlie een voorspoedig zakenman en directeur van een grote handelsmaatschappij. Zijn zakenrelaties zeiden altijd dat zijn woord zijn borg was. Tijdens een persinterview werd hem eens

gevraagd hoe hij zich deze reputatie verworven had. Zijn antwoord „Ik brak als jongen nooit mijn woord, hoe groot de verleiding ook was, en de gewoonten die ik toen gevormd heb, zijn mij altijd eigen gebleven in het leven.” (Gedeelte uit „True and Faithful,” uit *Moral Stories for Little Folks*, Salt Lake City; Juvenile Instructor office 1891, blz. 122.) Wij als priesterschapsdragers moeten net zo ijverig zijn bij het nakomen van onze verbonden en het eer aandoen van onze roepingen. Wij hebben plechtig beloofd de geboden te onderhouden, en God roept ons voortdurend om de een of andere reden. Laten wij het slaghout, de golf club of de vishengel neergooien als wij zijn stem horen roepen, en ons haasten om zijn opdracht uit te voeren. Hij zal ons helpen met succes en geluk naarmate wij trachten zijn koninkrijk op te bouwen.

Luister naar een levensecht voorbeeld hiervan. Richard G. Scott van het Eerste Quorum van Zeventig studeerde in 1950 als werktuigkundig ingenieur af aan de George Washington universiteit en vertrok onmiddellijk naar Uruguay voor een zending die eenendertig maanden zou duren. Hij vertelt: „De professoren en mijn vrienden probeerden mij ervan af te brengen de zendingsoproep te aanvaarden, omdat dit volgens hen mijn carrière, die op het punt stond een aanvang te nemen, ernstig zou belemmeren. Maar kort nadat ik van mijn zending teruggekeerd was, werd ik uitgekozen voor het Marine Kernenergie Programma, dat toen nog in zijn kinderschoenen stond. (Dit programma was strikt geheim en de aanvankelijke training werd gegeven door baanbrekende wetenschapsmensen te Oakridge in Tennessee.) Op een vergadering die ik moest voorzitten, ontdekte ik dat een van de professoren die mij hadden aangeraden niet op zending te gaan nu een duidelijk minder belangrijke rol in het programma speelde dan ik. Dit was voor mij een machtig getuigenis van hoe de

Heer mij zegende naarmate ik mijn prioriteiten zuiver stelde." (Ensign, mei 1977, blz. 102, 103.)

Ik weet dat het soms moeilijk is een dergelijke filosofie te aanvaarden wanneer wij op de voorgrond tredende en schijnbaar succesvolle mensen de top zien bereiken, om het zo uit te drukken, terwijl wij weten dat zij niet geheel betrouwbaar zijn en soms slinkse middelen gebruikt hebben om hun doel te bereiken. Ik zou u er echter allen aan willen herinneren dat gerechtigheid uiteindelijk zal zegevieren, waarbij hun namen dikwijls ongenadig voor een critisch publiek gegooid zullen worden. En ik ben er zeker van dat de vernedering die zij en hun vaak onschuldige gezinnen zullen moeten doorstaan, de ongehoorzaamheid aan de wet, het recht en het Wij kunnen leringen trekken uit anderen ervaringen, waardoor ons veel pijn en ellende bespaard kan blijven. Wij zijn niet zonder leiding. Wij hebben het evangelie om ons te allen tijde en in alle dingen te leiden, zowel in geestelijke als tijdelijke zaken. Satan heeft gezworen de doeleinden van God te doorkruisen, en hij gebruikt allerlei list en bedrog om ons te misleiden. Als wij naar hem luisteren, kunnen wij onze deugdzamheid, ons gevoel van eigenwaarde, het respect van anderen, en zelfs het eeuwig leven verliezen, naast het lijden onder ziekten en de dood van ons sterfelijk lichaam.

Als wij maar konden leren leven volgens de gulden regel, en ervoor zorgen dat onze daden worden beheerst door mededogen en het soort liefde waarvan de Zaligmaker sprak, zouden wij automatisch gehoorzaam zijn aan alle andere geboden. Wij zouden niet stelen, moorden, liegen, overspel plegen of begeren. Wij zouden onze ouders eren, de sabbatdag heilig houden, en gepaste eerbied tonen voor de naam van de Heer. Maar ook al is het nog zo simpel de geboden te onderhouden, sommige men-

sen vinden de verleidingen toch te aantrekkelijk, of zij worden bedrogen door die sluwe duivel. Wij zijn echter zeer begunstigd met de kennis dat allen die zondigen vergeving kunnen ontvangen door middel van het heerlijk beginsel van bekering. De Heer heeft ons verteld hoe wij ons moeten bekeren en Hij heeft ons vergeving beloofd. Hij zei: „Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken." (LV 58:43.) Hij heeft ons ook vermaand, dat wij alle mensen hun zonden moeten vergeven. Elk van ons heeft bekering nodig, en elk van ons dient de hand van liefde en broedersehap uit te steken naar de berouwvolle zondaar.

Welnu, wij die het priestersekap dragen moeten als eersten een voorbeeld aan de wereld stellen, door ons te bekeren van onze zonden, vergeving aan anderen te schenken en de geboden van God te onderhouden. Wij moeten meehelpen om de wereld voor te bereiden op de wederkomst van onze Zaligmaker. Laten wij ons niet op een lijn stellen met de mensen uit de tijd van Noach, of met de dwaze maagden. Zij waren niet voorbereid, want zij wisten niet wanneer de zondvloed, of de bruidegom zou komen. Wij moeten ons nu voorbereiden en gelijk wij lezen in Matteüs: „Waakt dan, want gij weet niet op welke dag uw Here komt . . . Daarom, weest ook gij bereid." (Matt. 24:42, 44.)

Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk het is dat elk van ons op een dusdanige wijze leeft dat hij voorbereid en waardig is om de Zaligmaker te ontmoeten en hem te helpen bij zijn heerlijke en zegevierende werk. Ik voel dat de woorden die de Heer tegen Joseph Smith sprak in een openbaring op 22 juni 1834, vandaag de dag op ons van toepassing zijn:

„Doch ziet, zij hebben niet geleerd *gehoorzaam* te zijn aan hetgeen Ik van hen verlangde . . .

En mijn volk moet noodzakelijkerwijze worden gekastijd, totdat zij gehoor-

zaamheid leren, indien nodig door de dingen, die zij lijden.” (LV 105 : 3, 6. Cursivering toegevoegd.)

Wij stellen geen blinde gehoorzaamheid voor, maar gehoorzaamheid door *geloof in die dingen die misschien niet volledig begrepen kunnen worden wegens het beperkte begrip van de mens, maar die in Gods oneindige wijsheid voor het voordeel en ten zegen van de mensen zijn*. Adam en Eva leerden deze les vlak nadat ze de hof van Eden verlaten hadden. Wij lezen:

„En Hij gebood hun, dat zij den Heere, hun God, aanbaden, en de eerstelingen hunner kudden offerden als offerande aan den Heere. En Adam gehoorzaamde aan de geboden des Heeren.

En na vele dagen verscheen er een engel des Heeren aan Adam, zeggende: Waarom offert gij offeranden aan den

Heere? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Heere heeft het mij geboden.” (Mozes 5:5, 6.)

Moge dat voldoende reden voor ons zijn om de geboden te onderhouden. Mogen wij groeien in geloof totdat wij gelijk Adam kunnen zeggen: „Wij onderhouden de geboden omdat God ze gegeven heeft.”

Laten wij altijd in gedachten houden, en nooit vergeten, dat wij het priesterschap van God dragen. Wij zijn zijn geestelijke kinderen; wij hebben het ware en eeuwigdurende evangelie en een profeet van God — namelijk president Spencer W. Kimball — om ons te leiden in deze laatste dagen. Luister naar hem, en volg hem. Ik beloof u dat indien wij dit doen, wij gezegend zullen worden. In de naam van Jezus Christus, amen.

De macht der vergeving

Door president Spencer W. Kimball

De president geeft ons de raad om (1) de stroom van jongeren en volwassenen die inactief worden te stuiten en (2) de wet van vergeving bij al onze handelingen toe te passen.

U heeft nu mijn beide geweldige raadgevers beluisterd. Het zijn allebei

grote mannen en dragen veel van de verantwoordelijkheid voor deze grote kerk.

Broederen, ik zou een paar woorden tot u willen spreken voor wij deze avond besluiten. Wij zijn uitermate bezorgd over de noodzaak de toevloed van de jeugd der kerk naar de gelederen der inactieve volwassenen te verminderen en aanzienlijke aantallen vanuit de gelederen der volwassenen tot activiteit te brengen.

Dit in gedachten houdende stellen wij het volgende voor:

1. Er moet meer inspanning betoond worden bij het begeleiden van bekeerlingen in de kerk. Het is dringend noodzaak

kelijk dat zij die als bekeerlingen gedoopt worden onmiddellijk huisonderwijzers toegewezen krijgen om hen op een zeer persoonlijke manier te begeleiden. Deze huisonderwijzers moeten in samenwerking met hun priesterschapsleiders erop toezien dat elke rijpe bekeerling een activiteit opgedragen krijgt die een uitdaging voor hem betekent, naast de gelegenheid en de aanmoediging zijn kennis van het evangelie te vergroten. Hij moet worden bijgestaan bij het leggen van sociale contacten met de leden van de kerk, opdat hij zich niet alleen zal voelen wanneer hij zijn leven als actieve heilige der laatste dagen begint.

2. Er moet meer nadruk gelegd worden op de goedgekeurde programma's voor de Jonge-Mannen, en de Jonge-Vrouwen. Deze programma's zijn ontworpen om het leerproces van onze jeugd te versterken en hen belonende en uitdagende mogelijkheden aan de hand te doen voor het soort activiteiten die uiting geven aan hun vele en gevarieerde talenten. Met het redden van onze jeugd redden we generaties.

3. De leidsters van de zustershulpvereniging op wijk- en ringniveau moeten doordrongen raken van een extra verantwoordelijkheidsbesef om de vrouwen van de kerk zich als lid te laten inschrijven en hen tot volledige activiteit te brengen. Dit vergt een aanpassen van het vergadersema, zodat meer vrouwen in staat zullen zijn het programma van deze geweldige organisatie bij te wonen en er deel aan te nemen. Wij verzoeken de bisschoppen dit met hun presidentes van de zustershulpvereniging te bespreken.

4. Onze huisonderwijzers dienen ervan doordrongen te raken dat zij een grotere verantwoordelijkheid op zich moeten nemen betreffende leden van de kerk die van het ene gebied naar het andere verhuizen. Van velen die verhuizen kan de identiteit vastgesteld worden door middel van contacten met familieleden en burens, waarna er stappen onderno-

men kunnen worden om hen onmiddellijk na aankomst in hun nieuwe woonplaats te verwelkomen.

5. Er dient meer actief gewerkt te worden met hen die wij aanduiden als toekomstige ouderlingen. Volgens ons huidige programma hebben de ouderlingenquorums de verantwoordelijkheid voor deze mannen. Men dient echter te bedenken dat er een voorziening in het programma opgenomen is die bepaalt dat hogepriesters en zelfs zeventigers geroepen mogen worden om deze mannen te assisteren. Het ouderlingenquorum mag via het uitvoerend priesterschapscomité vragen om hogepriesters als huisonderwijzers voor deze mannen, vooral voor hen die een beter contact zouden hebben met huisonderwijzers die het ambt van hogepriester bekleden. Op dezelfde manier kan om assistentie van de zeventigers gevraagd worden als het gaat om gezinnen met niet-leden van de kerk, met de gedachte dat zij zo'n gezin niet alleen als huisonderwijzer bezoeken, maar ook als zendelingen voor de niet-leden van de kerk die daar wonen. Broederen, ik ben ervan overtuigd dat wij veel meer kunnen doen dan nu het geval is om deze mannen tot volledige activiteit te brengen. Als wij dit doen zullen wij zegeningen brengen in hun leven en dat van hun gezin, en op een wezenlijke manier het werk van de Heer versterken.

6. Wij dringen er al jaren op aan dat er studiebijeenkomsten gehouden worden, waarvoor toekomstige ouderlingen en hun vrouwen, evenals inactieve ouderlingen, uitgenodigd kunnen worden. Onder toezicht van een geïnspireerde en doeltreffende leraar kunnen zij daar hun kennis van het evangelie uitbreiden met het doel zichzelf voor te bereiden om naar het huis des Heren te gaan. Wij hebben onze goedkeuring gegeven aan een lesboek voor dergelijke studiebijeenkomsten, dat geschreven is onder leiding van het uitvoerend priesterschapscomité, en wij hopen dat bisschoppen en ringpresidenten er gebruik

van zullen maken bij deze belangrijke onderneming.

Broederen, wij kunnen niet rustig toezien terwijl vele van onze broeders en zusters en vele van onze jonge mannen en vrouwen in gebreke blijven aan de programma's van de kerk deel te nemen. Ik vraag u uw verantwoordelijkheden in deze zaak nog eens te overdenken en daarna stappen te nemen om dit verlossende werk te bespoedigen.

Daar was die jonge moeder, die haar man verloren had. Het gezin had in armoedige omstandigheden verkeerd, en het bedrag van de verzekeringspolis beliep slechts tweeduizend dollar. Bij overlegging van de overlijdensakte gaf de verzekeringsmaatschappij prompt een cheque voor dat bedrag af. De jonge weduwe besloot dit geld voor onvoorziene uitgaven te bewaren en zette het dan ook op een spaarbank. Anderen wisten van haar spaartegoed, en een van haar bloedverwanten wist haar ervan te overtuigen dat zij die \$ 2.000, — maar tegen een hoog rentepercentage aan hem te leen moest geven.

Er gingen jaren voorbij, maar zij ontving noch aflossing op de hoofdsom, noch rente. Ze bemerkte ook dat de lener haar ontliep, en telkens als zij hem naar het geld vroeg, deed hij haar ontwijkende beloften. Nu had ze het geld zelf hard nodig, en het was niet los te krijgen.

„Wat haat ik die man!“ zei ze tegen mij, en haar stem siste van verbittering en venijn, terwijl haar donkere ogen fonkelde. Denk u eens even in, hoe een jonge weduwe, die een gezin moet onderhouden, te kort wordt gedaan door een man die zelf gezond van lijf en leden is, en haar geld heeft opgemaakt! „Wat walg ik van die vent!“ herhaalde ze steeds maar weer. Toen heb ik haar de geschiedenis van Kempton verteld. Ze luisterde gespannen toe. Ik zag dat zij ervan onder de indruk was. Aan het slot van het verhaal stonden er tranen in haar ogen en ze fluisterde: „Dank u wel. Ik dank u oprecht. Zeker, ook ik moet mijn vijand

vergeven. Ik zal mijn hart nu van die verbittering zuiveren. Ik verwacht niet dat ik mijn geld ooit nog eens terugkrijg, maar ik geef hem die mij benadeeld heeft nu over in Gods handen.”

Weken later bezocht ze mij nog eens, en bekende dat die tussenliggende weken de gelukkigste van haar leven waren geweest. Een nieuw gevoel van vrede had haar overschaduwd, en ze kon nu voor haar schuldenaar bidden en hem vergeving schenken, ook al kreeg ze nooit één enkele dollar van hem meer terug. (Spencer W. Kimball, *Het wonder der vergeving*, blz. 306.)

Eens bezocht ik een vrouw, wier dochtertje was aangerand en verkracht. „Mijn leven lang zal ik de schuldige nooit kunnen vergeven,” herhaalde ze telkens, als het weer in haar gedachten kwam. Het was dan ook een afschuwelijke, snode daad. Iedereen zal over zo'n misdrijf geërgerd en ontdaan zijn, maar van geen vergeving willen weten getuigt niet van ware christenzin. De smerige wandaad was gepleegd en was *niet* meer ongedaan te maken. De schuldige was gestraft. De moeder verschrompelde intussen in haar verbittering. (*Het wonder der vergeving*, blz. 306,307.)

Stel het beeld van deze vrouw nu eens tegenover dat mormoonse meisje, dat het toppunt van zelfbeheersing bereikte toen ze de man vergaf die haar mooie gezichtje had mismaakt. Laat Neal Corbett, de journalist van *United Press* haar geschiedenis maar vertellen, zoals die in de Amerikaanse kranten is verschenen.

„Hij moet wel ziek zijn, zou ik denken, iemand die zo iets doet is toch niet normaal meer, en we moeten medelijden met hem hebben,” zei April Aaron van de man die haar voor drie weken in het ziekenhuis had doen belanden, na een beestachtige overval door een messentrekker in San Francisco. April Aaron is een vroom mormoons meisje van 22 lentes . . . Zij is secretaresse en even mooi als haar naam, maar haar gezicht heeft

slechts één schoonheidsfout: Ze mist haar rechteroog . . . Dat is ze kwijtgeraakt aan het „in het wilde weg crop inhakkende mes van een damestasjes-dief” in de nabijheid van het Golden Gate Park van San Francisco, terwijl zij op 18 april jl. onderweg was naar een OOV-dansavondje. Ze liep ook enkele diepe steken op in haar linkerarm en rechterbeen, tijdens de worsteling met haar aanvaller, nadat ze was gestruikeld en gevallen bij haar pogingen om aan hem te ontkomen. Ze was toen nog maar één straat van het mormoonse kerkgebouw verwijderd . . .

„Ik heb anderhalve straat hardgelopen voordat hij me te pakken kreeg. Op hoge hakken kun je niet zo erg hard lopen,” zei April met een glimlachje. De steken in haar been waren zo ernstig dat de dokters wel even bang zijn geweest dat het geamputeerd moest worden. De scherpte van het wapen heeft echter noch aan Aprils opgewektheid, noch aan haar medelijdend hart enige schade kunnen toebrengen. „. . . Ik zou zo graag willen dat iemand iets voor hem kon doen, om hem te helpen. Hij moet een of andere medische behandeling hebben. Wie weet hoe een mens tot zo iets komt? Als ze hem niet vinden, zal hij het vermoedelijk nog wel eens doen.”

. . . April Aaron heeft de harten van de mensen in de omgeving van de Baai van San Francisco voor zich gewonnen door haar moed en haar goede stemming, in weerwil van dit tragische voorval. Gedurende heel haar verblijf in het St. Franciscus-ziekenhuis is haar kamer met bloemen overladen geweest, en het personeel zei dat ze zich niet konden herinneren dat iemand ooit meer kaarten had ontvangen met de beste wensen voor een voorspoedige beterschap. (*Het wonder der vergeving*, blz. 307.)

Het volgende is ontleend aan een verslag uit een in Los Angeles uitgegeven blad, dat getuigt van de innerlijke kracht van mensen, die zijn uitgestegen boven de minderwaardige wraakzucht en de lelijke

gevoelens van verbittering, die onder dergelijke omstandigheden zo vaak de overhand krijgen:

. . . De drie mannen die werden aangehouden in verband met de ontvoering van en de moord op Marvin V. Merrill, waren negers. Er zijn mensen, die dit voorval zouden kunnen opblazen om er een onbedwingbare uitbarsting van ras-senhaat mee te ontketenen. Precies de tegenovergestelde geest was echter aanwezig in de verleden week in de wijk Mattheüs gehouden rouwdienst bij de begrafenis van het slachtoffer. Angelo B. Rollins, een neger-employee van de posterijen, was door de postbodes van het Wagner District uitgekozen om tijdens deze dienst namens hen allen een lofrede op de overledene uit te spreken. Ouderling Merrill had ruim 20 jaar de posterijen gediend. Overal verspreid in de kerkzaal en in de aansluitende ruimte zag men tientallen postboden, nog in uniform, regelrecht van hun bestelroutes komend. Velen van deze mannen waren negers . . . Rollins zei: „Geen mens kan de daden vergoelijken van de bedrivers van deze moord, die een einde aan zijn leven heeft gemaakt. Deze snode en verachtelijke daden, die ons van schaamte het hoofd doen buigen, richten een beschuldigende vinger op miljoenen onschuldigen als een volk van delinquenten. In mijn zondige zwakheid zou ik ze wel willen laten vierendelen, maar de stille, zachte stem van de Meester heeft gezegd: „Mij komt de wraak toe”. . . Deze mormoonse ouderling Marvin Merrill, standvastig in de kracht van zijn geloof, en doorkneed in de leringen van Christus, zou waarschijnlijk, evenals onze Heiland op Golgotha, van hen hebben gezegd: „Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.” (*Het wonder der vergeving*, blz. 307, 308.)

Ik hoorde een van mijn burens eens zeggen: „Ik haat die mensen over de grens. Het zijn gemene lui. Zij hebben zoveel kwaad in de wereld gebracht.” Deze man had er niet over nagedacht dat

er zich onder dit volk talloze goede mensen bevonden, mensen die eerlijk en oprecht waren en niet verantwoordelijk voor de daden van hun leiders. Ze waren niet allemaal even misdadigen wreed. Zij moeten niet geoordeeld worden naar de slechte daden van hun landgenoten. De meeste mensen betreurden het kwaad dat geschied was. Een andere buurman koesterde gevoelens van bitterheid jegens de mensen aan de andere kant van zijn landgrens. Hij herhaalde vaak: „Ik haat die mensen daar. Zij zijn wreed, misdadig, en onmeedogend geweest.”

Ik vertelde deze buurman het volgende: „Persoonlijk hou ik van dat volk. Slechts een klein aantal van hen was wreed en misdadig. Er zijn vele goede mensen onder hen, sommigen beminnewaardige zonen van God.”

Ik ken het verhaal van twee soldaten die verwikkeld waren in een hevige strijd aan het front. Tijdens een tijdelijke wapenstilstand trok een jongeman de gevechtlinie over en vroeg zijn tegenstanders: „Hebben jullie hier soms een mormoonse ouderling?”

Er trad er een naar voren: „Ja, ik ben een mormoon.”

Daarop vroeg hij: „Zou je met me mee willen gaan om mij te helpen bij het zalven van een gewonde kameraad?” Zij trokken samen het „niemandsland” over, deze twee mannen, zopas nog vijanden. De een zalfde en de ander verzegelde de zalving, en de gewonde werd gezegend. Een machtige vrede daalde op hun ziel neer. De andere man keerde terug achter zijn eigen frontlinies en zijn plicht, en ook hij had een nieuw gevoel van vrede.

Natuurlijk stellen wij niet de gehele mensheid aansprakelijk voor de daden van enkele individuen. Wij leren te vergeven.

In een erg belangrijk gebied van de kerk had ik een andere ervaring. Twee kerkelijke leiders waren helaas verwikkeld geraakt in een twist, en geen van beiden wilde toegeven.

Ik had de gehele dag een ringconferentie bijgewoond, mijn avondmaaltijd overgeslagen, en een bergketen overgestoken om deze ongelukkige mensen te ontmoeten.

Uur na uur ging voorbij waarin wij onze diensten aanboden, smeekten en pogingen in het werk stelden om hen van gedachten te doen veranderen en weer samen te brengen. Dit alles zonder succes. Het werd acht, negen, tien, elf, twaalf uur, één, twee uur. De nacht ging snel heen en ik was uitgeput. Ik klapte mijn Leer en Verbonden weer open. Automatisch bleef het openliggen op bladzijde 141, en ik las het hen voor. Hun monden stonden bijna open van verbazing, want dit is wat wij lezen:

„Niettemin, hij heeft gezondigd; doch voorwaar zeg Ik u: Ik, de Here, vergeef de zonden van hen, die hun zonden voor Mij belijden en vergeving vragen, en die niet tot de dood hebben gezondigd.

In dagen van ouds zochten Mijn discipelen elkander te beschuldigen, en vergaven elkander niet in hun hart; en wegens dit kwaad werden zij bezocht en gevoelig gekastijd.

Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven; want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.

Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.

En gij dient in uw hart te zeggen: Laat God tussen mij en u oordelen, en u volgens uw daden vergelden.

En hem, die zich niet van zijn zonden bekeert, en ze niet belijdt, moet gij voor de gemeente brengen, en behandelen, zoals de Schrift u zegt, hetzij door gebod of door openbaring.” (LV 64:7-12.)

Ik voelde hoe de twee tegenstanders verzachtten, en ik las het gebed des Heren voor, waarin Hij zegt:

„En gebruik bij uw bidden geen omhaal van woorden, zoals de heidenen . . .

Want (God) uw Vader weet, wat gij van

node hebt, eer gij Hem bidt.

Bidt gij dan aldus:

Onze Vader, die in de hemelen zijt,

uw naam worde geheiligd;

uw Koninkrijk kome;

uw wil geschiede,

gelijk in de hemel also ook op de aarde.

Geef ons heden ons dagelijks brood;

en vergeef ons onze schulden, gelijk ook

wij vergeven onze schuldenaren;

en leid ons niet in verzoeking, maar

verlos ons van de boze.

(Want Uwer is het Koninkrijk en de

kracht en de heerlijkheid in der eeuwig-

heid. Amen.) (Matt. 6:7-13.)

Het lijkt alsof de Heer hun geheugen op

moest frissen, want Hij komt terug op het

thema:

„Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader

ook u vergeven; Maar indien gij de

mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader

uw overtredingen niet vergeven.” (Matt.

6:14, 15.)

Moeilijk? Ja, zeker. De Heer heeft ons

nooit een gemakkelijke weg beloofd,

noch een simpel evangelie, noch een lage

norm. De prijs is hoog, maar de verwon-

nen goederen zijn elke prijs waard. De

Heer zelf keerde de andere wang toe; Hij

zelf onderging alle slaag zonder verweer.

Hij doorstond alle smaad en sprak zelfs

geen woord van veroordeling. Zijn vraag

aan elk van ons is: „Welke soort mensen

behoort gij daarom te zijn?” En zijn

antwoord aan ons is: „Zoals Ik ben.” (3

Nephi 27:27.)

William Jennings Brian schreef in zijn

boek *The Prince of Peace*: „De moeilik-

ste van alle deugden die wij moeten

ontwikkelen is vergevensgezindheid.

Wraakzucht schijnt een natuurlijke ei-

genschap van de mens te zijn; het is

menselijk het de vijand betaald te willen

zetten. Het is zelfs populair geweest om

op te scheppen over wraakgierigheid;

iemands grafsteen droeg eens het op-

schrift dat hij zowel vriend als vijand

dubbel en dwars had terugbetaald. Dit is

niet de geest van Christus.”

(Independance, Zion's Printing and Publishing Company, 1925, blz. 35.)

Als wij onrechtvaardig behandeld of

gekwetst zijn, wil vergeving zeggen dat

wij het gebeurde volledig uit onze ge-

dachten bannen. Vergeven en vergeten is

een raad die niet aan tijd gebonden is.

„Het betekent niets om onrechtvaardig

behandeld of beroofd te zijn,” zei de

Chinese filosoof Confucius, „tenzijze het

je blijft herinneren.”

De wonden die ons worden toegebracht

door buren, bloedverwanten, of gade zijn

over het algemeen niet van die ernstige

aard, aanvankelijk tenminste. Wij moe-

ten hen vergeven. Moeten wij niet even

barmhartig zijn als de Heer? „En geze-

gend zijn de barmhartigen, want hun zal

barmhartigheid worden bewezen.” (3

Nephi 12:7.) Dit is een andere versie van

de gulden regel.

„Alle zonde en lastering zal de mensen

vergeven worden, maar de lastering van

de Geest zal niet vergeven worden.”

(Matt. 13:31.) Als de Heer zo goedgun-

stig en vriendelijk is, moeten wij dat ook

zijn.

„Wanneer mensen zoals die weduwe,

bisschop Kempton, April Aaron, en

anderen die zo'n afschuwelijk onrecht

werd aangedaan, toch vergeving kunnen

schenken, en waar mannen als een

Stefanus en een Paulus boosaardige aan-

vallen op hun eigen persoon kunnen

vergeven, en het voorbeeld van verge-

vensgezindheid stellen, dan moet het

ieder mens die naar volmaking streeft

mogelijk zijn te vergeven.

Dwars door de onvruchtbare woestijnen

van haat, hebzucht en wrok heen loopt de

schone vallei van het paradijs. Wij lezen

voortdurend in de kranten, wij horen en

zien het via de televisie, dat het in de

wereld „een grote troep” is. Toch is het

niet waar! De wereld is nog altijd prach-

tig mooi; alleen de mens valt uit de toon.

De zon luistert nog altijd met haar stralen

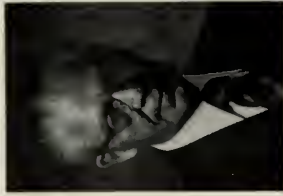
de dag op, en schenkt licht en leven aan al

het geschapene; de maan verheldert nog

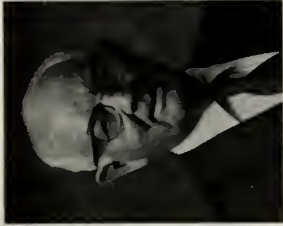
steeds de nacht; oceanen verschaffen de

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

Delbert L. Stapley

LeGrand Richards

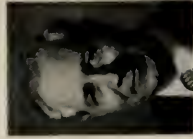
Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Patriarch
van de kerk

Edgar G. Smith

Theodore M. Burton

Henry D. Taylor

Sterling W. Sill

Alma Sonne

Paul H. Dunn

Marion D. Hanks

Near A. Maxwell

A. Theodore Tuttle

J. Thomas Evans

James E. Faust

Franklin D. Richards

Joseph B. Wirthlin

Adney Y. Komatsu

Robert D. Hales

W. Grant Bangerter

O. Leslie Stone

Robert L. Simpson

John H. Vandenberg

William H. Bennett

Joseph Anderson

James A. Cullimore

Bernard P. Brockbank

John H. Groberg

M. Russell Ballard, Jr.

Carlos E. Asay

George P. Lee

William R. Bradford

Charles A. Dieter

Gene R. Cook

Rex D. Pregar

Loren C. Dunn

Hartman Rector, Jr.

S. Dilworth Young

Yoshiniko Kikuchi

F. Enrio Busche

Hugh W. Pinnock

Richard G. Scott

James M. Paramore

G. Homer Durham

Robert E. Wells

Royden G. Derrick

Dean L. Larsen

Vaughn J. Featherstone

Jacob de Jager

Presiderende Bisschap

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

Victor L. Brown
Presiderende
bisschop

H. Burke Peterson
Eerste raadgever

wereld nog altijd voedselen vervoersmogelijkheden; rivieren zorgen nog steeds voor de afwatering van het land en verschaffen voedingswater voor de bevoeiing van de te velde staande landbouwgewassen. Zelfs de verwoestende tand des tijds heeft de majestueuze pracht der bergen niet aangetast. Er bloeien nog altijd bloemen, er zingen nog altijd vogels, en ook de kinderen lachen en spelen nog steeds. Wat er aan de wereld hapert is het werk van de mens. Het kan! De mens kan de overwinning op zichzelf behalen. De mens kan zegevierend uit de strijd tevoorschijn treden. De mens kan allen die tegen hem gezondigd hebben vergeven, en vervolgens zelf in dit leven innerlijke vrede ontvangen, en het eeuwig leven in de komende wereld. (*Het wonder der vergeving*, blz. 313, 314.)

Nu komen we tot het besef dat het koninkrijk Gods en de kerk van Jezus Christus een wereldkerk vormen, die over niet al te lange tijd heerschappij over de wereld zal hebben. Wij, de leden van deze kerk moeten leren onszelf te beheersen en de gehele mensheid lief te hebben, al onze broeders en zusters van elke natie en stam, zodat wij geen vijandschap, wrok of negatieve gevoelens zullen kennen. Wij moeten vergeven om vergeven te worden. Laat God de rechtvaardige rechter zijn. Wij zullen onze naasten liefhebben als onszelf en God zal ons allen zegenen. Jezus Christus, onze Heer en Zaligmaker, is de God van deze wereld. Moge God ons zegenen opdat wij zijn voorschriften nauwlettend mogen volgen. In de naam van Jezus Christus, Amen.

Zondagochtendvergadering, 2 oktober 1977

Het licht van het evangelie

Door president N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien, en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.”

De eerste woorden van de Bijbel luiden:
„In den beginne schiep God de hemel en

de aarde. De aarde nu was woest en ledig, en duisternis lag op de vloed, en de Geest Gods zweefde over de wateren.

En God zeide: Er zij licht; en er was licht. En God zag, dat het licht goed was, en God maakte scheiding tussen het licht en de duisternis.” (Gen. 1:1-4.)

Wij kunnen uit deze tekst opmaken dat God *wist* dat er *licht moest zijn*, want het licht was goed, en hij scheidde het licht van de duisternis.

Waarom zei God: „Er zij licht?”

Allereerst moeten wij vaststellen wat licht precies is. Hoe zou u het omschrijven? Maar al te vaak nemen wij schijnbaar gewone dingen als vanzelfsprekend aan, maar wij kunnen ze niet omschrijven. Het woord *licht*

heeft in de wetenschap en de filosofie verschillende betekenissen, maar ter vereenvoudiging zullen we afgaan op de ideologische defenitie van Webster (Engelse dictionair) die zegt dat licht het zien mogelijk maakt, of een geestelijke verlichting is.

Alhoewel wetenschapsmensen onderling verschillen in hun begrip van de aard van de substantie licht, zijn zij het wel met elkaar eens dat de bron van alle energie het licht is (in de meeste gevallen de zon.) Wij weten dat wij de dingen om ons heen of zelfs waar wij naar toe gaan, niet zonder natuurkundig licht kunnen zien; en zonder geestelijk licht kunnen wij geen kennis of begrip bezitten. Let wel dat velen die niet met hun natuurlijke ogen kunnen zien, zich toch niet in duisternis bevinden, want zij hebben dezelfde mogelijkheid als ieder tot het verhelderen van hun verstand door geestelijke verlichting.

Duisternis wordt omschreven als een toestand verstoken van licht; een toestand waarin geen licht ontvangen, weerkaatst, voortgeplant of uitgestraald wordt; niet duidelijk voor het begrip; of het vertonen van kwade trekken en verlangens. Volslagen duisternis zou dan het ontbreken van licht en waarheid zijn, en zou dus niet bestaan daar waar intelligentie voorkomt. Laten wij deze begrippen eens verder verduidelijken aan de hand van de Schriften.

In Johannes kunnen wij lezen: „Wederom dan sprak Jezus tot hem en zeide: Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.” (Joh. 8:12.)

Met betrekking tot zichzelf als de Zoon van God zei Jezus: „Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld; wie niet gelooft, is reeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God. Dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is en de mensen de duisternis liever gehad hebben dan het licht, want hun werken

waren boos. Want een ieder, die kwaad bedrijft, haat het licht, en gaat niet tot het licht, opdat zijn werken niet aan de dag komen; maar wie de waarheid doet, gaat tot het Licht.” (Joh. 3:18-21) Jesaja voorspelde afval en de duisternis die de wereld en haar bewonders zou bedekken. Hij zei: „Want de aarde is ontviid door haar bewoners, omdat zij de wetten hebben overtreden, de inzetting ontdoken, het eeuwig verbonden verbroken. Daarom verslindt een vloek de aarde en moeten haar bewoners boeten.” (Jes. 24:5,6.)

„Want zie, duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de natiën, maar over u zal de Here opgaan en zijn heerlijkheid zal over u gezien worden.” (Jes. 60:2.)

Deze periode van afval werd de duistere middeleeuwen genoemd, omdat het licht van het evangelie van de aarde weggenomen werd.

In recentere, moderne openbaringen heeft de Heer verklaard:

„En wanneer de tijden der niet-Joden zijn gekomen, zal er onder hen, die in duisternis verkeren, een licht te voorschijn komen, en het zal de volheid van Mijn evangelie zijn.” (LV 45:28.)

Wij worden aangemoedigd om trouw te blijven door middel van een belofte van toegenomen licht en kennis, want Hij zei: „Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe.” (LV 50:24.)

„En indien uw oog alleen op Mijn eer is gericht, zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld, en er zal in u geen duisternis zijn; en hij, die met licht is vervuld, begrijpt alle dingen.” (LV 88:67.)

Wat heerlijk en wat begeerlijk! Wie zou een dergelijke zegening niet na willen streven? Overweeg de volgende omschrijving van de Zoon van God:

„Hij, Die naar omhoog opvoer, en beneden alles nederdaalde, omdat Hij

alles omvatte, opdat Hij, het Licht der waarheid, in alle en door alle dingen mocht zijn.

Welke waarheid schijnt. Dit is het licht van Christus. Hij is eveneens in de zon, en is het licht der zon, en de macht, waardoor deze werd gemaakt.

... en is het licht der maan ...

Zo ook het licht der sterren ...

En eveneens de aarde, en de macht er van, namelijk de aarde, waarop gij staat. En het licht, dat schijnt en u licht geeft, is door Hem, Die uw ogen verlicht, en het is hetzelfde licht, dat uw begrip verlevendigt:

Welk licht van de tegenwoordigheid Gods uitgaat om de onmetelijke ruimte te vervullen —

Het licht, dat in alle dingen is en alle dingen leven geeft, en dat de wet is, waardoor alle dingen worden bestuurd, namelijk de macht van God, Die op Zijn troon zit, Die in de boezem der eeuwigheid is en Die in het midden aller dingen is." (LV 88:6-13.)

Ik sprak daarnet over de afval in de zogenaamde duistere middeleeuwen. De profeten uit het Oude Testament voorspelden herhaaldelijk deze grote afval en spraken over een duisternis die de aarde en de mensen zou bedekken. Uit de aangehaalde teksten blijkt dat wij alleen door middel van de Geest van Christus verlicht kunnen worden en de waarheid begrijpen en dat de vooruitgang van de mens vertraagd werd toen het evangelie van de aarde weggenomen was. Er heeft een opmerkelijke vooruitgang plaatsgevonden op alle gebieden van de wetenschap sinds de herstelling van het evangelie en het opnieuw instellen van de macht van God, zoals deze aan de mens gegeven is door middel van het priesterschap. Alle waarheid wordt onderscheiden door de Geest van Waarheid of het Licht van Christus, zoals de volgende tekst uiteenzet:

„Want het woord des Heren is waarheid, en alles wat waarheid is, is licht, en alles

wat licht is, is Geest, namelijk de Geest van Jezus Christus." (LV 84:45.)

Er was duisternis op de aarde toen onze Zaligmaker de foltering van de kruisiging moest verduren. Lucas vertelt:

„En het was reeds ongeveer het zesde uur en er kwam duisternis over het gehele land tot het negende uur, want de zon werd verduisterd. En het voorhangsel van de tempel scheurde middendoor. En Jezus riep met luider stem: Vader, in uw handen bevel Ik mijn geest. En toen Hij dit gezegd had, gaf Hij de geest." (Luc. 23:44-46.)

Rond ditzelfde tijdstip waren de bewoners van het Amerikaanse Continent in afwachting van de gebeurtenissen, die door hun *profeten* waren voorspeld betreffende de kruisiging van de Heer. Op het aangeduide tijdstip verschenen de tekenen en wonderen, en er waren stormen en bliksemstralen zoals zij nog nooit aanschouwd hadden; een grote en verschrikkelijke verwoesting veranderde het aangezicht van geheel het land, waarna er drie dagen lang een diepe duisternis heerste.

„En er kon geen licht zijn wegens de duisternis, noch kaarslicht, noch fakkels; evenmin kon er vuur worden gemaakt met hun fijn en uitermate droog hout, zodat er in het geheel geen licht kon zijn; En er werd in het geheel geen licht gezien, noch vuur, noch schijnsel, noch de zon, noch de maan, noch de sterren, want zo dicht waren de nevelen der duisternis, die over de oppervlakte van het land waren." (3 Nephi 8:21, 22.)

De duisternis werd verdreven door de verschijning van de opgestane Heer, die een bezoek kwam brengen aan zijn „andere schapen," waarover in het evangelie van Johannes wordt gesproken toen Hij zei:

„Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar Mijn stem horen, en het zal

worden één kudde, één herder." (Joh. 10:16.)

Wij vinden nog een machtig bewijs van het contrast tussen licht en duisternis in verband met het eerste visioen van Joseph Smith, ter voorbereiding op de herstelling van het evangelie. Terwijl Joseph ernstig onderzocht bij welke kerk hij zich zou moeten aansluiten, stootte hij op een passage uit Jakobus, die luidt: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden." (Jac. 1:5.)

Hij nam zich voor dit te doen, en trok zich terug in de bossen om de poging te wagen. Ik lees uit zijn verslag, en vestig uw aandacht op de plaatsen waar hij spreekt over duisternis en licht:

„Toen ik mij afgezonderd had op de plaats waar ik heen wilde gaan . . . ben ik neergeknield en begonnen de verlangens van mijn hart tot God op te zenden. Nauwelijks had ik dit gedaan, of ik werd onmiddellijk aangegrepen door een of andere macht die mij geheel overmande, en zo'n verbazende invloed op mij had, dat mijn tong gebonden was. Ik kon niet spreken. Dikke *duisternis* omhulde mij, en het kwam mij enige tijd voor alsof ik tot plotselinge verdelging was gedoemd. Maar met alle kracht die in mij was, riep ik God aan om mij te bevrijden van de macht van deze vijand die mij had aangegrepen, en juist toen ik op het punt stond in wanhoop te verzinken en mij aan de verdelging over te geven — niet aan een denkbeeldige ondergang, maar aan de macht van een werkelijk bestaand wezen uit de niet-zichtbare wereld, dat zo'n verbazende macht bezat als ik nog nooit in enig wezen had ervaren — juist op dit ontstellende moment zag ik recht boven mijn hoofd een kolom van *licht*, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel. Niet zodra verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand die mij gekluisterd hield. Toen het *licht* op mij rustte, zag ik

twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*" (Joseph Smith 2 : 15-17, geselecteerde cursivering toegevoegd.)

Er werd Joseph gezegd zich bij geen van de bestaande kerken aan te sluiten. Hij volgde deze aanwijzing op, en zette zijn gewone dagelijkse bezigheden voort tot hij zich zo'n vier jaar later nogmaals gedwongen voelde tot het zoeken naar leiding en, volgens zijn eigen verslag naar „vergeving van al mijn zonden en dwaasheden, en tevens om een manifestatie opdat ik zou weten wie ik in Zijn ogen was; want ik had het volste vertrouwen in het verkrijgen van een goddelijke manifestatie, omdat ik er al eerder een had ontvangen."

Hij vertelt: „Terwijl ik God aldus aanriep, ontdekte ik dat er een *licht* in mijn kamer verscheen dat in helderheid toenam, totdat de kamer *lichter* was geworden dan op de middag. Onmiddellijk daarop verscheen er iemand naast mijn bed, die in de lucht bleef staan, want zijn voeten raakten de vloer niet.

. . . de heerlijkheid van zijn verschijning ging alle beschrijving te boven en zijn gelaat was waarlijk de bliksem gelijk. De kamer was buitengewoon *licht*, maar niet zo helder als in zijn onmiddellijke nabijheid. Toen ik de eerste maal naar hem keek, was ik bevreesd; maar spoedig verliet de vrees mij." (Joseph Smith, 2:27, 29-30, 32; cursivering toegevoegd.)

Deze persoon was de engel Moroni, en hij bracht een boodschap betreffende de gouden platen, waar het Boek van Mormon van vertaald moest worden. Deze gebeurtenis was de aankondiging van de herstelling van het evangelie (hetgeen ook voorspeld is geworden door profeten uit zowel het Oude als het Nieuwe Testament) en het aanvullende licht en de kennis die door de mens

genoten kunnen worden door de leer van Jezus Christus te aanvaarden en door middel van de invloed van het priesterschap van God, hetgeen de door God aan de mensen gegeven macht is om in zijn naam te handelen.

Iedereen heeft recht op het licht van Christus dat een blijvende invloed op zijn leven is. En iedereen kan dit licht ook hebben. Maar hij moet deze zegen *verdienen*.

Ieder van ons moet op dusdanige wijze leven dat hij waardig is de zegeningen van de Heer te ontvangen. Dit betekent dat wij zijn geboden moeten kennen, begrijpen en onderhouden. Door middel

van de zalmakende beginselen van het evangelie kunnen we het licht in ons leven gebruiken om de duisternis van de wereld te verdrijven en de plannen van de Prins der Duisternis, namelijk Satan, die gezworen heeft de mensheid te vernietigen alsmede het heerlijke plan van leven en zaligheid, geschapen door God en zijn Zoon Jezus Christus, te verijdelen.

Wij hebben in deze tijd een profeet van God op aarde, namelijk Spencer W. Kimball. Door zijn mond spreekt God tot de mensen, net zoals Hij dat vroeger deed, en als wij zijn raad aannemen,

zullen wij meer licht en kennis ontvangen.

Ouders hebben de speciale verantwoordelijkheid om hun kinderen te leren hoe belangrijk het is het licht te volgen en duisternis te vermijden. Dit is van toepassing op zowel hun geestelijke als lichamelijke omgeving. Het is een feit dat het meeste kwaad onder de mantel der duisternis bedreven wordt. De Heer gaf ons de volgende waarschuwing:

„En verder, voorzoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders. En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (LV 68:25,28.)

Onze zonen en dochteren moeten weten dat zij werkelijk geestelijke kinderen van God zijn, dat Hij van hen houdt en wil dat zij succesvol en gelukkig zijn. Zoals Hij gedaan heeft bij Joseph Smith en bij al zijn kinderen vanaf Adam tot het heden, zal hij ieder van ons een antwoord op onze gebeden geven, de vertroostende invloed van de heilige Geest en het *licht en de kennis* die wij nodig hebben om niet in de duisternis terecht te komen.

Een pas verschenen musical van Carol Lynn Pearson en Lex De Azevedo (My

turn on Earth) heeft een bijzonder aantrekkelijk liedje dat „Look for the Little Light” (Zoek het kleine lichtje) heet en de volgende boodschap bevat:

Wanneer het moeilijk is het goede van het kwade te onderscheiden

Wanneer het moeilijk is te weten wat te doen,

Wanneer de weg er donker uit ziet, en je maar een beetje rondloopt,

Denk dan aan het volgende advies.

Zoek het heldere, kleine lichtje van binnen,

Dat iedere dag helderder wordt.

Het zal je de weg wijzen die je moet nemen,

En het zal nooit doven.

Houdt gewoon contact met je hemelse

Vader daarboven,

Want het werd ontstoken door hem.

Wij bezitten het evangelie in zijn volheid. Wij worden voortdurend gewaarschuwd om in het licht van het evangelie te wandelen, en het te verkondigen en te onderwijzen aan de gehele wereld. De Heer heeft gezegd:

„Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien, en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.” (Matt. 5:16.)

Dat ieder van ons zo moge leven dat wij door onze rechtvaardige werken en met het licht van Christus in ons leven, kunnen bijdragen tot en getuige zijn van het aanbreken van een meer heldere dag in een duistere en gekwelde wereld, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Uw naam worde geheiligd”

Door Howard W. Hunter
Lid van de Raad der Twaalf

De voornaamste oefening van de geest — gebed, eerbied, aanbidding, toewijding, respect voor het heilige — moeten actief worden uitgevoerd in ons leven

Het lijkt alsof onze moderne tijd gebedsvolle toewijding en eerbied voor het heilige wil doen voorstellen als onredelijk of onwenselijk, of beide. Maar toch heeft de skeptische „moderne” mens behoefte aan gebed. Gevaarlijke momenten, zware verantwoordelijkheid, grote bezorgdheid, verpletterend verdriet — deze uitdagingen schudden ons uit onze oude zelfvoldoening en vaste gewoonten en brengen onze natuurlijke impulsen aan de oppervlakte. Als wij het toelaten, zullen zij ons nederig maken, ons verzachten, en ons terugvoeren naar het gebed. Als het gebed alleen bestaat uit een kreet op het tijdstip waarop wij ons in nood bevinden, dan is het volkomen egoïstisch en gaan wij God beschouwen als een reparateur bij wie we alleen aankloppen als het water ons aan de lippen staat. Wij dienen de Allerhoogste dag en nacht indachtig te zijn — altijd — en niet alleen wanneer alle andere hulp gefaald heeft, en wij wanhopig hulp zoeken. Als er enig element in het menselijk leven is waarvan wij een getuigenis

hebben van wonderbaarlijk succes en van onschatbare waarde voor de ziel, dan is het wel van gebedsvolle eerbiedige ernstige communicatie met onze hemelse Vader.

„Neem mijn redenen ter ore, o Here, let op mijn verzuchting,” zong de psalmist, „Sla acht op mijn hulpgeroep, o mijn Koning en mijn God, want tot U richt ik mijn gebed.

Here, des morgens hoort Gij mijn stem, des morgens leg ik het U voor, en zie uit.” (Psalm 5:1-4.)

Wat deze wereld misschien het meest nodig heeft is om „uit te zien” zoals de psalmist zei — uitzien in onze vreugden zowel als in onze smarten, in onze overvloed zowel als in onze nood. Wij moeten voortdurend uitzien en God erkennen als de gever van alle goede dingen en de bron van onze zaligmaking. Jezus zag tijdens zijn bediening steeds uit. Hij bad voortdurend, en zocht de goddelijke leiding van zijn Vader in de hemel. Bovendien erkende hij dat hij gekomen was om het werk en de wil van zijn Vader en niet van hemzelf te vervullen. Hij, meer dan wie ook in de geschiedenis van de wereld, was bereid zichzelf te vernederen, neer te buigen, en eer en heerlijkheid aan de Allerhoogste te betuigen.

Eerbied en aanbidding werden dikwijls door de Meester betoond in het gebed en op wonderschone wijze tot uitdrukking gebracht in de bergrede, toen hij het volgende onderwees: „Bidt gij dan aldus: Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd.” (Matt. 6:9.) „Waarschijnlijk zijn er geen andere woorden in het gebed des Heren die zo vaak zijn verdoezeld en over het hoofd

gezien als „uw naam worden geheiligd.” „Zij liggen,” zoals een schrijver het uitdrukte, „in de vallei tussen de grootse naam van God en het heerlijke koninkrijk waar wij naar uitkijken en op wachten. Wij glipten eroverheen alsof zij slechts een tussenzin zijn, en haasten ons te vragen om brood en verlossing van onze grootste vijand.” (Charles Edward Jefferson, *Character of Jesus*, Salt Lake City Parliament Publishers, 1968, blz. 313, 314.)

Jezus zette de bede „uw naam worde geheiligd” zorgvuldig helemaal aan het begin van zijn gebed. Tenzij deze respectvolle, gebedsvolle, eerbiedwaardige houding jegens God ons hart vervult, zijn wij niet volledig bereid te bidden. Als onze eerste gedachte onszelf betreft en niet God, bidden wij niet op de wijze die Jezus leerde. Zijn grootste hoop was dat de naam en positie van onze Vader heilig en mooi zouden worden gehouden. Hij leefde voortdurend met het oog alleen op de heerlijkheid van God gericht en spoorde de mensen aan dusdanig te spreken, te handelen en te leven dat anderen bij het zien van hun goede werken, hun Vader in de hemel zouden verheerlijken.

De eerbied van de Zaligmaker voor onze Vader, en het begrip van zijn liefde, hebben van de gehele wereld een hoopvolle en heilige plaats gemaakt. Zelfs de tempel te Jeruzalem waar Jezus onderwees was op een manier gebouwd die respect en toewijding voor de Vader afdwong. De bouwstijl was een constante les zonder woorden in eerbiedigheid. Iedere Hebreër had het voorrecht om de voorhof van de tempel te betreden, maar slechts een speciale groep mannen mocht het binnenhof of het heilige betreden. En slechts één man werd toegestaan het heilige der heiligen of allerheiligste in te gaan, en dit was beperkt tot één speciale dag per jaar. Op deze manier werd een grote waarheid onderwezen: dat God zorgvuldig, eerbiedig en met grote voorbereiding benaderd moet worden.

In het proces van het zedelijk verval is

eerbied een van de eerste deugden om te verdwijnen. Over dit verlies in onze tijd moet men zich ernstig zorgen maken. De liefde voor het geld had de harten van velen van Christus' landgenoten vervormd. Zij gaven meer om winst dan om God. En als zij niets om God gaven, waarom zouden zij dan iets om zijn tempel geven? Zij veranderden het voorhof van de tempel in een marktplaats en overstemden de gebeden en psalmen der getrouwen met hun hebzuchtige geldhandel en het geblaas der onschuldige schapen. Nooit toonde Jezus een heftiger storm van emoties dan bij het reinigen van de tempel. Hij veranderde onmiddellijk in een wrekende furie, en voordat deze lage lieden zich realiseerden wat er gebeurde, rolden hun geldstukken over de tempelvloer en waren hun kudden de straat opgejaagd.

De reden voor deze uitbarsting schuilt in slechts drie woorden: „Mijns Vaders huis.” Het was geen gewoon huis; het was het huis van God. Het was gebouwd om Hem te aanbidden. Het was een thuis voor het eerbiedige hart. Het was bedoeld als een plaats waar soelaas gevonden kon worden voor de smarten en zorgen der mensen, waarlijk de poort tot de hemel. „Neemt dit alles hier vandaan,” zei hij, „maakt het huis mijns Vaders niet tot een verkoophuis.” (Joh. 2:16) Zijn toewijding aan de Allerhoogste ontstak een vuur in zijn ziel en verleende aan zijn woorden een kracht die de schenders doorstak gelijk een dolk. Wat was Jezus voorzichtig, want zelfs de naam van zijn Vader wordt toegelicht bij wat Hij zei betreffende eden. De geestelijke leiders uit zijn tijd hadden een bepaalde vorm van gebed en eerbied die vaak beperkt en oppervlakkig was. Zij hadden zoveel respect voor de letters waarmee de naam van God gespeld wordt dat zij ze nooit in hun mond namen, maar bij het uitspreken van hun eden, de namen van scheppingen Gods gebruikten. De aanbidding van de Zaligmaker voor zijn Vader was zo eerbiedig dat het alle

dingen omvatte die geschapen waren door de Vader, of tot zijn bezittingen behoorden. In die dagen zwoeren de godsdienstijveraars bij de hemel, maar dit was godslasterlijk in de ogen van Jezus want de hemel was de plaats waar zijn Vader woonde. Soms zwoeren zij bij de aarde, maar dit was oneerbiedig in zijn ogen omdat de aarde zijn Vaders voetenbank was. Hier is een werkelijk gevoelig en eerbiedig hart. Hij was zich zo bewust van de majesteit en waardigheid van de Eeuwige Vader, dat alle geschapen dingen zijn heerlijkheid weerspiegelden. Niets mocht oneerbiedig, als vulgariteit of als grap behandeld worden.

Er zijn grote gebieden in onze maatschappij waar de geest van gebed, eerbied en aanbidding verdwenen is. In vele kringen komen mannen en vrouwen voor die begaafd, interessant of briljant zijn, maar zij missen het bepalende element voor een vervuld leven. Zij zien niet uit. Zij offeren geen geloften op in gerechtigheid, zoals deze vereiste in de Leer en Verbonden staat opgetekend: „Op alle dagen en te allen tijde.” (LV 59:11.) Hun conversatie is sprankelend maar niet geheiligd. Hun praten is geestig, maar mist wijsheid. Of het nu in het kantoor, de kleedkamer of het laboratorium is, zij zijn de ladder van waardigheid van hen die hun eigen beperkte krachten ten toon spreiden, al te ver afgedaald, en vinden het dan noodzakelijk de onbeperkte machten die van boven komen te bespotten.

Helaas vinden we dit gebrek aan eerbied soms zelfs binnen de kerk. Zo nu en dan praten; betreden en verlaten wij een vergadering op een oneerbiedige wijze terwijl het een uur van gebed en zuiverende aanbidding zou moeten zijn. Eerbied is de sfeer die in de hemel heerst. Gebed is de uiting van de ziel tegenover God de Vader. Wij doen er goed aan als onze hemelse Vader te worden door naar Hem uit te zien, Hem altijd indachtig te zijn, en zijn wereld en werken lief te hebben.

Dr. Alexis Carrèl, Nobelprijswinnaar in

de physiologie en medicijnen, heeft eens gezegd: „Het gebed is vandaag meer dan ooit tevoren onmisbaar in het bestaan van mensen en natiën. Het gebrek aan nadruk op de godsdienstige zin van het leven heeft de wereld tot een tijdperk van vernietiging gebracht. Onze grootste bron van kracht en volmaking is op rampzalige wijze onontwikkeld gebleven.” (*Reader's Digest*, maart 1941, blz. 36.)

Wanneer de mens niet langer met ontzag vervuld is bij de gedachte aan een heilige God en, zoals Mormon zei over zijn volk „zonder beginsel is en gevoelloos geworden,” (Moroni 9:20.), dan staan wij aan het begin van een beangstigende tijd. Een aantal jaren geleden deed president David O. McKay de volgende uitspraak: „Wij leven in een woelig tijdperk. Vele mensen in de kerk, evenals miljoenen over de gehele wereld, zijn bewogen door bezorgdheid; harten zijn zwaar van onheilspellende voorgevoelens. Voor de derde maal in een halve eeuw bedreigen oorlogswolken de wereldvrede. O, domme mens! Zal hij dan nooit lering trekken uit de ervaringen van het verleden! . . . Het is de plicht van de leden der kerk om de ware geestelijke standaarden hoog te houden. Dan zullen wij beter voorbereid zijn op alle eventualiteiten.” (Conference Report, april 1948, blz. 64, 65.)

Gebed, eerbied, aanbidding, toewijding, respect voor het heilige — dit zijn de grond oefeningen voor onze geest en moeten actief uitgeoefend worden in ons leven, of zij zullen verloren raken. Een van onze geestelijke verzorgers schreef een kerkelijk leider eens over de behoefte aan eerbiedig geloof, ofwel de noodzaak om uit te blijven zien.

„Te midden van het oorlogsgeweld heb ik geleerd,” zei hij, „dat een geestelijk verzorger, indien hij dat wil, de ontsteking in het zenuwcentrum van een groep mannen kan zijn, die plotseling beseffen dat zij iets van boven nodig hebben. Een praatje hier, een woordje daar, een knikje hier, een gebed met die man, een ver-

haaltje bij deze, een glimlach en een troostende arm — dit alles werkt wonderen bij het leren van gezond verstand en stabiliteit aan een groep mannen waar ongezond verstand en onstabiliteit de orde van de dag zijn.” (Harold B. Lee, „Prayer,” toespraak voor de faculteit van seminarie en instituut, Brigham Young universiteit, Provo, Utah, 6 juli 1956, blz. 19.)

De Heer gaf Mozes een aantal wetten, waaronder een instructie die aansluit bij deze gelegenheid vandaag. De Heer zei: „Spreek tot de ganse vergadering der

Israëlieten en zeg tot hen: Heilig zult gij zijn, want Ik, de Here, uw God, ben heilig.” (Lev. 19:2.)

Wij moeten uitzien, gebedsvol zijn, en net zoals Christus de ware betekenis van het „uw naam worde geheiligd” bevatten. Moge de Heer ons zegenen opdat wij eerbiedig, gebedsvol, vol aanbidding en toewijding zullen zijn, totdat wij wederom de tegenwoordigheid van hem, die onze Vader is, zullen betreden. Dit bid ik in de naam van zijn zoon, de Heer Jezus Christus, Amen.

Dienstbetoon maakt zalig

Door A. Theodore Tuttle

Lid van het presidium van het Eerste Quorum van Zeventig

Er is behoefte aan rijpe echtparen, wier kinderen groot zijn, in het zendingsveld van de kerk

De laatste keer dat ik vanaf deze kathedraal sprak, vertelde ik van een speciale noodzaak om lokale zendelingen uit enkele van de zendingsgebieden in Zuid-Amerika te steunen. In de meeste van deze landen bedraagt het gemiddelde jaarlijkse inkomen minder dan tien procent van wat het hier bedraagt. Ik legde uit dat deze jonge mensen al veel hadden

opgeofferd en dat zij aanvullende financiële steun nodig hadden van degenen onder ons die het gemakkelijk konden missen. Ik deed geen oproep voor een inzamelingsactie. Ik gaf een toelichting op het waarom.

Dit is mijn eerste gelegenheid om mijn dank te betuigen aan zovelen voor het ondersteunen van deze zendelingen — zonder zelf hiertoe verzocht te zijn! Ik kan me er geen voorstelling van maken wat er gebeurd zou zijn als we werkelijk om hulp gevraagd hadden!

Een dame schreef: „U ontweek zo zorgvuldig een verzoek om geldelijke bijdragen, dat u ons ook niet vertelde waar we ze naar toe moesten sturen.” Daar moet ik me van bekeren. Ik aarzel nogal — maar u weet allemaal waar het hoofdkantoor van de kerk is!

Sommige brieven waren aan mij persoonlijk gericht. Zij zijn net zo hartverwarmend als de verhalen over de behoefte aan steun. Eén zuster stuurde een gulde eerste maandelijkse cheque en liet haar

nichtje schrijven: „Sommige mensen vragen zich af of ik in staat ben te helpen met mijn lage inkomen. Maar ik wil mijn bijdrage leveren; en indien ik dat doe zal de Heer voor mij zorgen.” Zij was negenennegentig, invalide en blind.

Een stuiver en vier centen waren op een kaart geplakt boven de naam van een vijfjarige wiens moeder de volgende boodschap geschreven had: „Ik hou van mijn hemelse Vader. Ik geef een gedeelte van mijn zakgeld aan een zendeling.”

Een jongeman van vijftien zei: „Ik dacht dat twee dollars niet zoveel uit zouden maken. Maar mijn vader zei dat als iedereen in de kerk twee dollar stuurde, en totaal meer dan zes miljoen zou zijn — en dat is zo gek nog niet!”

Een ander schreef: „Als vader van acht zonen weet ik hoe teleurstellend het voor mij zou zijn als een van mijn zoons niet op zending zou kunnen gaan wegens gebrek aan geld. Bijgesloten vindt u wat hulp.”

Een bejaard echtpaar, met hun tempelge-
loften in gedachten, schreef: „Wij hebben zeven van onze eigen kinderen gestuurd. We weten dat het nu meer geld kost dan toen.”

Een moeder schreef: „Na de oktoberconferentie besloten we in een familieraad om geld te verdienen, niet om het met kerstfeest uit te geven, maar om zendelingen te steunen. De jongens, vijfen zes jaar oud, verzamelden lege flessen voor het statiegeld, stapelden hout, harkten bladeren, stofzuigden de auto en veegden de garage.

Twee jaar oude Becky stapelde hout en dekte de tafel. Moeder gaf pianolessen. Vader opende zijn spaarvarken, waar hij in geen acht jaar aan was geweest. Eén zoon verloor een tand, en vader betaalde er een kwartje voor. Prompt wrikte hij nog twee tanden los en haalde ze uit zijn mond voor 50 cent extra! Hierbij sturen we onze totale verdiensten (81.85). Het was ons een genoegen.”

De kortste brief had de volgende inhoud: „Overeenkomstig uw instructies gegeven tijdens de laatste algemene conferentie. Hoogachtend . . .”

Naast enige bezorgdheid om mogelijk tandeloze kinderen, maak ik u allen mijn compliment. Dank u, broeders en zusters.

Wij zijn er dankbaar voor dat de behoefte nog steeds bestaat. Feitelijk groeit deze dagelijks. Vorig jaar ervoeren wij een verhoging van 37 procent van het aantal lokale zendelingen.

Wij hebben nog een heel andere behoefte in de zich zo snel uitbreidende gebieden, zowel als in de meeste zendingsgebieden. Vorig jaar werden meer dan 140.000 bekeerlingen lid van de kerk. Met zo veel bekeerlingen groeien de kleine gemeenten erg snel. Nieuwe leiders worden al vlug tot verantwoordelijke functies geroepen. Zij zijn bekwaam, maar onervaren wat de kerkelijke procedures en administratie betreft. Deze nieuwe leiders, en tevens de oudere, moet geleerd worden hoe zij de kerk op de juiste wijze moeten organiseren en zorgen dat alles goed loopt. Wie is beschikbaar om deze beginselen te onderwijzen? De regionale vertegenwoordigers? Ja. Hun bezoeken zijn echter beperkt, en zij hebben de leiding over grote gebieden. Zendingspresidenten? Ja, maar zij zijn zwaar belast met uitgebreide en vaak moeilijke gebieden om te beheren; daarnaast hebben ze er ook weinig tijd voor. Ervaren echtparen met een achtergrond van dienstbetoon in de kerk? Ja. Waar halen wij hen echter vandaan? Maar de kerk is er toch vol van!

Zou u willen dienen? Zo'n roeping betekent dat u het moment dat u het wat rustiger aan kunt doen moet uitstellen en u van de golfbaan en uw caravan weghouden. U zult het hoofd moeten bieden aan grote uitdagingen die een ware geestelijke instelling, ernstig gebed, en het uitoefenen van een groot geloof vereisen. Als u zou willen dienen, neem dan contact op met uw priesterschapsleiders om na te gaan of u er toe in staat en waardig bent. Zij zijn het die bepalen of u waardig bent om door de profeet op zending te worden geroepen. Onze pries-

tersehapsleiders zullen erg voorzichtig zijn met wie zij aanbevelen. Zij zullen alle verstrekte informatie zorgvuldig door-nemen, en speciale aandacht besteden aan uw medisch rapport om te zien of er lichamelijke of fysieke indicaties zijn die full-time zendingswerk zouden belemmeren.

Uw kinderen moeten volwassen en ge-trouwd zijn. Goede gezondheid is onont-beerlijk. Ondanks uw verlangen en mid-delen om te gaan zou het weleens niet mogelijk kunnen zijn wegens een slechte gezondheid. Ik moet erg openhartig zijn over deze zaak en u waarschuwen! Zendingswerk is geen gezelligheidsreisje. Het werk zal enigszins aangepast worden aan uw behoeften, maar het blijft desal-niettemin *werk*. U zal geboorten, sterfge-vallen, huwelijken en andere familiege-beurtenissen missen. U zult minder ge-rieffelijk wonen dan u nu gewend bent. Het zal de meest uitdagende, teleurstel-lende, ontmoedigende en moeilijke tijd van uw leven worden.

Desondanks heb ik getuigenissen beluist-erd van eehtparen die momenteel een zending vervullen, en ondanks de onge-makken kan ik u één ding beloven: de voorste vreugde — de vreugde die voortkomt uit ijverige arbeid en onzelf-zuchtig dienstbetoon. Ammon kende deze soort vreugde. In het Boek van Mormon lezen wij: „En dit is het verslag van Ammon en zijn broederen, van hun reizen in het land Nephi, hun lijden in het land, hun verdriet, hun wederwaardighe-den en hun onbegrijpelijke vreugde.” (Alma 28:8.) Ook u kunt een vreugde en verrukking smaken die op geen andere manier ervaren wordt.

De meeste mensen die uw hulp nodig hebben spreken een andere taal. U zult in staat gesteld worden deze nieuwe taal te leren met behulp van een systeem dat aangepast is aan uw situatie. De aard van uw zending zal niet preeies gelijk zijn aan die van de jonge zendelingen. De nadruk ligt voor de volwassen eehtparen thans op het onderwijzen van de beginselen van

het leidinggeven (die u al bekend zijn) aan onervaren leiders. In de meeste gevallen zult u niet presidere over een gemeente of distriet, maar u zult hen die deze taak uitvoeren helpen om hun eigenschappen te ontwikkelen zodat de kerk goed functioneert.

U zult ook de beginselen van persoonlij-ke en gezinsparaatheid onderwijzen. U zult missehien werken als specialist op het gebied van gezondheidsleer, land-bouw of beroepskeuze. U zult tevens het evangelie verkondigen.

De duur van deze zending is meestal achttien maanden. U kunt echter ook een zending van zes of twaalf maanden volbrengen. De gebieden waar u nodig bent verschillen onderling voldoende om aan de behoeften van de meeste eehtpa-ren tegemoet te komen. De kosten zullen vier à vijfhonderd dollar per maand zijn. In veel gevallen verschaffen deze kosten de kinderen de gelegenheid om op hun beurt hun ouders te helpen bij het vervul-len van *hun* zending.

Missehien zijn er onder u eehtparen die elkaar aan zullen kijken en zeggen: „Lieverd, waarom zouden wij niet eens gaan uitzoeken of wij in aanmerking komen?” Sommigen van u die een ver-langen voelen om te dienen zijn mis-siehien geen leden van de kerk. Wij zouden u ook verwelkomen. Er zijn echter twee voorbereidende stappen die u moet nemen voordat u aanbevolen kan worden. Als u hier ergens onze jonge zendelingen ziet, of als u leden van de kerk kent, vraagt u hen dan alstublieft naar hun boodschap. Deze zal de deur openen tot wonderbaarlijke mogelijkhe-den in dienst van de Meester, en tevens de deur openen tot het eeuwige leven voor uzelf.

Onze Heiland leerde ons dat dienstbe-ton zalig maakt: „Want zie, het veld is alreeds wit om te oogsten, en zie, *hij*, die met al zijn macht zijn sikkelt inslaat, legt iets ter zijde, opdat *hij* niet omkome, doch zaligheid voor *zijn* ziel verwerve.” (LV 4:4; cursivering toegevoegd.)

„En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders! En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien

gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!” (LV 18:15-16; cursivering toegevoegd.) Ik weet dat wij ons in de dienst van de Meester bevinden. Ik weet dat Jezus de Christus is, dat Hij leeft en zijn werk leidt door middel van zijn levende profeet, president Spencer W. Kimball. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Jonge vrouwen — werkelijke hoedsters

Door David B. Haight

Lid van de Raad der Twaalf

Laat er een geest van jullie uitstralen die grote invloed zal hebben op het leven van de jongemannen

Van alle gedenkwaardige ervaringen die wij in dit leven opdoen, zijn er maar weinig die vergeleken kunnen worden met het gevoel dat ons tot in het diepst van onze ziel raakt wanneer wij een zending zijn vreugde en liefde voor de Heer tot uitdrukking horen brengen, als hij vertelt hoe hij iemand tot de wateren des doops heeft gevoerd. President Kimball heeft gevraagd of iedere waardige jongeman zich wil voorbereiden om op zending te gaan. Er zijn

nog steeds grote gedeelten van de wereld die in een immense geestelijke duisternis rondtasten en in afwachting zijn van het ware woord van God. Ook al wijzen wij als kerk met trots op het grote aantal zendingen dat in de wereld dient, er zijn er nog veel meer nodig.

Een gezin dat lid is van de kerk en in een stadje of dorp waar ook ter wereld woont, zal een ander gezin tot de kerk brengen. De zendingen raken er al spoedig bij betrokken. Er ontstaat een kleine gemeente, daarna wijken en een ring.

De ontwikkeling gaat verder op een wonderbaarlijke wijze waarbij plaatselijke heiligen en zendingen de goede tijdingen en nieuwe hoop overal aan de mensen brengen.

Het zendingenleger van de kerk zal door blijven groeien. De 25.000 jongemannen die nu dienen zullen uitgroeien eerst tot 35.000, en daarna tot 50.000 man. Geen enkele hand kan dit werk tegenhouden. Maar het is bedroevend en ontmoedigend om in vele wijken de namen van jongemannen te zien die niet in staat zijn om hun voordeel te trekken

uit de goddelijke richtlijn: „Zendt de ouderlingen Mijner kerk uit naar de natiën . . . de eilanden der zee . . . naar vreemde landen; roept tot alle natiën.” (LV 133:8.)

Sommigen van onze voortreffelijke jongemannen zijn verstrikt geraakt in de manier van doen van een normloze maatschappij. Mijn toespraak van deze morgen is gericht tot de jonge vrouwen van de kerk, met name zij die uitgaan met onze jongemannen. Ik wil mij graag kies uitdrukken, maar wegens de noodzakelijkheid en urgentie van deze zaak, moet ik op de man af en openhartig zijn.

Sommige jongemannen kunnen niet op zending gaan omdat zij niet waardig zijn. Ik daag de jonge vrouwen van de kerk, die met onze jonge priesterschapsdragers omgaan en afspraken maken, uit werkelijke hoedsters van hun zedelijkheid te worden. Het kan, het moet, en velen van jullie zijn het ook. Onderschat jullie rol alsjeblieft niet. Ik ben mij ervan bewust dat niet de gehele verantwoordelijkheid bij jullie ligt. Maar hoe het ook zij, tijdens een avondje uit kunnen jullie de juiste sfeer scheppen om je metgezel aan te moedigen de geboden van God te eren. Feitelijk zijn jullie in de gelegenheid de mormoonse idealen van het vrouw-zijn in al hun eer en heerlijkheid te benadrukken. Ik weet dat de Heer dit verwacht. Jullie jonge dames hebben een grote invloed op jong, mannelijk gedrag. Jongemannen dragen kleren waarvan ze denken dat jullie ze leuk vinden. Zij laten hun haar knippen in een model waarvan ze denken dat ze jullie er een plezier mee doen. Jullie kunnen de snelheid waarmee ze hun auto besturen in de hand houden, als jullie dat willen. Zij kleden zich net zo slordig als jullie willen. Jullie hoeven je niet volgens de laatste mode van de wereld te kleden. Beseffen jullie dat modes en stijlen gelanceerd worden omdat iemand een produkt te verkopen heeft? Het effect, de juistheid of toepasselijkheid met betrekking tot een jeugdige maatschappij doet er niet toe, als er maar

verkocht wordt. Maar de dag zal komen dat de wereld de manier van de kerk zal volgen. Het zal lijken alsof de invloed van de kerk van de sterren straalt om de gedragingen van de mensheid te veranderen. Jullie invloed op de jongemannen is belangrijk. Jullie moedigen de kerkelijke normen, de manier van kleden en gedragswijze aan.

Tot onze grote spijt wijzen de interviews met toekomstige zendelingen er soms op dat sommige van hun handelingen met betrekking tot jonge vrouwen uitermate teleurstellend zijn. Enkele zijn zelfs lelijk en ver verwijderd van hetgeen er van jullie verwacht wordt. De Zaligmaker kende onze zwakheden zo goed. Hij waarschuwde:

„Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.” (Matt. 26:41.)

Jonge vrouwen, verhef de geest van jullie omgang met onze jongemannen die zich nu voorbereiden om waardig te zijn, zodat het hun bisschop zal worden ingegeven om hen op zending te roepen. De jongeman waarmee jij je ophoudt in een auto of thuis is nodig voor het werk van de Heer. Honderden, ja, zelfs duizenden zoals hij zijn nodig — voorbereid volgens de wijze van de Heer.

De jongemannen waar jullie mee uit gaan worden getraind om op zending te gaan en dragen het priesterschap. Hun bisschop heeft hun waardig bevonden. Handen zijn op hun hoofd gelegd. Zij hebben het priesterschap van God ontvangen. Denk daareens over na. De Heer heeft hen gezag tot prediken, onderwijzen, vermanen, waarschuwen en dopen gegeven — een goddelijke opdracht om te handelen in naam en ten behoeve van de Heer zelf.

De jongeman die bij je is, is waarschijnlijk een priester. Hij wil waardig zijn om het hogere priesterschap te ontvangen en, indien hij waardig is, om op zekere dag het gezag en de sleutelen voor de geestelijke zegeningen te verkrijgen. Hij is niet zomaar een jongeman uit velen.

Hij is een hele bijzondere jongeman. Hij wordt opgeleid. Hij gaat op zending. Jij kunt een grote zegen voor hem zijn. Jij, een meisje dat hij bewondert, kan hem helpen ernstige misstappen te vermijden. Jongemannen, die een rijpingsproces doormaken, leren, en zich gewoonten aankweken, bewonderen bepaalde idealen en bepaalde personen. Jij bent misschien zo'n persoon. Het is een kwestie van maanden voor deze jongemannen zendelingen zullen zijn en gezegend worden om onderzoekers te onderwijzen door middel van de Geest. De Heer zei: „En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen.” (LV 42:14.) Het is door de Geest dat onze zendelingen onderwijzen en getuigen. Maar dan moeten zij in harmonie zijn met de Heer. Hopen op de Geest is niet genoeg. Bidden is niet genoeg. Zendelingen moeten doen wat de Heer verlangt: de geboden onderhouden, rein en gezond in daad en gedachten zijn. „De Here heeft gezegd, dat Hij niet in onheilige tempelen . . . woont.” (Alma 34:36.) „Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede? Die rein is van handen en zuiver van hart.” (Ps. 24:3,4.)

De psalmist onderwijst ons de noodzaak van reine handelingen die afgestemd zijn op goddelijke wetten — een zuiver hart, reine gedachten, een verlangen om in harmonie met de Heer te leven en van hem te houden.

Toen ik zendingspresident was, nodigde ik eens een zending uit voor een ritje. Hij had moeite met het ontwikkelen van de geest van zijn roeping. Wij reden ver de heuvels in. Het was er uitgestorven. Nadat er enkele uren verstreken waren onthulde hij eindelijk het probleem dat hij verborgen had gehouden en de schuldgevoelens die eraan gepaard gingen. Hij schaamde zich over hetgeen hij gedaan had. Ik luisterde. Wij praatten het uit. Daarna zagen wij een zending

werkelijk tot leven komen met de geest van zijn roeping.

De zorgen van de meeste zendelingen betreffen hun waardigheid, een gevolg van hun uitgaansleven en sociale activiteiten. De instructie van de Heer: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping,” heeft betrekking op ons allemaal — allen die de naam van Christus op zich genomen hebben. Alle leden van zijn kerk — de ouderen en de jongeren — iedereen is ermee gemoeid. Jongemannen worden op een bepaalde leeftijd geroepen door de profeet om de wereld in te trekken. Anderen verkondigen het evangelie thuis. Sommigen geven financiële steun. Maar ieder lid is verplicht om een rol te vervullen in het plan van de Heer om het evangelie te verspreiden en met anderen te delen.

Jullie jonge vrouwen spelen een belangrijke rol bij de voorbereiding en vooropleiding van onze jongemannen. Als jullie waardig leven en een krachtig positief beeld van jullie goddelijke rol als mede-erfgenamen van de volheid van alle dingen ontwikkelen, zullen jullie een zegen zijn voor de jongemannen die onder jullie invloed geraken.

In de New Era van oktober 1977 staat een artikel dat de titel „Behandel iedereen alsof hij een mormoon is” draagt (blz. 42, 43.). Hierin wordt verteld van een groep jonge mensen die praten over hun plichtsbesef, opwinding, en ideeën in verband met het verkondigen van het evangelie. Een van de vragen die aan de jongedames gesteld werd luidde: „Meisjes, wat is jullie verplichting?” Wanda antwoordde: „Elk lid wordt veronderstelt een zending te zijn. Ik heb veel vrienden die vragen hebben over de kerk, en ik kan er waarschijnlijk vele beantwoorden. Wij moeten proberen al het mogelijke te doen.”

Beverly's antwoord was: „Ik geloof dat wij ook kunnen helpen door de jongens aan te moedigen op zending te gaan. Ik denk dat wij hen kunnen aanmoedigen

... door de kleine dingetjes die wij doen
... Het is door middel van het voorbeeld
... dat wij hen stellen ... dat wij hen het
meeste kunnen helpen."

Jullie jongedames moeten het juiste voorbeeld stellen. Help onze jongemannen zedelijk rein te blijven opdat zij waardig zijn en geestelijk voorbereid om de Heer te dienen. Jullie jonge vrouwen hebben evengoed de plicht de Heer te dienen en het vrouw-zijn te eren overeenkomstig de opvattingen van de kerk en niet die van de wereld.

Een van jullie belangrijkste verplichtingen is rein en zuiver te zijn en te blijven. Indien jullie rein en zuiver zijn zullen de jongemannen waar jullie mee uitgaan rein en zuiver zijn. Als een jongeman onoorbare avances maakt, heb jij de heilige verplichting te zeggen: „Nee. Dat doe ik niet. Verleidt me niet tot gedrag dat aanstootgevend is voor de Heer.” Jij, een dochter van Zion, kan een licht zijn door het juiste voorbeeld te stellen. Weerhoud je van uitgaan en vaste verering op te jonge leeftijd. Vermijd koste wat kost de valstrik van de familiariteit. Waarom ontwikkelen jullie je verstand en persoonlijkheid niet in plaats van te vertoeven in donkere laantjes. Jullie hebben beide talenten die ontwikkeld en gedeeld kunnen worden.

Lees goede boeken. Luister naar goede muziek. Bestudeer en bespreek de zegeningen die in het woord van wijsheid vervat zijn.

Lees de Schriften — hierin staat het grootste verhaal dat ooit verteld is!

Jonge paartjes die samen uitgaan weten van te voren waar „teveel samen zijn” of „het heel laat maken” toe kan leiden. Vermijd zulke gevaren. Er is een verschoolen emotionele kracht die het intellect te niet kan doen.

Zedelijke kracht is een grote deugd die ontwikkeld kan worden door verlangen en zelfdiscipline.

Bijna tweehonderd jaar geleden schreef de Engelse staatsman Edmund Burke: „Zeg mij wat de overheersende gevoelens

zijn die het gemoed van de jongemannen vervullen, en ik zal u vertellen wat het karakter van de volgende generatie zal zijn.” (Emerson Roy West, *Vital Quotations*, Bookcraft, 1948, blz. 427.) Op de een of andere manier zullen wij, mijn geliefde jonge vrienden, de golf van onwaarheid en onzedelijkheid die de aarde overspoelt een halt toeroepen. Dit zal geschieden door jullie, de jeugd van de kerk; door middel van jullie geloof en kracht. Wees niet ontmoedigd door ogenschijnlijk overweldigende overmachten in je wens om volgens de geboden Gods te leven en anderen hierbij te helpen. Soms lijkt het misschien op David die tegen Goliath tracht te vechten. Maar bedenk dat David won!

Als wij ons werkelijke levensdoel overdenken, wat moet dan ons verlangen zijn? De Heer geeft in een vrij persoonlijk openbaring aan John Whitmer, bij monde van de profeet Joseph Smith in 1829, te kennen: „Dat, wat voor u de grootste waarde zal hebben, zal zijn om bekering tot dit volk te prediken, opdat gij zielen tot Mij zult kunnen brengen, zodat gij met hen in het koninkrijk Mijns Vaders zult kunnen rusten.” (LV 15:6.) President Kimball heeft niet alleen om méér zendelingen verzocht, maar tevens of zij beter voorbereid in het zendingsveld kunnen arriveren en met een waar verlangen om te dienen. De Heer zei: „Indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen.” Er wordt van zendelingen verwacht dat zij met „geheel hun hart, macht, verstand en sterkte” dienen. (LV 4:3, 2.) Zou het geen grote bron van voldoening zijn voor jullie jonge vrouwen, te weten dat je een jongeman geholpen hebt zich een beeld te vormen van de majesteit van zijn roeping, en hem aangemoedigd hebt een uitstekende, moderne zending te worden? Vele van onze jongemannen zijn dat ook. Zij moeten allen zo zijn; de kerk heeft hen nodig. De Heer heeft gezegd: „Het veld is alreeds wit om te oogsten, en zie, hij, die met al zijn macht zijn sikkels

inslaat, . . . (verwerft) zaligheid voor zijn ziel." (LV 4:4.) President Vaughn Featherstone van de San Antonio, Texas zending merkte op: „Laten we geen sikkels gebruiken, maar een combine." President Kimball heeft gezegd: „Als er geen bekeerlingen werden gedoopt zou de kerk verschrompelen en sterven." („It Becometh Every Man," *Ensign*, oktober 1977, bly. 3.)

Jullie, jonge vrouwen, spelen een onmisbare rol bij de bekering van de wereld tot het evangelie van Jezus Christus. Jullie kunnen bemoedigen, beïnvloeden, en een jongeman zelfs beschermen op een kritiek punt in zijn leven.

De Heer heeft ons de volgende belofte gegeven: „Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord, . . . al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben." (1 Kor. 2:9.) Jullie tonen jullie liefde voor de Heer wanneer jullie een jongeman helpen om waardig te blijven en voorbereid op het dienen van de Heer.

In het toneelstuk van Maxwell Anderson over de jeugdige Jeanne d'Arc zegt zij: „Iedere vrouw geeft haar leven voor hetgeen waar zij in gelooft. Soms geloven mensen in weinig of niets, en desalniettemin geven zij hun leven op voor dat weinig of niets. Wij hebben maar één leven, en wij leiden het zoals wij geloven dat het geleefd moet worden, en dan is

het afgelopen. Maar om afstand te doen van wat je bent, en te leven zonder geloof — dat is erger dan sterven — erger dan jong te sterven." (Maxwell Anderson, „Joan of Lorraine," New York Dramatists' Play Service, 1945, tweede bedrijf, vierde scene.)

Laat er van jullie, jonge vrouwen, een geest en invloed uitstralen die de macht zullen hebben „een grote verandering" teweeg te brengen (Alma 5:14.) in het hart van onze jongemannen wanneer dit nodig is. Moge er door jullie inspanningen generaties van jongemannen voortkomen in de kerk, die geestelijk geboren zijn uit God, en zijn Geest op hun gelaat weerspiegelen.

Jullie bezitten een goddelijke sleutel, die jullie gegeven is door de Schepper, om te sluiten of te openen, te vernietigen of te zegenen, en die jongemannen zo groot kan maken als zij behoren te zijn. Het werk van God kan niet falen. Zijn werk en doelstelling zal slagen. Gerechtigheid moet en zal tenslotte zegevieren. Ik daag jullie, jonge vrouwen in de kerk, uit jullie plicht om mee te helpen om aan president Kimball en de Heer jongemannen te presenteren die waardig zijn te getuigen van Christus en de herstelling van het evangelie na te komen. Ik getuig van deze waarheid in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

De balsem van Gilead

Door Boyd K. Packer
Lid van de Raad der Twaalf

Een raad voor ons allemaal wanneer wij te maken krijgen met teleurstelling, verdriet, bitterheid, zorg of frustratie

Mijn boodschap is een dringend verzoek aan hen die bezorgd, rusteloos of angstig zijn, een smeekbede aan hen die geen vrede kennen. Indien uw leven teleurstelling, verdriet, of verbittering kent, indien u voortdurend veeht tegen zorg, frustratie, schaamte of benauwdheid, dan spreek ik tot u.

In de Bijbel staat dat er in oude tijden een substantie bestond, die afkomstig was uit Gilead, voorbij de Jordaän en gebruikt werd om te genezen en te verzachten.

Het was misschien afkomstig van een boom of struik, en was een belangrijk handelsartikel in de oude wereld. Het werd de balsem van Gilead genoemd. Deze naam werd een symbool voor de macht om te genezen en te verzachten. De tekst van een liedje gaat als volgt:

*Er is een balsem in Gilead,
Om de wonden weer te helen.
Er is een balsem in Gilead,
Om de van zonden zieke ziel te genezen.*

(„There is a Balm in Gilead,” *Recreational Songs*, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1949, blz. 130.)

Onlangs vroeg ik een huisarts, hoeveel van zijn tijd besteed werd aan het zuiver genezen van lichamelijke ongesteldheden. Hij heeft een grote praktijk, en nadat hij mijn vraag grondig overdacht had, antwoordde hij: „niet meer dan twintig procent. Het lijkt alsof ik de rest van de tijd werk aan problemen die veel van doen hebben met het fysieke welzijn van mijn patienten, maar hun oorsprong niet in het lichaam vinden. Deze psychische kwalen,” besloot de dokter, „zijn

louter symptomen van een ander soort moeilijkheid.”

In de afgelopen generaties hebben wij de ene na de andere belangrijke ziekte overwonnen of onder controle gebracht. Er blijven er nog enkele over, maar wij lijken nu in staat om aan de meeste iets te doen. Er is nog een ander gedeelte van ons, niet zo tastbaar, maar net zo echt als ons lichaam. Dit onzichtbare gedeelte van ons wordt omschreven als verstand, emoties, intellect, temperament, en vele andere dingen. Het wordt zelden omschreven als het geestelijke.

Maar er is een *geest* in de mens. Deze te negeren is het negeren van een werkelijkheid. Er zijn geestelijke kwalen die een intens lijden kunnen veroorzaken.

Het lichaam en de geest van de mens zijn nauw verbonden. Bij ongeregelde heden is het vaak, heel vaak, moeilijk een onderscheid te maken tussen deze twee.

Er zijn grondregels voor de lichamelijke gezondheid, die te maken hebben met rust, voeding, beweging en het zich onthouden van die stoffen die het lichaam schade aandoen. Zij die deze regels

schenden zullen op zekere dag de prijs voor hun dwaasheid moeten betalen. Er zijn tevens regels voor de geestelijke gezondheid, eenvoudige regels die niet genegeerd kunnen worden, want indien wij dit doen zullen wij mettertijd verdriet oogsten.

Ieder van ons is zo nu en dan weleens lichamelijk ziek. Ieder van ons kan zo nu en dan ook geestelijk ziek zijn. Te velen van ons zijn echter chronisch geestelijk ziek.

Het is niet nodig dat dat zo blijft. Wij kunnen leren hoe wij geestelijke infecties kunnen vermijden en een goede geestelijke gezondheid behouden. Wij kunnen geestelijk gezond zijn, ook al hebben wij een ernstige lichamelijke kwaal.

Als u lijdt onder zorg, verdriet of schaamte, jaloezie, teleurstelling of afgunst, dan heb ik u iets te vertellen.

Ergens vlakbij uw huis is een open plek. Een open plek staat altijd vol onkruid, ook al worden de aangrenzende tuinen goed verzorgd. Er loopt een voetpaadje doorheen en een fietspad en gewoonlijk is het een verzamelplaats van allerlei rommel. Eerst gooide iemand er wat tuinafval neer; dat kon tenslotte geen kwaad. Iemand voegde er een paar takken uit een tuin vlakbij aan toe. Daarna kwamen er wat papiertjes en een plastic tas, en tenslotte werden er wat blikjes en oude flessen bijgegooid.

En daar was het dan — een afvalplaats. De burenhadden het zo niet bedoeld. Maar het kwam tot stand door kleine bijdragen van hier en daar

Deze open plek lijkt heel veel op de geest van velen van ons. Wij laten onze geest leeg en geven anderen gelegenheid tot toegang. Wat er ook neergegooid wordt, houden wij.

Wij zouden niemand bewust toestaan afval in onze geest te storten; geen oude blikjes en flessen. Maar na het tuinafval en het papier lijken de andere dingen niet zo erg meer.

Onze geest kan een waarlijke afvalberg worden van smerige, afgedankte ideeën,

die zich daar beetje bij beetje ophopen. Jaren geleden heb ik een paar bordjes in mijn geest gezet. Zij zijn duidelijk beschreven en dragen de volgende tekst: „Verboden toegang,” en „Verboden vuil te storten.” Er zijn gelegenheden geweest waarbij het noodzakelijk was ze heel duidelijk aan anderen te laten zien.

Ik wil niet dat er iets in mijn geest doordringt dat geen nuttig doel of waarde heeft waardoor het de moeite van het behouden waard is. Ik heb al genoeg werk aan het weghalen van het onkruid dat er uit zichzelf opschiet, zonder dat ik iemand toesta mijn geest vol te proppen met dingen die mij niet opbouwen.

Ik heb er wat weggesleept gedurende mijn leven. Zo nu en dan, indien het gedaan kon worden op een vriendelijke manier, heb ik deze gedachten soms over de schutting gesmeten naar waar ze vandaan kwamen.

Sommige gedachten heb ik er wel honderd keer uit moeten zetten voor ze eindelijk wegbleven. Ik slaagde er niet in tot ik iets opbouwends in hun plaats had gezet.

Ik wil niet dat mijn geest een stortplaats wordt voor lage gedachten en ideeën, voor teleurstellingen, bitterheid, afgunst, schaamte, haat, zorg, verdriet of jaloezie. Als u over dit soort dingen zit te piekeren is het tijd om uw tuin op te ruimen. Zorg dat u al dat afval kwijtraakt! Ruim het op! Hang een bordje „verboden toegang”, of „verboden vuil te storten” op, en beheers uzelf. Houd niets dat u niet opbouwt.

Het eerste dat een dokter met een wond doet is dezeschoonmaken. Hij verwijdert alles wat er niet hoort, en draineert de infectie — hoeveel pijn het ook doet.

Als u dit eenmaal op geestelijk gebied gedaan heeft, zult u een ander perspectief krijgen. U zult veel minder hebben om u zorgen over te maken. Het is zo gemakkelijk om volslagen in de war te raken door zorgen.

Ergens klinkt er een boodschap door in het protest van een man die zei: „Je kunt

me niet wijsmaken dat zorgen maken niet helpt. De dingen waar ik me zorgen over maak gebeuren nooit."

Vele jaren geleden leerde ik een les van een man die ik erg bewonderde. Ik had nog nooit zo'n heilige man ontmoet. Hij was evenwichtig en bedaard, met een grote geestelijke kracht waar velen zich op verlieten.

Hij wist precies hoe hij lijdende mensen moest helpen. Ik was er verschillende keren bij toen hij zegeningen gaf aan zieken of mensen die op andere wijze beproefd werden.

Zijn leven was een leven vol dienstbetoon, zowel in de kerk als in de maatschappij.

Hij had gepresideerd over een van de zendingsgebieden van de kerk, en keek altijd uit naar de jaarlijkse zendingsreünie. Toen hij wat ouder werd was hij niet meer in staat 's nachts te rijden, en ik bood aan hem naar de reünies te brengen. Dit bescheiden gebaar werd in duizendvoud vergoed.

Op een keer toen wij alleen waren en de sfeer goed was, leerde hij mij een les voor mijn leven, door een ervaring uit het zijne. Ik dacht dat ik hem kende, maar hij vertelde mij dingen die ik me niet voor had kunnen stellen.

Hij groeide op in een kleine gemeenschap. Op de een of andere manier had hij in zijn jeugd het verlangen gekregen iets van zichzelf te maken, en hij worstelde, met succes, om een opleiding te volgen. Hij trouwde een lieve jonge vrouw, en weldra was alles in zijn leven precies goed. Hij had een goede baan, met een zonnige toekomst. Zij waren smoorverliefd en verwachtten hun eerste kindje. In de nacht waarin de baby geboren zou worden traden er complicaties op. De enige dokter bevond zich ergens ver weg bij een patiënt. Zij konden hem niet bereiken. Na vele uren in barensnood werd de aanstaande moeder wanhopig. Uiteindelijk arriveerde de dokter. Met één oogopslag overzag hij de situatie, greep snel in en had al gauw de zaak voor

elkaar. De baby werd geboren en het leek alsof de crisis voorbij was.

Enkele dagen later stierf de moeder aan de infectie die de dokter die nacht onder behandeling had gehad in dat andere huis.

De wereld van mijn vriend stortte in. Niets was goed nu; alles was totaal fout. Hij had zijn vrouw, zijn liefste, verloren. Hij kon op geen enkele manier voor een kleine baby zorgen en tegelijkertijd zijn werk doen.

Naarmate de weken voorbijgingen, woerde zijn verdriet verder. „Die dokter zou geen praktijk uit mogen oefenen,” zei hij dikwijls. „Hij bracht die infectie over op mijn vrouw; als hij voorzichtig was geweest zou zij nu nog leven.” Hij dacht nog nauwelijks aan iets anders, en in zijn bitterheid ging hij dreigen. En toen klonk er op een avond een klop op zijn deur. Een kleine jongen zei eenvoudigweg: „Pappie wil dat je naar hem toekomt. Hij wil met je praten.”

„Pappie” was de ringpresident. Een verdrietige jongeman met een gebroken hart ging naar zijn geestelijke leider toe. Deze geestelijke herder had zijn kudde in de gaten gehouden en had hem iets te vertellen.

De raad van deze wijze dienstknecht was simpel: „John, laat het met rust. Er is niets dat je er aan kunt doen om haar terug te brengen. Wat je ook doet zal het alleen maar erger maken. John, laat het met rust!”

Mijn vriend vertelde me dat dit zijn beproeving was geweest, zijn Getsemane.

Hoe kon hij het met rust laten? Recht was recht! Er was een vreselijke fout begaan en iemand moest ervoor betalen.

Hij worstelde in grote zielestrijd om zichzelf onder controle te krijgen. Dat lukte niet meteen. Tenslotte besloot hij dat hij moest gehoorzamen, wat de geschilpunten ook mochten zijn.

Gehoorzaamheid is een krachtig geestelijk geneesmiddel. Het is bijna een wondermiddel.

Hij besloot de raad van deze wijze geestelijke leider op te volgen. Hij zou het met rust laten.

Hij vertelde me toen: „Ik was een oude man voordat ik het eindelijk begreep. Toen pas kon ik een arme plattelandsdokter zien — overwerkt, onderbetaald, heen en weer rennend van patiënt naar patiënt, met maar heel weinig goede medicijnen, geen ziekenhuis, slechts enkele instrumenten. Hij vocht voor levens, en behaalde meestal de overwinning. In dit moment van crisis werden twee levens tegen elkaar afgewogen, en hij had zonder aarzelen gehandeld. Ik was een oud man,” herhaalde hij, „toen ik het eindelijk begreep. Ik zou mijn leven kapot gemaakt hebben, en dat van anderen erbij.”

Vele keren had hij de Heer op zijn knieën gedankt voor een wijze geestelijke leider, die hem eenvoudigweg aangeraden had: „John, laat het met rust.”

En dat is mijn advies aan u. Als u te kampen heeft met woekerende zweren, een wrok, wat bitterheid, teleurstelling of jaloezie, beheers u zelf dan. U bent er misschien niet toe in staat de dingen in de buitenwereld te beheersen, bij anderen, maar hier, in uw eigen ik, kunt u wel de boel onder controle krijgen.

Daarom zeg ik: „John, laat het met rust. Mary, laat het met rust.”

U heeft misschien een transfusie van geestelijke kracht nodig, om ertoe in staat te zijn. Vraag er dan om. Wij noemen dat gebed. Gebed is een machtig, geestelijk medicijn. Hoe wij het moeten gebruiken kunnen we lezen in de Schriften.

Een van onze heilige lofzangen draagt de volgende boodschap uit:

Voor g'uw woning hebt verlaten, dacht gij aan 't gebed? . . .

*Toen uw ziel vol was van smarte,
vroege gij balsem voor het harte,
Hem die helpt en redt?*

*O, het bidden geeft steeds ruste,
nacht wordt dag door uw gebed*

*wat het leven verontruste,
denk toch aan 't gebed.*
(Heilige lofzangen, no. 45.)

Ieder van ons draagt van tijd tot tijd een teveel aan bagage mee. De wijsten onder ons dragen het echter niet zo lang. Zij zorgen dat zij ervan af komen.

U zult zich van een gedeelte ervan moeten ontdoen zonder het probleem werkelijk opgelost te hebben. Sommige dingen die in orde gemaakt zouden moeten worden, worden niet in orde gemaakt, omdat u er geen macht over heeft.

Vaak echter zijn de dingen die wij rondragen kleingeestig, of zelfs dom. Als u na al die jaren nog steeds kwaad bent omdat tante Clara niet op uw huwelijksreceptie kwam, moet u toch eens volwassen worden. Vergeet het toch.

Als u voortdurend op de een of andere fout uit het verleden loopt te broeden, breng het zo mogelijk in orde en — kijk vooruit.

Als de bisschop u niet op de juiste wijze riep of onthief — vergeet het.

Als u een wrok koestert tegen iemand voor iets dat hij gedaan of juist niet gedaan heeft — vergeet het.

Wij noemen dat vergeving. Het is een machtig, geestelijk medicijn. In de Schriften lezen wij de gebruiksvoorschriften.

Ik herhaal: John, laat het met rust. Mary, laat het met rust! Zuiver, reinig, en verzacht uw ziel, uw hart en uw geest.

Dan zal het zijn alsof er van de wereld om u heen een troebel, vuil laagje afgehaald is. Het probleem is er misschien nog, maar de zon zal doorbreken. De balk zal uit uw oog zijn gehaald. Er zal een vrede ontstaan die alle begrip te boven gaat.

Een van de grote betekenisvolle boodschappen van het evangelie van Jezus Christus, wordt weergegeven in de titel die hem gegeven is: de Prins der Vrede. Indien wij Hem volgen, zullen wij individueel en collectieve vrede ervaren.

Hij heeft gezegd: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u, niet gelijk de wereld die

geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.” (Joh. 14:27.) Als u, mijn broeder of zuster, moeilijkheden ondervindt, is er niet alleen in Gilead een verzachtende, genezende balsem voor u te vinden. Let op het volgende: „Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen. Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren. En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn.

De Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn. Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u.” (Joh. 14:14-18.) Ik getuig van hem die de grote Trooster is en als iemand die de autoriteit gekregen heeft om dat getuigenis af te leggen, verklaar ik dat Hij leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Zondagmiddagvergadering, 2 oktober 1977

Vader — uw functie, uw verantwoordelijkheid

Door L. Tom Perry
Lid van de Raad der Twaalf

Een aansporing voor de gehuwde broeders van de kerk om als echtgenoot en huisvader uit te munten

Het Boek van Mormon verhaalt de opmerkelijke geschiedenis van een vader die zoveel van zijn zoon hield, dat hij hem naar zichzelf had vernoemd. Die vader was de opperste hogepriester van zijn land en hij besteedde een groot deel van zijn dagen aan het lenigen van de

geestelijke noden van het volk. Hoezeer moet het hem dan ook hebben teleurgesteld toen zijn eigen zoon zich willens en wetens alwendde van de leer die hij aan de mensen verkondigde.

Zoals iedere rechtvaardige vader smeekte hij de Heer dat er in het leven van zijn zoon een ommekeer zou komen. Ter verhoring van zijn gebeden verscheen er een engel aan deze jongeman, die zei: „Zie, de Here heeft de gebeden van Zijn volk gehoord, en eveneens de gebeden van Zijn dienstknecht Alma, die uw vader is; want hij heeft met veel geloof voor u gebeden, dat gij tot een kennis der waarheid zoudt mogen worden gebracht.” (Mosiah 27:14.)

De Schriften vermelden dus hoe de gebeden van een rechtchapen vader waren verhoord. Zo getuigt de geschiedenis van de macht van rechtvaardige leiding in het gezin.

Wat ik vandaag ga zeggen is eigenlijk

bestemd voor slechts een deel van dit grote gehoor. Ik richt mij namelijk in het bijzonder tot diegenen onder u, die de prachtige, eervolle titel van echtgenoot of vader dragen. Ik ben ten diepste begaan met wat ik mij heen zie. Al die mannen, vrouwen, jonge volwassenen, opgroeiende jeugd en kinderen, verbijsterd op zoek naar hun eigen identiteit in een wereld vol beroering.

Ik sta hier voor u en beschuldig tal van mannen en vaders, die zich onder mijn gehoor of elders ter wereld binnen het bereik van mijn stemgeluid bevinden, dat zij in gebreke zijn gebleven zich behoorlijk te kwijten van de twee voornaamste taken die hun door God zijn opgedragen. Zij moeten aansprakelijk worden gesteld voor het merendeel van de problemen die in de hedendaagse wereld worden aange troffen: Echtscheiding, ontrouw, oneerlijkheid, druggebruik, ontarding van het gezinsleven, identiteitsverlies, instabiliteit en verdriet, al deze euvelen zijn voortgevloeid uit gemis aan goede leiding in het gezin.

Echtgenoten en vaders, mogen wij u nog eens herinneren aan uw functie en uw verantwoordelijkheid?

Ten eerste als echtgenoot. De eerste opdracht die man en vrouw onmiddellijk na de schepping kregen, luidde immers: „Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn.” (Gen. 2:24.)

Zo beschikte God in zijn goddelijk plan dat uit het huwelijk zijn fundamentele organisatorische eenheid zou ontstaan, namelijk het gezin. De afzonderlijke taken van man en vrouw werden daarbij van meet af duidelijk omschreven. In het plan des Heren blijven die eeuwig en onveranderlijk dezelfde.

Met betrekking tot het vrouwelijk geslacht heeft een van onze profeten eens de volgende uitspraak gedaan: „Een mooie, ingetogen en beminlijke vrouw is het meesterstuk der schepping.” (David O.

McKay, *Gospel Ideals*, Improvement Era Publication, 1953, blz. 449.)

Ter beveiliging van dit meesterwerk heeft de Heer de man met het onderhoud en de bescherming ervan belast. Echtgenoten, wil des Heren plan slagen, dan dient u dus te leren hoe u die leidinggevende taak moet vervullen die Hij u heeft toegedacht. Mag ik u herinneren aan de daarvoor vereiste hoedanigheden?

Luister dan eerst naar een ervaring die Emma Rae McKay, de echtgenote van president David O. McKay, eens had. „Toen wij verleden zomer in Los Angeles aankwamen, besloten wij eerst onze wagen een wasbeurt te laten geven bij zo'n autowasserette of „Quickie” aan de Wilshire Boulevard.

„Terwijl ik op een bank zat toe te kijken hoe de laatste hand aan dat karweitje werd gelegd, hoorde ik tot mijn verbazing opeens een kinderstemmetje vlak naast mij zeggen:

„Die man daarginds houdt, geloof ik, veel van u.”

„Omkijkend zag ik een knap, naar schatting ongeveer zevenjarig jongetje met een krullebol en een paar grote bruine kikers. Ik vroeg: „Wat zeg je daar?”

„Dat ik denk dat die man daarginds wel veel van u houdt.”

„Zeker doet hij dat, het is mijn eigen man! Hoezo?”

„Een vertederd lachje deed zijn gezichtje opklaren en hij antwoordde op zachte toon: „Omdat hij zo leuk tegen u lachte. Weet u, ik zou er alles voor over hebben als mijn paps mijn mams eens net zo leuk zou toelachen.”

„„Och wat jammer, doet hij dat dan niet?”

„Ik geloof niet dat u van elkaar gaat scheiden,” ondervroeg hij mij verder.

„Welnee, natuurlijk niet; wij zijn al ruim vijftig jaar getrouwd. Maar hoe kom je daarbij?”

„„Omdat iedereen hier in de buurt gaat scheiden. Mijn paps wil zich ook van mijn mams laten scheiden, en ik hou zoveel van hen allebei . . .”

„Zijn stem stakte en de tranen sprongen

hem in de ogen, maar hij was mans genoeg om ze te bedwingen.

„Och, wat spijt me dat!”

„Daarop kwam hij heel dicht bij me, en fluisterde mij vertrouwelijk in het oor: „Zorg maar, dat u gauw hier vandaan komt, anders loopt het bij u ook nog op een scheiding uit!” (De Heiland, het priesterschap en u, blz. 207 van het *Lesboek voor de Melchizedekse priesterschap* van 1973/1974.)

Echtgenoten, weerspiegelen uw daden te allen tijde uw liefde voor uw vrouw? Als u bij die autowasserette had gestaan, zou dat jongetje dan diezelfde overmaat van tedere liefde zijn opgevallen?

Ten tweede is het uw rerantwoordelijkheid te zorgen voor vrede en geborgenheid in uw gezin. U bent verplicht behoorlijk in het levensonderhoud van uw vrouw en kinderen te voorzien. U dient zich op die taak voor te bereiden en er eer in te stellen deze te volbrengen. Uw vrouw moet steeds de zekerheid hebben dat, zolang u gezond bent, u altijd in de eerste plaats voor háár zult zorgen. Tenzij u arbeidsongeschikt wordt, mag zij niet gedwongen worden buitenshuis te werken. Het moet haar mogelijk worden gemaakt haar door de Heer voor haar weggelegde levenstaak te vervullen.

Ten tweede is het uw verantwoordelijkheid te zorgen voor vrede en geborgen voor haar. De Heer heeft u als volgt in de Schriften vermaand:

„Door droevige ervaring hebben wij geleerd, dat het in de natuur en de neiging van bijna alle mensen ligt, dat zodra zij enig gezag verkrijgen — zoals zij veronderstellen — zij onmiddellijk beginnen onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen . . .

Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde.” (LV 121 : 39, 41.)

Uw vrouw is niet uw bezit. Zij hoeft u niet in ongerechtigheid te volgen. Zij is uw

echtgenote, uw levensgezellin, uw hartsvriendin, uw wederhelft op voet van gelijkwaardigheid. De Heer heeft haar gezegend met grote mogelijkheden, talenten en bekwaamheid. Ook zij dient in de gelegenheid te worden gesteld door zelfexpressie tot ontwikkeling te komen. Haar geluk moet steeds uw eerste overweging zijn. Leer hoe u uw beider levens taak moet hooghouden, opdat u als man en vrouw samen een gelukkig en bevredigend leven moogt leiden.

Broeders, uw voornaamste en meest verantwoordelijke taak in dit leven en in de eeuwigheid is een rechtvaardig echtgenoot te zijn.

Nauwelijks ondergeschikt aan deze eretitel is die van Vader. Naast het eeuwige leven is de grootste van alle gaven die onze Vader in de hemel een mens verlenen kan, de gelegenheid om zoons en dochters te krijgen. Iedere gezonde en normale zoon van God behoort de vreugde te smaken zijn kinderen het volgende te kunnen schenken:

Ten eerste een eerzame en geachte naam. Ik zal mijn eigen vader eeuwig dankbaar blijven dat hij zo'n hoge dunk van mij had dat hij mij naar zichzelf heeft vernoemd. In de gemeenschap waarin ik ben opgegroeid, was die naam geëerd en geacht, een naam die werd voorafgegaan door de titel bisschop vanaf de tijd dat ik nog maar zes maanden oud was tot enkele maanden voordat ikzelf op zending ging. Wat was ik trots op zijn staat van dienst. Ik was ook blij dat hij het geduld opbracht mij in zijn werkzaamheden te betrekken. Al vroeg in het leven hielp ik mee met het werk op de boerderij van de kerkelijke welzijnszorg, het schoonmaken van het kerkgebouw, het bijhouden van de financiële wijkrapporten, het bezorgen van levensmiddelen bij de een of andere weduwe enz. Ik werd zo vaak samen met mijn vader gezien, dat ik de bijnaam „bisschop” verwierf, een predikaat dat ik vol trots eer trachtte aan te doen. Bijgevolg deed ik steeds beter mijn best, daar ik hetzelfde niveau als

mijn vader wilde bereiken. Zouden al onze kinderen niet dezelfde kans moeten krijgen?

Vaders, bent u niet verplicht uw kinderen een algemeen geëerde en geachte naam mee te geven?

In de tweede plaats heeft ieder kind behoefte aan een gevoel van geborgenheid. Vaak denk ik terug aan de geborgenheid van ons ouderlijk huis. Het was een bolwerk tegen de Satan. Het werd iedere ochtend en avond gezegend door het priesterschap, als wij neerknielden voor het gezinsgebed. Die macht openbaarde zich ook als mijn vader in tijden van nood zijn gezinsleden een speciale zegen gaf.

Vaders, is het niet uw plicht uw kinderen een thuis te geven dat met de macht van het priesterschap gezegend is?

Ten derde moeten wij onze kinderen de gelegenheid bieden zich te ontwikkelen. In dit opzicht hebben mijn eigen kinderen mij eens een goede les gegeven. We waren vanuit Californië naar New York gekomen waar ik een nieuwe betrekking had aanvaard en wij zochten een huis. We waren daarmee dicht bij de stad begonnen, waarvan wij ons echter van dag tot dag verder verwijderden, op zoek naar een woning die beter aan onze behoeften beantwoordde. Tenslotte vonden wij precies wat wij zochten in Connecticut. Het was een prachtig huis, verscholen in de schitterende bossen van Nieuw-Engeland. Wij waren unaniem met onze keuze ingenomen, maar alvorens er een bod op te doen, wilde ik kijken hoelang ik er met de trein over zou doen om op mijn werk te komen. Diep ontmoedigd kwam ik thuis, daar het een rit van tweemaal anderhalf uur bleek te zijn. Bij mijn terugkeer in het motel, waar mijn vrouw en kinderen op mij zaten te wachten, stelde ik hen voor de keus; liever een vader of liever het huis. Zeer tot mijn verbazing zeiden ze meteen: „Dan nemen we het huis. U bent er toch haast nooit.” Die uitspraak kwam hard bij mij aan. Als dat zo was, moest ik daar snel

verandering in aanbrengen! Mijn kinderen hadden toch recht op een vader? Zijn wij als gezinshoofd niet verplicht zoveel mogelijk tijd met onze kinderen door te brengen, om eerlijkheid, vlijt en goede zeden bij te brengen?

Ten vierde dienen wij onze kinderen een blijde, onbezorgde jeugd te bieden. Een paar jaar geleden kwam er in het priesterschapslesboek een verhaal voor, dat in 1955 was geschreven door Bryant S. Hinckley en als volgt luidde:

„In de omgeving van Indianapolis werd eens aan 326 schoolkinderen verzocht een anoniem opstel te schrijven over wat zij van hun eigen vader vonden. De desbetreffende leerkracht hoopte dat de vaders in het lezen van die opstellen aanleiding zouden vinden om tenminste eens per jaar een ouderavond bij te wonen en ja, dat lukte! De vaders kwamen daarheen in auto's, die in waarde varieerden van duizend tot tienduizend gulden. Er waren bankdirecteuren bij, maar ook geschoolde zowel als ongeschoolde arbeiders, kantoorbedienden, verkopers, meteropnemers, boeren, magnaten van openbare nutsbedrijven, winkeliers, bakkers, kleermakers, industriëlen, aannemers en bouwvakkers, allemaal mannen met een bepaalde sociale status en een zeker zelfbewustzijn, of dit nu berustte op geld, vakkennis of rechtschapenheid. . . .

„De voorzitter van de vergadering nam steekproeven uit een stapeltje opstellen. Op elk blaadje, waarvan ze lukraak voorlas, kwam het zinnetje „Ik houd van mijn papa' voor. De kinderen hadden daarvoor velerlei redenen vermeld, zoals: Hij heeft voor mij een poppenhuis gebouwd, me meegenomen naar het strand, hij heeft me schieten geleerd, hij helpt me bij mijn huiswerk, neemt me mee naar het park, hij heeft mij een eigen varkentje gegeven, dat ik zelf mag vermesten en dan verkopen. Tientallen opstellen kwamen hierop neer, dat de kinderen van hun vader hielden omdat hij met hen speelde.

„Niet één van die kinderen maakte melding van het huis dat ze bewoonden, de auto die ze bezaten, de buurt waaruit ze kwamen, het eten dat ze thuis kregen of de kleren die ze moesten dragen.

„Die vaders waren uit velerlei rangen en standen naar de vergadering gekomen, maar bij het verlaten daarvan waren ze in slechts twee categoriën verdeeld. Ze waren nl. uit de bus gekomen hetzij als kameraden, hetzij als vreemdelingen voor hun eigen kinderen.

„Er bestaat geen man die te rijk of te arm is om met zijn kinderen te spelen.” (Zie blz. 266 van het *Lesboek voor de Melchizedekse priesterschap* van 1973/1974.)

Ik ben mij ervan bewust hoe bezorgd wij allemaal zijn om de kwaliteit van de leiders die wij tegenwoordig in de regeringen van de verschillende landen aantreffen. Het kan ons nog jarenlange

zware inspanningen kosten om rechtvaardige leiders aangesteld te krijgen aan het hoofd van de landen, maar staten of gemeenten, één ding kunnen we nu meteen al veranderen om de wereld leefbaarder te maken. Echtgenoten en vaders, u bezit dat vermogen als dragers van het priesterschap. Profiteer van de inspiratie van God, onze eeuwige Vader, bij het leiden en besturen van uw gezin in gerechtigheid. U staat aan het hoofd van de enige organisatie die ik ken, die van eeuwige duur kan zijn. Behoort die opdracht en verantwoordelijkheid dan niet de hoogste voorrang te genieten in uw leven?

Moge God u allen zegenen, opdat u als rechtvaardige echtgenoten en vaders uw plichten en verantwoordelijkheden zult verstaan, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

De veiligheid die de wet van het evangelie ons biedt

Door William R. Bradford

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

In ons leven wordt zowel kennis van de geestelijke wetten vereist als de toepassing daarvan

Ik spreek tot u met in mijn hart een groot verlangen dat hetgeen ik ga zeggen ons enigerwijs zal helpen vrede te verkrijgen in deze wereld en het eeuwige leven in de toekomstige wereld.

Naar de geest zijn alle mensen broeders. De Babylonische spraakverwarring heeft geen invloed op de taal van de geest gehad. Als ik dus krachtens de Geest tot u spreek, en u mij door de Geest aanhoort zal de zwakheid van mijn gesproken woord worden overbrugd, waardoor wij elkaar zullen verstaan.

Nu ben ik geen natuurgeleerde, maar wel heb ik vanaf mijn vroegste kindsheid en mijn eerste wankelenschreden het bestaan leren kennen van de wet der zwaartekracht. Die kracht zelf heb ik nog nooit gezien, maar wel heb ik de uitwerking ervan ondervonden. Toch is mij alleen daardoor al zonneklaar gebleken dat die kracht in, boven, onder en rondom al het aardse aanwezig is, en dat alle tastbare zaken krachtens die wet op hun plaats gehouden en beheerst worden.

De wet der zwaartekracht is aan zekere beperkingen en voorwaarden onderworpen. Met die voorwaarden is bij alle menselijke uitvindingen en bewegingen dan ook rekening gehouden. Als iemand van een hoge plaats valt, moet hij naar beneden, of dat nu zijn bedoeling was of niet. Hij kan er opzettelijk zijn afgesprongen of per ongeluk gevallen zijn; dat doet er niet toe. Daar de wet der zwaartekracht niet buiten werking kan worden gesteld, moet hij naar beneden vallen en de kwalijke gevolgen daarvan ondergaan.

Mensen die uit vliegtuigen springen hebben een reddingsmiddel ontdekt. Het heet een parachute. Door dit reddingsmiddel naar behoren te bestuderen en toe te passen kan een mens bij een val door de ruimte behouden blijven.

Als iemand zonder parachute uit een vliegtuig springt, moet hij wel te pletter vallen; het maakt dan niets uit of hij de reddende werking van de parachute kent, want als hij er tijdens zijn val geen bij zich heeft die opengaat, kan die kennis hem niet redden. De wet der zwaartekracht laat zich immers niet trotseren. Hieruit kunnen wij duidelijk zien dat niet alleen kennis van een wet of middel tot redding noodzakelijk is om inderdaad gered te kunnen worden, maar ook de praktische toepassing ervan in ons leven.

Bedenk eens wat er zou gebeuren, als de wet der zwaartekracht eens twintig seconden lang van de aardbodem zou worden opgeheven. Een ontzettende gedachte, nietwaar, gezien de totale ontred-

dering die hierdoor op aarde zou ontstaan!

Nee, ik ben geen natuurgeleerde, maar evenals u weet ik dat de zwaartekracht in, boven en rondom al het aardse aanwezig is. Die kracht zelf heb ik nooit gezien, maar wel de uitwerking daarvan gezien en gevoeld.

Nu is er nog een wet, waarover ik het met u wil hebben. Het is een veel hogere en veelomvattender wet dan die der zwaartekracht, die trouwens maar één onderdeel van een veel groter geheel van wetten is, namelijk de wet van het evangelie van Jezus Christus. Ook deze wet heb ik nooit gezien, maar evenals bij de zwaartekracht, heb ik de uitwerking en de machtige invloed ervan gezien en in mijn leven gevoeld.

Dit is de wet van de Zoon van God, Jezus Christus, „Het Licht en de Verlosser der wereld; de Geest der waarheid, Die in de wereld kwam, omdat de wereld door Hem was gemaakt, en in Hem was het leven en het licht der mensen.

„De werelden werden door Hem gemaakt; *de mens werd door Hem gemaakt*; alle dingen werden door Hem gemaakt, en in Hem, en uit Hem.” (LV 93:9 en 10; cursivering toegevoegd.)

Hij wil dat wij weten dat „hetgeen door wetten wordt bestuurd, eveneens door wetten (wordt) in stand gehouden, en door deze zelfde wetten vervolmaakt en geheilgd.” (LV 88:34.) Hieraan voegt Hij echter deze strenge waarschuwing toe: „En wie of wat wetten breekt, en zich niet aan wetten onderwerpt, doch zich boven de wet tracht te stellen, en in zonde wil verblijven, kan niet door wetten worden geheilgd, noch door barmhertigheid, gerechtigheid of oordeel. Daarom moeten die nog onrein blijven.” (LV 88:35.)

„Hij omvat alle dingen, en alle dingen zijn vóór Hem en rondom Hem; en Hij is boven alle dingen, in alle dingen, door alle dingen en rondom alle dingen; en alle dingen zijn voor eeuwig door Hem en uit Hem, namelijk God.” (LV 88:41.)

Denk u eens in dat de wet van het evangelie van Jezus Christus eens twintig seconden lang zou worden opgeheven. Een ontzettende gedachte, nietwaar, als we bedenken dat alle overige wetten — zelfs die van de zwaartekracht — in deze allesomvattende wet zijn opgenomen, en dat er een ogenblikkelijke ontwrichting zou optreden van alles wat er op aarde bestaat.

De wet van het evangelie van Jezus Christus zal evenwel niet buiten werking worden gesteld, want „de werken, plannen en doeleinden van God kunnen niet worden verijdeld, noch kunnen ze mislukken.” (Zie LV 3 : 1.) Al hetgeen door wetten wordt bestuurd, zal dus bij voortduring door wetten in stand gehouden worden, en al wat zich niet aan de bepalingen der wet onderwerpt, zal geen aanspraak op zaligmaking kunnen maken.

Jezus Christus „heeft alle dingen wetten gegeven, waardoor ze zich volgens hun tijden en stonden bewegen.” (LV 86:42.)

„En ieder rijk is een wet gegeven; en aan iedere wet zijn eveneens zekere grenzen en voorwaarden gesteld.” (LV 88:38.)

„Geen enkel wezen, dat zich niet aan deze voorwaarden onderwerpt, is gerechtvaardigd.” (LV 88:39.)

Nu bepaalt de wet van het evangelie van Jezus Christus dat alle mensen zich moeten bekeren en naar het voorbeeld van de grote Wetgever door onderdompeling moeten worden gedoopt, daar zij anders niet zalig kunnen worden.

Is men dan ook gerechtvaardigd als men zich van de bepalingen van die wet distantiëert en er niet aan wil voldoen? Krachtens de wet van het evangelie wordt van de ouders vereist hun kinderen te onderwijzen in de leer van bekering en geloof in Christus, de Zoon van de levende God. (Zie LV 68:25.)

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (LV 68:28.) Bovendien zijn zij geboden hun kinderen te laten dopen, wanneer zij de jaren van verant-

woordelijkheid hebben bereikt. (Zie LV 68:27.)

In welk opzicht zijn dan die ouders te rechtvaardigen, die zich van deze heilige wet afkeren en bijgevolg, alsof het iets vanzelfsprekends was, als het ware afstand doen van de troon die zij bij getrouwheid en gehoorzaamheid hadden kunnen bestijgen en waarop zij als goden hadden kunnen regeren met hun eigen kinderen als de prinsen en prinsessen van hun koninkrijk?

Als verplichtend artikel van die wet heeft de Heer ook geboden: „Zendt de ouderlingen Mijner kerk uit naar de natiën, die verre zijn, en naar de eilanden der zee; zendt hen uit naar vreemde landen; roept tot alle natiën, eerst tot de niet-Joden, en dan tot de Joden.” (LV 133:8.)

Is één van de hiertoe aangewezen ouderlingen derhalve gerechtigd zijn persoonlijke belangen vóór die wet te stellen en zich te onttrekken aan de oproep van de profeet, die Gods woordvoerder is en die hem wil uitzenden met de machtiging om de zaligmakende wetten van het evangelie van Jezus Christus te verkondigen aan een ondergaande, afvallige wereld?

En zij dan, die geroepen zijn hen op het uur van hun vertrek naar de zendingsgelieden voor te bereiden, maar die ontrouw zijn in de vervulling van hun opdracht?

Het meest betreuenswaardig zijn misschien nog diegenen die zich niet willen toeleggen op het bestuderen van de wetten van het evangelie, zoals die in de heilige Schrift zijn vervat. Ze zijn te vergelijken met de optimist die, na zijn val van een wolkenkrabber bij het passeren van elke verdieping bij zichzelf zei: „Tot hiertoe is alles goed gegaan,” of met de man, die van een schuin dak afglijdt en roept: „Here, help ik val! ik val! Och, laat maar, Here, ik ben blijven hangen, ik ben aan een spijker blijven hangen!”

We zouden nog lang en breed kunnen praten over de wet van offerande en onderling dienstbetoon, over zedelijke reinheid, tienden en offergaven en over

eerlijkheid. We zouden inderdaad een overzicht van al die wetten kunnen bespreken die samen de wet van het evangelie vormen, maar misschien is deze uiteenzetting al voldoende om de aandacht te vestigen op hun precisie, op de beschermende en zaligmakende werking die zij ons bij gehoorzaamheid bieden, en op de ernstige gevolgen van overtreding.

Welnu geliefde broeders en zusters, bestaat er een wet van de zwaartekracht? Wordt uw leven daardoor beïnvloed? Als u van een hoge plaats naar beneden springt, blijft uw lichaam dan gespaard voor een val? Kunt u de zwaartekracht trotseren? Kunt u zich aan haar heerschappij onttrekken?

Bestaat de wet van het evangelie van Jezus Christus? Wordt uw leven daardoor ook beïnvloed? Als u zich niet aan de beperkingen en voorwaarden van die wet onderwerpt, zal uw geest dan niet ten val worden gebracht? Kunt u de wet van het evangelie straffeloos trotseren? Kunt u zich aan haar heerschappij onttrekken? Een van onze dichters heeft zo treffend gezegd:

*O, als mensen wisten hoe in 't rijk der eeuwigheid,
al wat dit immer glans en luister bij moog'
zetten.*

*voor ons verwonderd oog aanschouwelijk
ten toon gespreid,
zon blijken zich te voegen naar Gods
eenw'ge wetten!*

*Dan leerden wij, hoe moeizaam ook,
misschien toch iets verstaan
van 't werk dat eens zijn hand begon en
nooit laat varen,
en zagen in waarom Hij die in alles is doet
ôndergaan
wie van zijn schepselen zijn geboden niet
bewaren.*

*Beseffen zonden wij dan iets dier diepe
wijsheid, waar
in eenw'ge cirkelgang, de waarheid steeds
beogend,*

*Hij rustig voortschrijdt door de wereld-
rinimte, schoon aldaar
de mensheid 's Heren heil'ge wetten vaak
verloochent!*

*Hoezeer Gods kinderen, verlokst door sa-
tans lispelstem,
ook 's Vaders heilige geboden hebben
overtreden,
om ooit weer thuis te mogen komen als een
kind van Hem,
moet elk van ons weerkeren op zijn eigen
snode schreden!*

(Vrij naar het Engels vertaald.)

Het grote, dominerende thema van het Boek van Mormon, dat de wet van het evangelie bevat, is door de profeet van weleer, Moroni, die dit geschrift in deze bedeling aan ons heeft overgedragen, als volgt samengevat:

„En verder zou ik u willen vermanen tot Christus te komen, en iedere goede gave aan te grijpen, en de boze gave noch het onreine aan te raken. . . .

Opdat gij niet meer moogt worden beschaamd, en de verbonden des Eeuwigen Vaders, die Hij met u heeft gemaakt, . . . mogen worden vervuld.

Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid; en indien gij u van alle goddeloosheid zult onthouden, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is Zijn genade u genoeg, opdat gij door Zijn genade volmaakt in Christus moogt zijn; en indien gij door de genade van God volmaakt zijt in Christus, kunt gij de kracht Gods geenszins verloochenen.

En verder, indien gij door de genade Gods volmaakt zijt in Christus, en Zijn kracht niet verloochent, dan zijt gij door de genade Gods in Christus geheiligd door het vergieten van het bloed van Christus, dat in het verbond van de Vader is tot vergeving van uw zonden, opdat gij heilig wordt, en zonder smet.” (Moroni 10 : 10 : 30-33.)

Moge God u zegenen in al uw gedachten en daden, opdat zij altijd in harmonie mogen zijn met deze heilige wet, is mijn gebed in de naam van Hem, die op de

troon zit en regeert, en die al zijn oordelen ten uitvoer brengen zal, namelijk Jezus Christus. Amen.

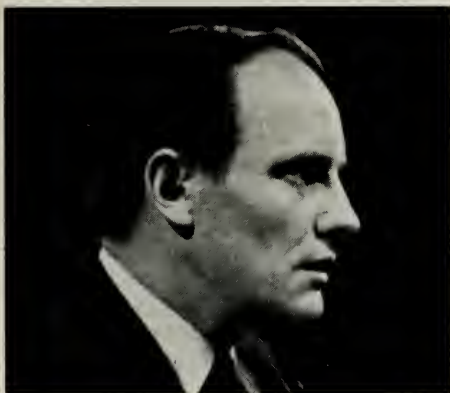
Een brief aan een teruggekeerde zendeling

Door Charles A. Didier

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

Een pleidooi voor heractivering:

„Moge mijn getuigenis u tot steun zijn, evenals het uwe mij jaren geleden tot steun is geweest . . .”

Geliefde broeders en zusters, graag zou ik de volgende woorden willen opdragen aan een bepaalde categorie mensen in de kerk. We praten niet zoveel over hen, misschien omdat ze zelf ook niet al te veel zeggen, misschien ook omdat ze „een brug te ver” zijn of op een ander niveau staan. U kunt en zult er vandaag of morgen wel een paar tegenkomen en zelfs iedere dag van uw leven, want ze zijn gewoon onder ons. Momenteel hebben wij in de kerk ca. 50.000 ouders en 100.000 grootouders, plus vele duizenden broers, zusters, neven, nichten en vrienden die binnenkort met ze te maken krijgen. Eigenlijk zijn wij

allemaal bij deze groep betrokken, die wij aanduiden als teruggekeerde zendingen.

Ik heb hier een brief, die ik juist aan een van hen wilde verzenden. Van de inhoud van dit schrijven wil ik u allen deelgenoot maken, bij wijze van huldeblijk aan het zendingswerk, maar vooral ook om ons te herinneren aan onze eigen verantwoordelijkheid jegens onze teruggekeerde zendingen. Voordat ik u die brief ga voorlezen, dient u te weten dat de daarin voorkomende personen en hun karakters niet denkbeeldig zijn. Overigens kunnen ze best een toevallige gelijkenis vertonen met iemand die u echt hebt gekend, of hij nog in leven is of niet, kortom, met menig andere van zijn zending teruggekeerde zendeling.

Beste Elder Brown,

U hebt er toch zeker niets op tegen als ik u nog steeds „elder” noem? Onder die benaming heb ik u destijds immers leren kennen, en dus blijft die titel in mijn gedachten altijd met uw naam verbonden. Weet u nog hoe het toen was? Het gebeurde op die warme zomermiddag. Samen met uw collega-zendeling trapte u per fiets tegen de heuvel op, waarop wij woonden. Het dwong onze bewondering af hoe u die hitte kon verdragen in uw keurige witte overhemden met nette das-

sen. Al een paar dagen hadden wij opgemerkt hoe u letterlijk van de heuvel naar beneden kwam vliegen. Toen u dus bij ons thuis aanbelde, stormden wij kinderen alle vier tegelijk naar de deur om te weten te komen wie die jonge vreemdelingen waren en wat ze in de buurt kwamen doen. Toen kwam u binnen, en toen wij u ijskoude thee aanboden, bedankte u daar beleefd voor door te zeggen dat u geen dorst had.

Wat een vrome verontschuldiging voor een paar zendelingen — want dat was u, naar ik later vernam, evenals wat de bedoeling was van uw bezoek. Het duurde wel even voordat wij beseften waar u het eigenlijk over had. Daar had je ten eerste dat sterke Amerikaanse accent, en dan wat u ons om te beginnen liet zien: foto's van Indianen en van ruïnes in Zuid-Amerika, en zelfs van een aantal met de hand bewerkte koperen platen, die bijeengehouden werden door drie ringen. Wij voelden ons precies als Christoffel Columbus, toen hij de Nieuwe Wereld ontdekte, een vreemde, doch boeiende ontdekking!

We werden alras goede vrienden naarmate u ons vaker kwam bezoeken. U verkondigde de boodschap van het herstelde evangelie, en wij kregen op school juist Engelse les. We hadden dus allebei onze eigen motivaties om met elkaar te spreken! Het viel u niet moeilijk ons ook meteen een beetje Engels te leren, in het bijzonder dat zinnetje „I love you.” U en uw collega waren daarvan een levend voorbeeld. Wij hielden inderdaad van u. Op zekere dag kregen wij te horen dat u de stad ging verlaten. U noemde dat een overplaatsing. Dat was het juiste woord: nu moesten wij onze liefde overplaatsen op een nieuwe zendeling. Al spoedig volgden wij diens lessen en zijn voorbeeld, maar u was de eerste geweest, en bleef als zodanig in onze gedachten. We hadden vernomen dat uw zending twee jaar zou duren, en bij uw vertrek had u ons natuurlijk beloofd eens te schrijven. Twee maanden later ontvingen wij inder-

daad een kort briefje. Er was ook een foto bij. Alles ging goed, maar het heeft wel even geduurd voordat wij u herkenden. Oeh, niet omdat u op een paard zat, in plaats van op het stalen ros dat u in het zendingsveld bereed, ook niet omdat u andere kleren droeg, maar veeleer vanwege die bakkebaarden en het langere haar. We lachten er maar wat om, want we dachten dat u misschien de legendarische Buffalo Bill wilde doen herleven. Wij wisten toen niet dat uw vertrek van het zendingsveld ook inhield dat u een paar van de kenmerken had laten varen, waardoor u ons zo'n bijzonder iemand toegeschenen had, en waarin wij onder andere aanleiding hadden gevonden u uit te nodigen bij ons binnen te komen. U was zo heel anders dan de rest van de wereld. Waarom was het zo moeilijk ook anders te blijven?

Wij zagen met spanning de volgende brief tegemoet. We maakten vooruitgang in de kerk, werden één voor één gedoopt, en leerden weldra hoe belangrijk een tempelhuwelijk was. Intussen kwamen er een paar huwelijksaankondigingen en trouwfoto's binnen van uw collega's. Telkens als wij daarnaar keken, verheugden wij ons en konden ons voorstellen hoe gelukkig ze waren. Uw trouwfoto hebben we nooit gekregen. We durfden u niet te vragen waarom niet. Na verloop van tijd was ik voor het eerst in de gelegenheid naar Salt Lake City te gaan. Nu zou ik met eigen ogen alles kunnen zien waarover u gesproken had, of moet ik misschien zeggen, waarover u had opgescheept? „*Bragging*” was ook zo'n woord, dat ik nog van u had geleerd. Nu kunt u mij geloven of niet, maar ik was volstrekt niet verbaasd bij het zien van die stad. U had al zoveel onthuld en zo hoog opgegeven van de vallei, de tabernakel en de tempel, en ook over de kerkleden daar, dat ik mij al een duidelijk beeld had gevormd van wat mij te wachten stond. Ik kon me zelfs levendig voorstellen hoe Brigham Young de Salt Lake Vallei was binnengetrokken en had

gezegd: „Hier is het nu — dit is de plaats.” Nu werd dat visioen tot werkelijkheid, net zoals u verteld had van het eerste visioen van Joseph Smith en over de betekenis daarvan voor de wereld en voor mijzelf.

Vanzelfsprekend wilden wij u nog eens opzoeken. Uw beeld stond ons duidelijk voor de geest. Elder, zoals u ons toegelachen had en met tranen in de ogen had getuigd: „Ik weet dat het waar is wat ik zeg, omdat ik het aan mijn hemelse Vader heb gevraagd en een persoonlijk antwoord heb ontvangen. Ik twijfel er geen ogenblik meer aan. Ik heb vrede in mijn hart. Ik weet dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith een profeet is en dat dit de enige ware en levende kerk op aarde is, namelijk De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Op grond van het Boek van Mormon kon ik uw getuigenis niet weerstaan of ontkennen. Door de kracht van de Heilige Geest had u tot mijn hart gesproken. Ik heb u nooit verteld hoe ik me toen voelde. Dat zijn dingen waarover we soms niet willen praten, omdat die gevoelens ons zo heilig zijn, maar het was voor mij het begin van een nieuw leven, met nieuwe doelstellingen en zekerheid omtrent de kerk en de waarheid.

Ja, die dag waarop wij in Salt Lake City aankwamen, wilden wij het u zeggen, zoals u het eens tot ons had gezegd, dat ook wij het nu zeker wisten. Wij wilden tot u zeggen: „Dank u, Elder. Dank u voor wat er in ons leven heeft plaatsgehad, dank zij uw getuigenis. U hebt de weg voor de Heer bereid. U hebt zijn paden recht gemaakt. En luistert u eens, het evangelie vindt meer en meer ingang in de steden waar u vroeger op zending bent geweest. Ringen van Zion worden in Europa gevestigd. Wel gedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht! Laten wij ons samen hierin verheugen.”

We troffen eerst een van uw vroegere collega-zendingen en vroegen naar u. Er was enige aarzeling in zijn stem en hij

scheen ermee verlegen, maar tenslotte bracht hij uit dat u bij een tankstation werkzaam was, en dat u waarschijnlijk niet naar de algemene conferentie ging of zelfs maar naar de uitzending van de vergaderingen zou luisteren. U was wat wij in de kerk noemen „niet erg actief”, hetgeen er dus op neer kwam dat u niet meer in overeenstemming leefde met de beginselen die u ons een aantal jaren geleden gepredikt had. We besloten u onmiddellijk te gaan bezoeken. We reden voor bij dat tankstation en stopten.

We keken naar u uit en toen u ons zag en begreep wie wij waren, was er een lichte aarzeling. Wij bespeurden een panische schrikreactie op uw gezicht. Ik glimlachte geruststellend toen u wanhopige pogingen deed om een sigaret te verbergen, waarbij u uw vingers brandde. We schudde u de hand, vroegen naar uw vrouwen kinderen, uw leven en uw toekomst. Er ontbrak iets aan. U wist dat even goed als wij. We namen afscheid. Een laatste blik door het raampje, een wuivend handgebaar.

Vandaag ben ik weer in Salt Lake City en ik schrijf u deze brief in de hoop u daarmee te kunnen bereiken. Ik weet niet waar u nu bent. Ik ben weer naar dat tankstation gereden, maar daar was u niet meer. Broeder, waar zit u?

Ik hoop dat u 't niet erg zult vinden dat ik een paar herinneringen heb opgehaald uit wat u altijd de beste tijd van uw leven noemde. Waarom kan het nu niet meer net zo zijn als toen? Waarom moet „de beste tijd” altijd op gisteren slaan, in plaats van op morgen? Het evangelie van Jezus Christus is geen boodschap, die louter uit herinneringen bestaat. Het is een blijde boodschap die ons wordt voorgehouden om er vandaag naar te leven, opdat wij zullen weten waar wij morgen aan toe zijn. Alma heeft er zijn getuigenis van gegeven met deze woorden:

„Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is

de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.

Nu, zoals ik u reeds heb gezegd, verzoek ik u, daar gij zovele getuigenissen hebt ontvangen, dat gij de dag uwer bekering niet tot het einde uitstelt; want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden, volgt indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht." (Alma 34 : 32, 33.)

Geliefde Elder, u hebt eens op een conferentie gezegd dat moeders kinderen het levenslicht kunnen schenken, maar dat zendelingen de mensen het eeuwige leven kunnen geven. Die dag heb ik dat opgeschreven, evenals uw getuigenis. Ook de woorden van onze Heiland Jezus Christus zijn opgeschreven, opdat wij ze niet zullen vergeten en ons op grond van zijn zoenoffer van onze dwalingen kunnen bekeren. Heeft Hij niet aan de Nefieten verkondigd: „Ziet, Ik ben de Wet en het Licht? Ziet op Mij, en volhardt tot het einde, en gij zult leven; want aan hem, die tot het einde volhardt, zal Ik het eeuwige leven geven.

„Ziet, Ik heb u de geboden gegeven; onderhoudt daarom Mijn geboden. En dit is de wet en de profeten, want zij hebben waarlijk van Mij getuigd." (3 Nephi 15:9, 10.)

U hebt voor velen de poort ontsloten. Waarom, o waarom, sluit u die dan voor uzelf? Mag ik bij u mijn voet tussen de deur zetten, zoals u het eens tussen de mijne deed? Steek uw hand uit, nu er nog tijd voor is, en laat ons u zeggen dat wij u liefhebben. Uw bisschop wacht op u; uw huisonderwijzers zijn bezorgd voor u; uw collega-zendelingen zijn u niet vergeten; maar bovenal, wij hebben u nodig. Kom zoals u bent, wij zullen u met open armen ontvangen. Wij wachten op u.

Het uur van ons vertrek heeft alweer geslagen, maar u moet weten dat u weer kunt worden wat u eenmaal bent geweest. Moge mijn getuigenis u tot steun zijn, evenals het uwe mij jaren geleden tot

steun is geweest. Door de kracht van de Heilige Geest, de geest van openbaring, weet ik met hart en ziel dat God leeft, dat Jezus de Christus is, onze Verlosser, en dat wij heden ten dage een levende profeet hebben, Spencer W. Kimball, en dat wij door het opvolgen van zijn aanwijzingen en raad nader tot onze hemelse Vader kunnen komen, en ons van onze zonden kunnen bekeren.

Ik bid dat u dit in uw eigen leven weer gaat beseffen en dat u opnieuw besluit een van zijn discipelen te worden. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Drie mededelingen

Door Hugh W. Pinnock

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

Wij staan klaar om al wat wij hebben te geven voor de opbouw van het koninkrijk

Drie dingen zijn er, broeders en zusters, die ik niet voor mezelf mag houden, daar ik mij persoonlijk verplicht voel ze vanmiddag aan u mee te delen. Ten eerste weet ik dat het evangelie van Jezus Christus waar is, en dat wij alleen geluk en blijdschap van eeuwige aard kunnen vinden door aandachtig te luisteren naar de woorden van onze profeet, door de Schriften te lezen om meer inzicht te verkrijgen, en door de geboden en de raadgevingen van de broederen, na te leven.

Ten tweede moet ik u openlijk de werkelijkheid van mijn tekortkomingen bekennen. Nu ik een roeping heb aanvaard als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, bid ik dat de Heer, onze kerkleiders die hier voor ons zitten en u, met wie ik geroepen zal zijn samen te werken, eindeloos geduld met mij zullen hebben. Tenslotte moet ik u laten weten hoe enorm dankbaar ik mij op het ogenblik voel. Mijn dankbaarheid gaat uit naar u, die mij zo vriendelijk door woord en daad hebt onderwezen; naar mijn lieve

vrouw en kinderen, die hun man en vader zowel hier als in het zendingsveld altijd hun steun hebben verleend; en voorts naar een vader en een moeder, die zich nooit zorgen hebben moeten maken over prioriteiten omdat de kunst om uit te maken wat echt belangrijk was, hun even gemakkelijk afging als ademen, wat de meesten van ons niet zwaar valt.

Ik ben dankbaar voor mijn broer en zuster met hun gezinnen; dankbaar jegens vrienden en collega's, die geduld en begrip hebben opgebracht voor mijn zwakheden, mijn levensstijl en andere beslissingen door mij genomen, zoals ik voor de hunne eveneens het nodige geduld en begrip hoop te hebben betoond. Ik ben zoveel dank verschuldigd aan mensen als mijn zendingspresident, A. Lewis Elggren, en anderen, zoals president Harold B. Lee, Richard L. Evans, mijn oudtante Bertha Irvine en anderen, die niet meer in ons midden zijn. Ik ben ook zeer dankbaar gestemd jegens velen van de algemene autoriteiten die hier op het podium zitten en wier voortdurend goede voorbeeld een ware drijfkracht in mijn leven is geweest, en jegens zovele anderen. Bovenal ben ik dankbaar voor een liefdevolle Heiland, die ons niet alleen goed onderricht geeft, maar ons ook vergeeft en ons nooit loslaat.

Wat betreft mijn vrouw Anne en onze kinderen Larry, Annette, Marcus, Jonathan, Nathan en Andrea, wij staan klaar om al wat wij hebben te geven voor de opbouw van het koninkrijk, en wij hopen een constructieve bijdrage te mogen leveren, waar wij ons ook bevinden. Jaren geleden heeft Henry Van Dyke gezegd: „Wij kunnen ons slechts op één manier op de onsterfelijkheid voorberei-

den, namelijk door dit leven lief te hebben, en zo dapper, trouw en opgewekt door het leven te gaan als wij kunnen." (Emerson Roy West, *Vital*

Quotations, Bookcraft, 1968, blz. 201.) Ik bid dat wij dit allen mogen doen in de naam van onze Meester, Jezus Christus. Amen.

Zij gaven de moed niet op!

Door F. Enzo Busche

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik heb geen ander verlangen dan een dienstknecht van de Heer te zijn

Ik ben diep getroffen door de geest die dit gebouw ademt, door de tegenwoordigheid van een profeet des Heren en van de algemene autoriteiten, evenals door uw aanwezigheid. Ik bid dat ik de juiste woorden zal mogen vinden om uitdrukking te geven aan de gevoelens die mij op dit ogenblik bezielen.

Ik heb in mijn leven vele geestelijke zegeningen ondervonden. Ik heb goede ouders gehad en een goede opvoeding genoten, ook stoffelijke zegeningen als een prettig thuis. Ik heb altijd genoeg te eten gehad, een bed om in te slapen, en vele, vele andere zegeningen. Ik ben in de gelegenheid geweest in de zakenwereld werkzaam te zijn en in deze hoedanigheid iets van de wereld te zien en vele mensen te ontmoeten. Ik heb vele goede kansen

gehad, maar de grootste zegen die mij ten deel is gevallen kwam door de nederige zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik wil hier uiting geven aan mijn dankbaarheid voor al wat ik bezit jegens die jongemannen die destijds bij ons thuis kwamen, en niet alleen voor het feit dat zij kwamen, maar dat ze genoeg liefde hadden om de moed niet op te geven. Ik was een heel moeilijk geval. Ik verkeerde in de mening dat ik op grond van mijn opvoeding en milieu, van mijn levensgeschiedenis en afkomst boven hen verheven was. Ik had met die zending te doen. Ik zei: „Och kom, zo'n boodschap!" Toch gaven zij de moed niet op. Ze kwamen telkens en telkens weer.

Gaandeweg kreeg ik het gevoel dat er een gezag van hen uitstraalde, dat sterker en hoger was dan alle kennis die ik tot dusverre in mijn leven had vergaard — het gezag van de ware liefde van Christus. Ik wil die generatie van zendingen die de moed niet opgaven mijn dank betuigen, alsmede de zendingspresident, die zich voldoende om mij bekommerde om die zendingen niet te weerhouden mij te blijven bezoeken. Het was Theodore M. Burton. Dat zal ik nooit vergeten.

Ik wilde u zeggen dat ik er diep van overtuigd ben dat dit in mijn leven de grootste zegen is die ik ooit heb ontvan-

gen. Mijn leven is er volslagen door veranderd. Ik begon in te zien dat een mens in deze wereld niets van betekenis te weten komen kan, als hij het evangelie van Jezus Christus niet kent, dat door zijn profeet Joseph Smith werd hersteld, die later werd opgevolgd door een levende profeet, namelijk Spencer W. Kimball. Als die boodschap mij niet verkondigd was, zou ik niet zo'n fijn gezin hebben gehad als nu. Dan zou ik voor mijn lieve vrouw niet die liefde hebben gekoesterd die ik haar thans toedraag, en dan had ik niet zo trots op mijn kinderen kunnen zijn als nu. Onze oudste zoon is nu ook zo'n jonge-

man die dienst doet als zendeling in de Engelse stad Manchester, en wat zijn wij trots op hem. Bovendien bereidt een tweede zoon van ons zich momenteel voor om volgend jaar op zending te kunnen gaan.

Daarbij komt nu deze roeping, die het menselijk begrip te boven gaat. Ik heb uw aller gebed hard nodig. Toen ik in het doopvont afdaalde, en later in de tempel, heb ik de Heer beloofd dat Hij op mij kon rekenen. Nu wil ik ook president Kimball verzekeren dat hij op mij kan rekenen. Ik heb geen ander verlangen dan een dienstknecht van de Heer te zijn, en dat zeg ik in zijn naam. Amen.

Waarom juist ik, o Heer?

Door Yoshihiko Kikuchi

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik had nooit verwacht nog eens tot zo'n zware taak te worden geroepen

Ik ben president Romney dankbaar voor zijn poging mijn naam uit te spreken. Als ik in de geestenwereld kom zal ik mijn vader vragen of ik een andere naam kan krijgen. Dank u wel, president Romney.

President Kimball en alle broederen van de algemene autoriteiten en u, mijn

geliefde broeders en zusters in het evangelie van de Heer Jezus Christus, vandaag sta ik hier nederig voor u om getuigenis af te leggen van de goddelijkheid van het evangelie van de Heer Jezus Christus. Allereerst wil ik mijn diepe en oprechte erkentelijkheid uitspreken jegens hen die mij geholpen hebben en zoveel vriendelijkheid bewezen hebben, die mij hebben gemotiveerd, opgebouwd, onderwezen en geleid. Ik dank hen voor hun prachtige hulp en hun fantastische invloed op mijn leven. Ik ben dankbaar voor Toshiko, mijn vrouw, en voor mijn kinderen. President Kimball en alle andere broeders en zusters in het evangelie, wij hebben uw gebeden nodig.

Toen ik nog een grasgroene snijboon van een zending was heeft broeder Gordon B. Hinckley mij eens een bijzondere zegen gegeven, die mij in mijn leven tot leiding heeft gestrekt. Geliefde broeders

en zusters, ik had nooit verwacht nog eens tot zo'n zware taak te worden geroepen.

Nog steeds vraag ik mijzelf en de Heer telkens af: „Waarom juist ik, o Heer? Wie ben ik, Heer?” En toch, mijn broeders en zusters, hoor ik ook die innerlijke stem in het diepst van mijn hart: „Ik ga, daar waarheen Gij mij zendt, o Heer, over bergen, op vlakten of zee.” (*Heilige lofzangen No. 75.*)

Weer een andere stem in mijn binnenste zegt: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.” (1 Nephi 3:7.) Er is nog een stem, die zegt: „O, dat ik een engel ware, en mijn hartewens vervuld

kreeg, dat ik mocht uitgaan en spreken als met de bazuin Gods, met een stem, die de aarde zou doen beven, en ieder volk bekering toeroepen!” (Alma 29:1.)

Mijn lieve broeders en zusters, ik heb onze hemelse Vader lief. Ik weet met heel mijn hart dat God leeft. Ik weet ook dat er in deze tijd een profeet van God op aarde leeft, namelijk Spencer W. Kimball. Ook hem heb ik lief. Van ganser harte wil ik hem steun verlenen. Het Boek van Mormon is waar, het ware woord Gods.

Broeders en zusters, ik geef u mijn getuigenis, en ik doe dat nederig, in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Een tien behalen

Door Marvin J. Ashton

Lid van de Raad der Twaalf

„Een tien voor zuivere daden, een tien voor prestatie en een tien voor goedkeuring — vooral de goedkeuring van de Heer

Bij het beklimmen van deze kansel om deze ontzaglijke verantwoordelijkheid te aanvaarden, werd ik gesterkt door het voelen van een veelzeggende handdruk van een profeet van God,

hetgeen zoveel betekende als: „Marvin, ik heb je lief. Marvin, je hebt mijn steun.”

Hoe weet ik wat president Kimball voor mij voelt? Omdat hij zich de tijd gunt te tegenover mij uit te spreken. Wanneer is dat voor het laatst gebeurd, zult u misschien vragen? Gisteren nog!

Het behalen van beoordelingscijfers of in bepaalde klassen ingedeeld worden behoort tot de normaalste levenservaringen. Kinderen leren gauw genoeg of hun gedrag voor hun ouders aanvaardbaar is. Thuis kunnen ze meteen een beloning of bestraffing krijgen. Die beoordeling door hun ouders heeft heel veel te maken met de vorming van hun eigen levensidealen.

Zodra ze naar school gaan begint er voor hen een langdurige strijd om het behalen van die beoordelingscijfers, waardoor ze aanvaardbaar worden voor hen waar-

mee ze moeten samenleven en -werken. Zij die met de militaire dienst te maken krijgen, raken al spoedig verwickeld in ontelbare inspecties en beoordelingen. Als wij een betrekking aanvaarden komen we weldra te weten dat wij worden gerangschikt naar de ons toebedeelde verantwoordelijkheid en in een bepaalde loonklasse ingedeeld. Grotere prestaties worden beloond met een hoger loon en betere promotiekansen.

Fabrikanten, handelaars of voedselproducenten worden beoordeeld door verscheidene consumentenorganisaties. Produkten van prima kwaliteit brengen hogere prijzen op.

In het kader van een vrije en democratische regeringsvorm zien wij de beoordelingscijfers van de verschillende leiders bij iedere verkiezing uit de bus komen. Bij de communicatiemediën levert het aantal abonnementen op kranten en tijdschriften een onmiddellijke publieke beoordeling naar doeltreffendheid op. De televisie is bijzonder kwetsbaar voor de beoordelingscijfers van vakorganisaties. Programma's met een laag kijkcijfer zijn in de regel gedoemd om te verdwijnen.

Zo gaat het steeds door bij vrijwel al ons doen en laten in het leven. We zijn licht geneigd anderen te beoordelen of in hokjes in te delen, en die anderen doen met ons hetzelfde. Als wij deze beoordelingen in het juiste perspectief zien, gebruiken wij ze als aansporing om te streven naar een hoger niveau van prestatie en zelfbeheersing. Dit hele beoordelingssysteem stelt ons in staat hogere doelen te stellen en spoort ons aan die ook te verwezenlijken.

Ondanks deze aangeboren prestatiedrang blijft er een terrein bestaan, waarop men het behalen van hoge of goede beoordelingscijfers blijkbaar volkomen negeert. Ik doel hier op de steeds toenemende aantallen films, boeken, tijdschriften, toneelvoorstellingen en televisieprogramma's, waarin het streven naar verheerlijking van zedeloosheid

of geweld is gaan overheersen. Het ideaal om een tien te behalen heeft hier plaats gemaakt voor de neiging om zo laag mogelijk te worden aangeslagen en een produkt van inferieure kwaliteit te leveren.

Nu weet ik wel dat vrije meningsuiting een onmisbaar onderdeel vormt van het eeuwige beginsel van de vrije wil, dat dient te worden bewaard en beschermd, maar ik weet ook hoe vrijheid van spreken door bepaalde krachten in de samenleving wordt misbruikt om te verlagen of te onteren, hetgeen neerkomt op perversie en verslaving. Daar ik er een open oog voor heb dat er altijd een tegenstelling in alle dingen zal bestaan, vermoed ik echter dat wij niet spoedig de tijd zullen beleven dat obsceniteit in al haar verschillende vormen geheel uitgebannen zal zijn. Wel geloof ik dat het volledig uit het leven van hoogstaande mensen is te verdrijven. Naar mijn vaste overtuiging kunnen de meeste weldenkende mensen worden geïnspireerd tot nastreving van de hoogste beoordeling door te kiezen voor heilzame, waardevolle lectuur, kunstuitingen en levensgewoonten.

Daar wij allen onze vrije wil gebruiken voor de keuze van die materiële zaken die wij in ons leven opnemen, behoren wij in te zien dat de concurrentiestrijd tussen prima en twijfelachtige kwaliteit behoort tot de eenmaal in de hemel ontketende oorlog, die ook nu nog niet uitgevochten is. De vijand probeert op alle mogelijke manieren met strategische en tactische wapenen vaste voet in ons leven te krijgen en elk door hem behaald bruggehoofd wordt gebruikt als uitgangspunt voor de volgende aanval. Het aantal veroveringen dat wij hem laten maken kan het eindresultaat van de strijd in ernstige mate beïnvloeden.

Hoe wordt deze strijd door de boze gevoerd? Welke tactieken past hij daarbij toe? De bestrijders van euvelen als pornografie hebben ons enkele van zijn gevechtstechnieken leren doorzien. Ze

hebben ons geleerd dat iemand die in obsceniteit verstrikt raakt, al gauw verwrongen opvattingen verwerft omtrent de manier waarop iemand zich behoort te gedragen. Alras is hij niet meer in staat op een normale, gezonde manier met anderen om te gaan. Evenals dit bij de meeste gewoonten het geval is, begint de verslavende werking daarvan vat op hem te krijgen. Door de regelmatige consumptie van pornografie of geweld worden de zintuigen afgestompt en krijgen zijn verdoofde zinnen behoefte aan steeds grovere en buitensporiger prikkels. Zo iemand wordt dan ook al spoedig volkomen afgestompt en is niet meer in staat op een gevoelige, bezorgde of verantwoordelijke wijze te reageren, vooral tegenover zijn eigen familieleden en huisgenoten. Ook goede mensen kunnen door dit soort geestelijke en zedelijke vergiftiging worden aangetast, hetgeen verschrikkelijke en verwoestende gevolgen kan hebben.

Een jongeman die daarvan het slachtoffer werd was voorheen een eerzaam huisvader en lid van de gemeenschap. Een van zijn collega's op het werk bracht pikante pornografische blaadjes mee en liet ze op kantoor de ronde doen. Eerst werd het als een grap opgevat en degenen die ze bekeken hadden plaagden elkaar met opmerkingen over de slechtheid van de wereld. Onze jongeman meende die afbeeldingen echter, voornamelijk uit nieuwsgierigheid, nader te moeten bestuderen voor het geval hij anderen eens zou kunnen helpen bij het bestrijden van zulke wereldse verdorvenheden. Naarmate hij die blaadjes steeds vaker begon te bekijken werd hij door de geest van het kwaad overwonnen, zonder het zelf te beseffen. Het duurde dan ook niet lang of hij probeerde nog meer pornografisch materiaal van zijn collega te verkrijgen en die twee begonnen er meer en meer met elkaar over te praten.

Nog steeds in de mening verkerend dat hij bezig was meer wereldwijsheid op te doen, zodat hij onder zijn vrienden een

sterkere invloed ten goede kon aanwenden, raakte die jongeman verstrikt door zijn eigen onbekendheid met de tactieken van de boze. Zijn collega wist hem ervan te overtuigen dat hij maar eens moest gaan experimenteren met de in de door hem bekeken blaadjes afgebeelde „technieken”. Daar zijn geest al enigszins was afgestompt, stemde hij daarin toe en benaderde zijn vrouw met een dergelijk voorstel. Ze was verbaasd en geschokt door zijn ideeën, en toen hij zo ongevoelig was op haar medewerking te blijven aandringen, weigerde zij tenslotte verder iets met hem te maken te hebben. In die toestand van seksuele ontwrichting zocht hij elders bevrediging voor zijn perverse begeerten en verloor zodoende uiteindelijk zijn vrouw, zijn gezin en zijn zelfrespect.

De Schriften geven ons meer inzicht in de strategie en tactieken van de vijand. Nefi, uit het Boek van Mormon, voorzag de strijd die in onze dagen zou ontbranden en zegt ons in duidelijke bewoordingen: „Want ziet, te dien dage zal hij (de duivel) in het hart der mensen kinderen woeden, en hen tot toorn tegen het goede ophitsen.

En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen ...

En ziet, weer anderen verleidt hij, en vertelt hun, dat er geen hel is; en hij zegt tot hen: Ik ben geen duivel, want die bestaat niet — en aldus fluistert hij in hun oren, totdat hij hen in zijn verschrikkelijke ketenen slaat, waaruit geen bevrijding is.” (2 Nephi 28:20-22.)

Toen de grote profeet Mormon zijn eigen gevallen volk aanschouwde, schreef hij aan zijn zoon Moroni een zeer onthullende aanklacht, waarin hij vermeldde dat zijn volk wegens zijn goddeloosheid „gevoelloos” geworden was. (Zie Moroni 9:20.) Hoe aangrijpend is het als wij dat tragische punt hebben bereikt waarop de Geest zich wel aan ons moet onttrekken en wij ongevoelig worden

voor het onderscheid tussen goed en kwaad.

Als wij in ons gevecht met Satan telkens van die schermutselingen verliezen, zullen de ketenen waarin hij ons uiteindelijk slaat, even verschrikkelijk zijn als de Schriften aangeven. Hoe vreselijk deze staat wel is moge blijken uit de woorden die de woordenboeken gebruiken ter omschrijving van het begrip *obscentiteit*. Blijkens die aanduidingen werkt dit niet alleen bezoedelend, maar ook wekt het walging op en het beledigt, verdraait, verzwakt, verderft, ontwricht, verziekt, misleidt, vergiftigt, vervormt en vernooit de geest. Als ik mijn gedachten over deze woorden laat gaan en dan bedenk hoe de profeet Joseph Smith ons heeft vermaand om te streven naar al wat „deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is” (13de Artikel des Geloofs), dan huiver ik om de geestelijke blindheid van zovelen.

In vroeger tijden was de oproep tot de strijd het zekere geluid van een trompet. Het strijdbaar trompetgeschal dat ik laat horen is een oproep om zoveel heilzaams te zoeken dat van eerste klas kwaliteit is en dus een tien verdient, dat er voor het vleselijke geen tijd of neiging overblijft. Het is een oproep om te streven naar een cijfer, waaraan men altijd met blijdschap kan terugdenken.

In de eerste plaats zou ik de ouders willen aansporen zich te bekommeren om hetgeen hun kinderen lezen of te zien krijgen. Goede lectuur begint aan het bedje van uw kleintjes. Zorg dat u het nooit te druk hebt om aan het einde van de dag uw kinderen goede „verhaaltjes voor het slapen gaan” voor te lezen. Kies uit de klassieken van de kinderliteratuur opbouwende, hartverheffende verhalen die in de kinderen hoge idealen kunnen verwekken. Zelf zal ik nooit vergeten van hoe grote invloed een simpel kinderverhaaltje op mij is geweest over een lokomotiefje dat dacht dat hij alles kon trekken, en het dan ik deed. Hoe vaak heb ik later niet tegen mijzelf gezegd: „Ik

denk dat ik het kan, ik denk dat ik het wel kan,” waarop ik bemerkte hoe er in mijn binnenste de kracht groeide om iets goeds te doen. Overweeg eens het verschil tussen kinderen die bij het naar bed gaan door hun ouders geknuffeld en vertroeteld worden, terwijl ze luisteren naar verhaaltjes uit goede kinderboeken, waarna ze bij hun bedje neerknielen voor hun avondgebed, en kinderen die naar bed gaan na het bekijken van een televisieprogramma vol gewelddadigheid.

Verder zou ik de grootouders willen aansporen om bij uw kleinkinderen vaste leesgewoonten aan te kweken. Als u bij hen in de buurt woont, lees hun dan voor uit die boeken, waarvan een leerzame, karakter- en idealen-vormende invloed uitgaat. Als u wat verder weg woont, stuur ze dan boeken, hetzij oude of nieuwe, vergezeld van een persoonlijke aansporing ze te lezen en aan u te laten weten of zij ze mooi hebben gevonden. Voorts wil ik de jeugd aansporen om met jullie ouders, die belangstellen in hetgeen jullie lezen en bekijken, samen te willen werken. Het moet jullie zelf ook iets schelen wat je in je geest opneemt. Jongelui, als het aan jullie ligt, zou je toch ook nooit bedorven of besmet voedsel willen eten, is 't wel? Kies dan ook je lectuur en je televisieprogramma's zorgvuldig en met goede smaak uit!

Tenslotte zou ik onze gezinnen willen aansporen de gewoonte aan te kweken alleen goede films te bekijken, waarvan geen ongezonde invloed uitgaat.

Ouders dienen te weten naar welke films hun kinderen gaan, en kinderen behoren alleen die films te zien waarvoor zij de toestemming van hun ouders hebben gehad. Als het kijken naar films een belangrijk onderdeel van uw gezinsleven is en de bioscopen in de omgeving geen goede films vertonen, zullen de ouders er verstandig aan doen films die zowel ontspannend als opbouwend zijn te huren en ze thuis te draaien.

Als u gewend bent thuis geregeld naar de televisie te kijken, pas dan enige selectie

toe en laat de kinderen alleen het toestel aanzetten als er iets te zien is dat leerszaam, onschuldig of werkelijk de moeite waard is.

Bovendien zou ik alle heiligen der laatste dagen willen oproepen kennis te nemen van de Schriften en de inhoud daarvan te leren verstaan. In de strijd tegen een sluwe tegenstander vormen die heilige boeken onze voornaamste verdediging. Iedereen behoort zijn eigen exemplaren hiervan te bezitten en ze ook te gebruiken. Neem ze mee naar vergaderingen en lessen. Lees ze in uw vrije tijd. Stel een zorgvuldig uitgewerkt plan op voor de bestudering van de Schriften en meditatie van het gelezene. Neem uw schrifturen ook mee als u op reis gaat.

Een vriend van mij vertelde mij onlangs over de vakantiereis die hij de afgelopen zomer met zijn gezin had ondernomen en waarbij ze lange afstanden per auto moesten afleggen. De kinderen, die in leeftijd varieerden van nog niet leerplichtige kleuters tot middelbare scholieren, werden onderweg soms ongedurig. Nu waren die ouders zo verstandig geweest om de Schriften mee te nemen. Als de jeugd onrustig werd, lazen de gezinsleden elkaar hoofdstukken voor, waarna ze het gelezene samen bespraken. De tieners, die de meeste leesbeurten kregen, hielden op de kleintjes te plagen, die blijkbaar zeer geïnteresseerd luisterden naar hetgeen de oudere kinderen zeiden. Zo heeft dat gezin tijdens hun vakantiereis een flink stuk van het Nieuwe Testament doorgelezen en behandeld.

De overwinning in de strijd om een hoog cijfer te halen ligt binnen ons bereik. Wij behalen zoveel successen in het leven, dat het bijna niet te geloven is hoe gemakkelijk wij Satan onze geest laten verzwakken door er smerige lectuur en beelden op te laten inwerken.

Ik doe dan ook een dringend beroep op ons allen om bij al wat wij doen en laten naar het hoogste waarderingscijfer te streven. Op school behalen wij ook graag goede cijfers. Wij verlangen de beste voedingsmiddelen die verkrijgbaar zijn. Het is te hopen dat wij er ook naar zullen streven onze geest te voeden met al wat liefelijk, deugdelijk en prijzenswaardig is.

Het verlangen om goede prestaties te leveren is in ons gelegd door een liefdevolle Schepper, die onze vrije wil respecteert, maar ons niettemin aanspoort het goede te doen. Hij is degene die op ons eeuwige eindrapport eenmaal de cijfers zal vaststellen. Satan is erop uit onze geest te verzwakken en onze zinnen te verdoven, zodat wij uit het oog verliezen dat er eens een definitieve waardering of eindoordeel over ons zal worden uitgesproken. Wij zijn in dit leven gewikkeld in een strijd tegen boze machten die sluw en listig zijn. Als wij niet oppassen, kunnen zij ons geestelijk in slaap sussen door ons vleselijke bevrediging te schenken. Als wij in dit gevecht echter tot de aanval overgaan en bewust streven naar „al wat prijzenswaardig is,” dan kunnen wij voor onszelf een wapenrusting smeden die ondoordringbaar is.

Laat ons dan thans, temidden van deze strijd, onze trompetten doen schallen om onze normen hoog te houden en een tien te verdienen — een tien voor zuivere daden, een tien voor prestatie en een tien voor goedkeuring, met name de goedkeuring van Hem, wiens stem dan tot u zeggen kan: „Wél gedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht . . . ga in tot het feest van uw Heer.” (Zie Matt. 25:21.) Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, onze Verlosser en Zaligmaker. Amen.

Jezus, de Christus

Door President Spencer W. Kimball

Jezus Christus is de Verlosser der wereld en de Redder van onze zielen

Geliefde broeders en zusters, we naderen het slot van deze geweldige conferentie, die ons zoveel goed heeft gedaan, en wij voelen ons ten zeerste gezegend. U hebt al ruim dertig sprekers getuigenis horen geven van de goddelijkheid van Jezus Christus, en ook ik wil zeggen dat Hij, Jezus Christus, degene was die uit het graf te voorschijn kwam, als een opgestaan wezen. „En zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden, en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden.” (Hebr. 5:8, 9.)

Het was deze zelfde Jezus Christus, die zijn profeten openbaringen gaf en aan Johannes de openbaarder onthulde: „Ik ben de alpha en de omega . . . de eerste en de laatste, en de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk.” (Openb. 1:8 en 18.)

Het was Hij, Jezus Christus, die in zijn verheerlijkte staat verscheen aan de

voorouders van de Indianen, bij wie Hij onder meer bekend staat als de grote blanke geest, de blanke God en tal van andere benamingen.

Het was Hij, Jezus Christus, onze Zaligmaker, die aan de verbaasde toehoorders werd voorgesteld bij de Jordaan (zie Matt. 3:13-17), op de berg der verheerlijking (zie Matt. 17:1-9), bij de tempel der Nefieten (zie 3 Nephi 11:26) en in het bos bij Palmyra in de staat New York (zie PGW, J.S. 2:17-25). In al deze gevallen werd hij voorgesteld door niemand minder dan zijn eigenlijke Vader, de heilige Elohim, naar wiens beeld Hij was geschapen en wiens wil Hij heeft volbracht.

Vele mensen zijn opgegroeid in de veronderstelling dat overal waar in de geschiedenis uit het Oude Testament sprake is van „God” of „de Here”, de Vader met deze titel wordt bedoeld.

Het is echter opmerkelijk dat God de Vader of Elohim bij elke gelegenheid die zulks vereiste naar de aarde kwam om de Zoon voor te stellen aan een nieuwe bedeling, aan een nieuw volk; vervolgens bracht Jezus Christus, de Zoon, het werk van zijn Vader ten uitvoer.

Dit is ook weer in onze eigen bedeling zo gebeurd, toen de beide afzonderlijke wezens, de Vader en de Zoon, persoonlijk weer op aarde kwamen en aan de mens verschenen. Het verslag van deze heilige gebeurtenis is opgetekend door de toegewijde en toegeruste jongeman die dit visioen ontving.

Men heeft onze Schepper op velerlei wijzen benaderd. Er zijn er velen die belijden in een God te geloven, maar die er bijna geen idee van hebben wie Hij eigenlijk is. Of misschien verwachten ze

niet hun Schepper ooit te zien. Misschien zouden ze Hem ook niet herkennen als Hij komt, daar ze niet weten wat ze mogen verwachten.

Voor velen werden bergen, rivieren en vulkanen goden. Zo heeft de mens al zoekende zichzelf een God geschapen zonder gedaante, macht of wezen.

Jezus Christus is de God van deze wereld. In de vele gevallen waarin Hij zichzelf heeft voorgesteld, heeft Hij dit heel duidelijk gemaakt. Aan Abraham maakt de Heer Jezus Christus bekend: „Mijn naam is Jehova (Jahwe).” (Zie PGW, Abr. 2:8.)

Voorts verklaarde Abraham: „Aldus sprak ik, Abraham, van aangezicht tot aangezicht met de Here, zoals de ene mens met de andere spreekt; en Hij vertelde mij van de werken die Zijn handen gemaakt hadden.” (Abr. 3:11.)

Mozes zei over zijn Schepper: „En hij (Mozes) zag God van aangezicht tot aangezicht . . . en de heerlijkheid Gods was op Mozes; daarom kon Mozes Zijn tegenwoordigheid verdragen.

En God sprak tot Mozes, zeggende: Zie, Ik ben de Here God, de Almachtige, en Eindeloos is Mijn Naam . . .” (Mozes 1:2, 3.)

In de eerste eeuw van onze jaartelling waren de mensen op het Amerikaanse continent die de Schriften hadden gelezen en wisten dat deze op het punt stonden te worden vervuld, in een grote volksmenigte bijeenvergaderd rondom de tempel in het land Overvloed. Terwijl zij zich verbaasden en verwonderden en over deze Jezus Christus spraken, van wiens dood het teken was gegeven, geschiedde het dat „terwijl zij aldus met elkander spraken, zij een stem (hoorden), alsof die uit de hemel kwam; . . . ja, ze drong zelfs tot in de ziel door, en deed hun hart branden.

En ziet, de derde keer verstonden zij de stem, die zij hoorden; en ze zeide tot hen: Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn Naam heb verheerlijkt.” Dit is een nieuwe wijze

van voorstellen, na de voorstelling die plaats vond aan de Jordaan. Er is namelijk iets aan de vroegere formulering toegevoegd. Vervolgens werd er gezegd: „Hoort Hem.

En toen zij de stem verstonden, blikten zij opnieuw omhoog naar de hemel; en ziet, zij zagen een Mens uit de hemel nederdalen; en Hij was in een wit gewaad gekleed; en Hij kwam neder en stond in hun midden; en de ogen van de ganse schare waren op Hem gericht, en zij durfden niet tot elkander te spreken, en wisten niet wat het beduidde, want zij dachten dat het een engel was, die aan hen was verschenen.

En Hij strekte Zijn hand uit, en sprak tot het volk en zeide:

Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit die bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen, waarin Ik Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders heb onderworpen.” (3 Nephi 11:3, 6-11.)

Na een lange verhandeling, waarin Hij hun de leer van het christendom uiteenzette, zei Hij vervolgens: „Ziet, gij hebt Mijn stem gehoord, en hebt Mij eveneens gezien.” (Zie 3 Nephi 15:24.) Tot zover het Boek van Mormon.

In de Bijbel lezen wij:

„Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is? En zij zeiden; Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten. Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God! Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is. En Ik

zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra (de rots der openbaring) zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.” (Matt. 16:13-19.)

Hier waren dan de heilige, verzegelende sleutelen van het koninkrijk der hemelen om in de hemel te binden wat op aarde door het daartoe bevoegde gezag verbonden was.

Het was de vaste, stevigerots der openbaring, waardoor de apostelen wisten dat Hij de Christus was, de Zoon van de levende God. Op diezelfde openbaring zou de kerk van God worden gegrondvest en opgebouwd, en de poorten van het dodenrijk konden haar niet overweldigen. Verder lezen wij:

„De volgende dag zag hij (Johannes de Doper) Jezus tot zich komen en zeide: Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.

En ik heb gezien en getuigd, dat deze de Zoon van God is.

En toen hij Jezus zag gaan, zeide hij: Zie, het lam Gods!” (Zie Joh. 1 : 29, 34, 36.)

Voorts hebben wij het getuigenis van Petrus: „Ik acht het mijn plicht, zolang ik in deze tent ben, u door herinnering wakker te houden, want ik weet, dat het afleggen van mijn tent spoedig komt, zoals ook onze Here Jezus Christus mij heeft doen weten. Maar ik zal mij beijveren, dat gij ook na mijn heengaan telkens weer aan deze dingen kunt denken. Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit. Want Hij heeft van God, de Vader, eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is mijn Zoon,

mijn geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb. En deze stem hebben ook wij uit de hemel horen komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren.” (Zie 2 Petrus 1:13-18.)

Dit zijn inderdaad grote getuigenissen aangaande Jezus Christus, onze Heiland! Broeders en zusters, dit is een machtige conferentie geweest. De geweldige toespoken die hier gehouden zijn heb ik met grote aandacht aangehoord en ik heb mij daarbij voorgenomen naar huis te gaan en een beter mens te zijn dan ik ooit tevoren ben geweest. Alle hier gegeven voorschriften en naar vogen gebrachte ideeën heb ik goed in mijn oren geknoopt, en ik hoop dat iedereen die deze woorden heeft gehoord hetzelfde heeft gedaan. Wij hebben vele dingen gehoord, die allemaal in overeenstemming zijn met de leringen van Jezus Christus, en prachtig zijn weergegeven door mensen die zich aan de dienst des Heren hebben toegewijd. Ik zou u willen aansporen de dingen die hier onder uw aandacht zijn gebracht thuis te overdenken en, voor zover ze op enigerlei wijze van toepassing zijn op uw eigen leven, te trachten ze te benutten om u — evenals ons allen — weer wat nader te brengen tot de volmaaktheid, die de Heer van ons verlangt. Welnu, broeders en zusters, het is heerlijk geweest hier met u bijeen te zijn. Vrede zij met u. Moge u allen behouden huiswaarts keren en uw gezin daar in goede welstand aantreffen. Wij hebben deze fijne conferentie met u willen houden uit liefde en genegenheid jegens u, in de hoop hiermee in uw leven een machtig gedenkteken te hebben opgericht, waaraan u nog veel succes zult ontleenen. Tenslotte wil ik u nogmaals zeggen: God leeft, en Jezus is de Christus! Alle hier door ons gegeven getuigenissen, evenals het getuigenis dat is uitgegaan van de gebeden die hier zijn opgezonden en de liederen die ten gehore zijn gebracht, delen wij u mede in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Welzijnszorg: het evangelie in actie

Door President Spencer W. Kimball

Een bespreking van de zes waarheden die ten grondslag liggen aan het welzijnswerk — liefde, dienstbetoon, arbeid, zelfstandigheid, toewijding en rentmeesterschap — worden nogmaals bekeken

Het zingen van dit lied (Besteedt uw tijd steeds nuttig), voert mij in gedachten een paar generaties terug. Mijn geliefde moeder, die stierf toen ik nog betrekkelijk klein was, neuriede dit liedje altijd als zij in huis bezig was met het bereiden van de maaltijden en het op orde houden van de kamers. Daarom betekent het veel voor mij.

Het is fijn om weer in een conferentie met u vergaderd te zijn om onze verbonden, plichten en zegeningen te overwegen, en de geest en wil van onze hemelse Vader te leren kennen.

Toen ik mijn aantekeningen voor deze welzijnsvergadering doorkeek, werd ik getroffen door de gedachte dat indien wij een generatie bepalen op veertig jaar, er sinds de herstelling van dit grootse welzijnswerk in oktober 1936 één generatie

voorbij gegaan is. Ik zag de grote leiders van dit werk aan mijn geestesoog voorbijtrekken: Heber J. Grant, J. Reuben Clark jr., David O. McKay, Henry D. Moyle, Harold B. Lee, Marion G. Romney, en vele anderen — te veel om op te noemen. Hun raad en hetgeen zij ons leerden over de Schriften kwamen mij eveneens opnieuw in gedachten.

Toen ik hun aandeel in de voortreffelijke groei van de kerk in het welzijnswerk beschouwde, kwam ik op de volgende vraag: Hebben onze mensen vandaag, en wel speciaal onze regionale wijk- en ringleiders hetzelfde begrip van de grondbeginselen van het welzijnswerk en dezelfde toewijding als de mannen van deze vorige generatie?

Ik ben gedwongen mij aan te sluiten bij de verklaring van president Marion G. Romney enkele jaren geleden tijdens een instructievergadering van de algemene autoriteiten. Hij stelde vast:

„Gelijk er een nieuwe koning over Egypte (kwam), die Jozef niet gekend had (Ex. 1 : 8), is er in de kerk een nieuwe generatie van bisschoppen en ringpresidenten ontstaan, die niet op dezelfde wijze zijn opgeleid en onderwezen als hun voorgangers.” (Marion G. Romney, *The Basics of Church Welfare*, 6 maart 1974.) Gezien de allesoverheersende betekenis van de zorg, achtte ik het passend de zes fundamentele waarheden van dit werk nogmaals vast te stellen, en tevens

te benadrukken hoe wij ze moeten toe-
passen in deze generatie. Mijn hoop is,
dat wij, zo mogelijk, ons geestelijk erfdeel
in dit werk mogen intensiveren en dat wij
bouwende op de fundering die wij ver-
krijgen, onze pas bij het uitvoeren van dit
werk mogen verlengen.

De Heer heeft sinds de eerste bedeling des
tijds op deze aarde van zijn volk geëist dat
zij hun naasten zouden liefhebben als
zichzelf. Wij weten van de generatie van
Henoch dat „de Heere . . . het land
(zegende), en zij werden gezegend op de
bergen en op de hoge plaatsen, en zij
waren voorspoedig.

En de Heere noemde Zijn volk Sion,
want zij waren één van hart en één van
geest, en leefden in gerechtigheid, en er
was geen arme onder hen.” (Mozes 7:17,
18.)

Door het hele Boek van Mormon heen
zien we hoe leiders deze waarheden
onderwijzen en hoe generaties ze leren,
uit de mond van de goede koning
Benjamin:

„En nu, wat deze dingen aangaat, waar-
over ik tot u heb gesproken, dat is,
betreffende het van dag tot dag behou-
den van een vergeving van uw zonden,
opdat gij schuldeloos voor God moogt
wandelen, zou ik willen, dat gij van uw
goederen aan de armen zoudt medede-
len, een ieder mens naar hetgeen hij heeft,
zoals de hongerigen te voeden, de naak-
ten te kleden, de zieken te bezoeken en
hun hulp en steun te verlenen, zowel naar
hun geestelijke als stoffelijke behoeften.”
(Mosiah 4:26.)

In het vierde boek van Nefi zijn wij
getuigen van de zegeningen van de
Nefieten naarmate zij hun egoïsme over-
winnen en gedurende een periode van
vier generaties in volmaakte rechtvaar-
digheid gedijen. Wie wordt niet aange-
grepen door dit beeld van het ideaal van
Zion?

„En zij hadden onder hen alle dingen
gemeen; zodoende waren er armen noch
rijken, dienstknechten noch vrijen, maar

zij waren allen vrijgemaakt, en deelgeno-
ten van de hemelse gave.

En men vond geen afgunst of strijd, of
moeilijkheden, of hoerereien, of leugen of
moord, of enigerlei ontucht; en er kon
waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder
alle mensen, die door God waren geschap-
pen.” (4 Nephi 3, 16.)

Het is nu in deze laatste bedeling, bijna
vier generaties geleden dat de Heer op-
nieuw zijn voorschriften voor het moder-
ne Zion bekendmaakte. Hij zei:

„En laat een ieder zijn broeder achten als
zichzelf, en deugd en heiligheid voor Mij
betrachten.

En wederom zeg Ik u: Laat een ieder zijn
broeder achten als zichzelf. Want welke
man onder u, die twaalf zoons heeft, die
hem gehoorzaam dienen, terwijl hij de
één niet hoger acht dan de ander, zegt tot
de ene: Wees gij gekleed in prachtige
klederen en ga hier zitten; en tot de
andere: Wees gij gekleed in lompen, en ga
daar zitten — en ziet dan op zijn zoons, en
zegt: Ik ben rechtvaardig? Ziet, dit heb Ik
u als een gelijkenis gegeven, en het is
evenals Ik ben. Ik zeg tot u: Zijt één; en
indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen
niet.” (LV 38:24-27.)

President Joseph F. Smith voorspelde de
herstelling van het welzijnswerk toen hij
ons in 1900 het volgende in gedachten
bracht:

„U moet voortdurend in gedachten hou-
den dat het wereldlijke en het geestelijke
met elkaar vermengd zijn. Ze zijn niet
apart. Men kan het ene niet bezitten
zonder het andere, zolang wij hier in onze
sterfelijke staat zijn . . . De heiligen der
laatste dagen geloven niet alleen in het
Evangelië van geestelijke zaligheid, maar
ook in het Evangelië van wereldlijke
zaligheid . . . Wij geloven niet dat het
voor de mensen mogelijk is, werkelijk
goede en gelovige christenen te zijn,
indien zij niet ook werkelijk goede, gelo-
vige, eerlijke en vlijtige mensen zijn.
Daarom prediken wij het evangelie van
vlijt, het evangelie van zuinigheid, het

evangelie van matigheid". (Evangelieleer, blz. 204, 205).

Aldus kunt u zien dat toen het Eerste Presidium in 1936 deze leerstellingen opnieuw uiteenzette in de vorm van het huidige welzijnsprogramma, het die generatie alleen een meer volledige mogelijkheid bood om het ideaal van Zion te verwezenlijken. Voor onze generatie kunnen hun woorden zelfs een diepere betekenis hebben.

„Ons hoofddoel”, zei het Eerste Presidium, „was het oprichten van een systeem, zover als dit enigszins mogelijk was, dat een einde zou maken aan de vloek van de leegloperij en het kwaad dat steuntrekken heet. Onafhankelijkheid, nijverheid, zuinigheid en zelfrespeet zullen wederom onder de mensen tot stand gebracht worden. Het doel dat de kerk beoogt is de mensen te helpen zichzelf te helpen. Arbeid zal opnieuw ingesteld worden als het overheersende beginsel in het leven van onze kerkleden. (Conference Report, oktober 1936, blz. 3.)

Wij kunnen ons niet vergissen in hun bedoelingen; en hoewel dit werk vaak bekeken wordt als van tijdelijke aard, moeten wij goed begrijpen dat het in wezen wel degelijk geestelijk is!

Dit werk is op mensen gericht en door God geïnspireerd. President J. Reuben Clark jr., stelde het als volgt: „Het werkelijke doel van het welzijnsprogramma op langere termijn is het opbouwen van het karakter van de leden van de kerk, zowel van degenen die geven als van degenen die ontvangen. Dit houdt in dat al het goede diep binnenin hen moet worden gered, en de sluimerende rijkdom van de geest tot bloei en vruchtbaarheid gebracht wordt. Dit is tenslotte de zending, het doel en de reden van bestaan van deze kerk.” (President J. Reuben Clark jr., op een speciale vergadering voor ringpresidia's, 2 oktober 1936.) Tijdens onze reizen en bezoeken aan mensen over de gehele wereld, beseffen wij de grote stoffelijke behoeften van

onze leden. Wij verlangen ernaar hen te helpen, maar realiseren tegelijkertijd het fundamentele belang van een grote les die zij moeten leren, namelijk dat het grootste geestelijke succes voortkomt uit het overwinnen van het vlees. Wij bouwen karakters op wanneer wij mensen aanmoedigen in hun eigen behoeften te voorzien.

Naarmate degenen die geven hun verlangens leren te beheersen en andere behoeften op de juiste wijze in het licht van hun eigen wensen zien, worden de machten van het evangelie in hun leven vrijgelaten. Zij leren dat zij zich niet alleen van tijdelijke zaligmaking maar tevens van geestelijke heiliging verzekeren door de grote wet van toewijding na te leven. Naarmate degene die ontvangt dit onder dankzegging doet, verheugt hij zich in de kennis dat in zijn zuiverste vorm — het ware Zion — iedereen deel kan hebben aan zowel tijdelijke zaligheid als geestelijke heiliging. Op deze wijze raken zij gemotiveerd om in eigen behoeften te voorzien en in staat om met anderen te delen.

Is dit niet een prachtig programma? Wordt u niet met geestdrift vervuld door dit onderdeel van het evangelie dat Zion haar wondermooie gewaden doet aantrekken? Wanneer wij het in dit licht bekijken, zullen wij zien dat de welzijnszorg geen programma is, maar het wezen van het evangelie. *Het is het evangelie in actie.*

Het is het kronende beginsel van christelijk leven.

Mag ik, ten einde dit proces aanschouwelijk te maken en de specifieke beginselen waarop dit werk rust duidelijk vast te stellen, de fundamentele waarheden ervan met u doornemen?

De eerste is *liefde*. De mate van onze liefde voor onze naaste en, in bredere zin, de mate van onze liefde voor de Heer, wordt bepaald door hetgeen wij voor elkander doen en voor de armen en in nood verkerenden.

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij

elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt. Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” (Joh. 13:34, 35; zie ook Moroni 7:44-48 en Luc. 10:25-37; 14:12-14.)

De tweede is *dienstbetoon*. Dienen houdt in zichzelf te vernederen, hen te hulp te komen die hulp nodig hebben en van zijn „goederen aan de armen en behoeftigen mede te delen, de hongerigen te voeden en allerlei lijden te doorstaan ter wille van Christus.” (Alma 4:13.)

„Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.” (Jac. 1 : 27.)

De derde is *arbeid*. Arbeid brengt ons geluk, zelfrespect, en welvaart. Het is de sleutel tot alle succes, en het tegenovergestelde van ledigheid. Het is ons geboden te werken. (Zie: Gen. 3:19.) Pogingen tot het verkrijgen van ons stoffelijk, sociaal, emotioneel of geestelijk welzijn door middel van de bedeling, schenden het goddelijk gebod dat wij dienen te werken voor hetgeen wij ontvangen. Arbeid moet het overheersende grondbeginsel in het leven van onze kerkleden zijn. (Zie: LV 42:42; 75:29; 68:30-32; 56:17.)

De vierde is *zelfstandigheid*. De kerk en haar leden wordt geboden vol zelfstandigheid en onafhankelijk te zijn. (Zie LV 78: 13, 14.)

De verantwoordelijkheid voor het sociale, emotionele, geestelijke, lichamelijke of economische welzijn van elke persoon ligt allereerst bij deze persoon zelf, vervolgens bij zijn familie, en tenslotte bij de kerk, indien hij een getrouw lid is. Geen enkele ware heilige der laatste dagen zal de last van zijn eigen welzijn of dat van zijn gezin vrijwillig afschuiven op iemand anders wanneer hij lichamelijke en geestelijke gezond is. Zolang als hij hiertoe in staat is, zal hij onder inspiratie van de Heer en op eigen krachten zijn gezin en

zichzelf voorzien van de geestelijke en stoffelijke noodzakelijkheden van het leven. (Zie 1 Tim. 5:8.)

De vijfde is *toewijding*, hetgeen opofferingen impliceert. Toewijding is het besteden van tijd, talenten en middelen aan hen die behoeftig zijn, of dit nu op geestelijk of stoffelijk gebied is, en aan de opbouw van het koninkrijk Gods. Leden wijden zich toe in de welzijnszorg naargelang zij arbeiden aan productieprojecten, materiaal schenken aan de Deseret Industrieën, hun beroepstalenten delen, een gulle vastengave schenken, en reageren op dienstbetoonprojecten van de wijk of het quorum. Zij wijden zich toe in hun gezin of wanneer zij op huisonderwijs gaan. Wij wijden ons toe wanneer wij iets van onszelf geven. (Zie de *Ensign* van juni 1976, blz. 3-6.)

De zesde is *rentmeesterschap*. In de kerk betekent het rentmeesterschap een heilige opdracht van geestelijke of tijdelijke aard waar verantwoording voor afgelegd moet worden. Daar alle dingen toebehooren aan de Heer, zijn wij rentmeesters over ons lichaam, onze geest, ons verstand, ons gezin en onze bezittingen. (Zie LV 104:11-15.) Een getrouw rentmeester is degene die zijn heerschappij rechtvaardig uitoefent, voor zijn eigen bezittingen zorgt, en de armen en behoeftigen in-dachtig is. (Zie LV 104: 15-18.)

De activiteiten van de welzijnszorg worden door deze beginselen bestuurd. Mogen wij allen deze beginselen leren kennen, gehoorzamen en onderwijzen. Leiders, onderwijs ze aan uw leden; vaders, onderwijs ze aan uw gezin. Slechts wanneer wij deze regels in praktijk brengen kunnen wij het ideaal van Zion benaderen.

Zion is de naam die de Heer heeft gegeven aan zijn verbondsvolk, dat gekarakteriseerd wordt door reinheid van harte en getrouwheid in het zorgen voor de armen, de behoeftigen en de bedroefden. (Zie LV 97:21.)

„En de Heere noemde zijn volk SION, want zij waren één van hart en één van

geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen." (Mozes 7:18.) Deze hoogste orde van omgang in het priesterschap is gebaseerd op de leerstellingen van liefde, dienstbetoon, arbeid, zelfstandigheid en rentmeesterschap, die allemaal worden omvat door het verbond van de toewijding.

Ik zou nu graag de aandacht willen vestigen op enkele van de activiteiten en programma's die middelen en manieren impliceren om deze beginselen na te leven.

U weet dat wij de laatste tijd aanzienlijke nadruk gelegd hebben op persoonlijke en gezinsparaatheid. Ik hoop dat elk lid van de kerk op de juiste wijze op deze richtlijn reageert. Ik hoop eveneens dat wij de positieve zijde en niet de negatieve begrippen en accentueren.

Ik hou van de manier waarop de zustershulpvereniging persoonlijke en gezinsparaatheid onderwijst als „vooruitziend leven." Dit houdt in zuinig omgaan met onze energiebronnen, een verstandig financieel beleid, volledige aandacht voor onze gezondheid, voldoende voorbereiding op verdere studie en beroepsopleiding, het besteden van de juiste aandacht aan huisnijverheid en jaarvoorraad, als ook het ontwikkelen van emotionele veerkracht.

Ik hoop dat wij begrijpen dat een moestuin bijvoorbeeld van veel méér nut is dan het verlagen van de rekening van de groenteboer, en het leveren van verrukkelijke verse groenten en fruit. Wie kan de waarde schatten van dat speciale gesprekje dat vader en dochter hebben terwijl zij de tuin wieden of water geven? Hoe kunnen wij het goede evalueren dat voortkomt uit de duidelijke lessen over planten, cultiveren en de eeuwige wet van de oogst? En hoe kunnen wij de samenhangigheid en samenwerking van het gezin meten die aanwezig moeten zijn wil het inmaken een succes worden? Ja, wij leggen nu wel voorraden van levensmiddelen aan, maar misschien is het hoogste goed wel vervat in de levenslessen die wij

leren naarmate wij leven *met een vooruitziende blik* en onze kinderen hun erfenis van de ware pioniersgeest doen toekomen.

Denk u eens in hoeveel kennis wij zullen opdoen bij een familierraad over het gezinsbudget. Hoe zullen de ouders zich voelen wanneer een zoon die, omdat hij erbij betrokken wordt en de opzet van het gezinsbudget begrijpt, vrijwillig een gedeelte van zijn vakantieinkomsten aanbiedt om die oude versleten koelkast te vervangen?

Wij spreken over onderwijs en ontwikkeling met het oog op een betere baan, maar het huidige plezier van het lezen in de Schriften, kerkelijke tijdschriften en goede boeken mogen wij niet onderschatten. Wij onderwijzen emotionele kracht door middel van gezinsgebed, vriendelijke woorden en een diepgaande communicatie, maar al snel leren wij hoe plezierig het leven kan zijn indien het geleefd wordt in een hoffelijke en opbouwende sfeer. Zo zouden wij naar alle facetten van persoonlijke en gezinsparaatheid kunnen verwijzen, niet in verband met de een of andere ramp of catastrofe, maar met betrekking tot het ontwikkelen van een levensstijl die in de dagelijkse omgang een beloning op zich is.

Laat ons deze dingen doen omdat zij juist zijn, omdat zij voldoening schenken, en omdat wij daarmee gehoorzaamheid betonen aan de raadgevingen van de Heer. In deze geest zullen wij voorbereid zijn op bijna alle eventualiteiten, en de Heer zal ons zegenen en troosten. Zeker, er zullen moeilijke tijden aanbreken — want de Heer heeft het voorgezegd — en ja, de ringen van Zion zijn „tot toevlucht en ter verdediging tegen de storm." (LV 115:6.) Maar wij zullen zo veilig zijn als in de palm van Zijn hand, indien wij verstandig en met een vooruitziende blik leven. Ik hoop dat de opvattingen over persoonlijke en gezinsparaatheid op de juiste wijze onderwezen worden in onze priesterschapsquorums en op de zustershulpvereniging en met die positieve aan-

pak waar wij allemaal gunstig op reageren. Laat ons ook onderwijzen welke verplichtingen wij hebben met betrekking tot de vastenwet. Elk lid dient een royale vastengave af te dragen, ten bate van de zorg voor de armen en de behoeftigen, die minstens de tegenwaarde moet hebben van de twee maaltijden die gedurende de periode van het vasten niet genuttigd zijn.

„Soms zijn wij wat krenterig en rekenen we dat we voor het ontbijt één ei gehad zouden hebben, hetgeen zoveel cent kost, en dat geven we dan aan de Heer. Ik geloof dat wanneer wij het goed hebben, zoals velen onder ons, wij zeer royaal horen te zijn. Ik geloof dat wij in plaats van het bedrag dat wij uitgespaard hebben door twee maaltijden over te slaan tijdens het vasten, misschien meer, veel meer zouden moeten geven — wel tien maal zoveel indien wij ons dit kunnen veroorloven.” (*Conference Report*, oktober 1974, blz. 184.)

De middelen waarmee in de behoeften van de armen van de Heer werd voorzien bestonden lange tijd uit de vastengaven. Het was en is het doel en de wens van de kerk om door middel van de vastengaven de contanten te krijgen die nodig zijn om tegemoet te komen aan de financiële behoeften van het welzijnswerk; en om via de welzijnsprojecten te voorzien in de verbruiksartikelen die nodig zijn. Indien wij royaal zijn in het schenken van onze vastengave, zullen wij onze persoonlijke welvaart zowel geestelijk als stoffelijk, vergroten.

Laten wij ons nu van de persoonlijke en gezinsverantwoordelijkheden wenden tot de formele welzijnsactiviteiten van de kerk, die soms paraatheid binnen de kerk worden genoemd, maar misschien beter begrepen worden als het voorraadproject van de kerk. Laat mij in het kort enige punten benadrukken:

1. Tref de juiste voorzieningen voor hen die hulp van de kerk ontvangen om als tegenprestatie naar vermogen werk te verrichten of diensten te verlenen.

2. Ga met overleg te werk bij het op touw zetten en uitvoeren van uw welzijnsproject. Wees zakelijk en economisch, met het besef dat wij mensen kweken — zowel gevers als ontvangers — méér dan voedsel en verbruiksartikelen.

3. Volg de Geest om te weten te komen in welke mate individuen en gezinnen voor zichzelf kunnen zorgen en dit ook behoren te doen.

4. Maak zoveel mogelijk gebruik van plaatselijke deskundigen.

5. En ten slotte, houd op alle bestuursniveaus regelmatige en doeltreffende welzijnsvergaderingen.

Broeders en zusters, ik wil er bij u op aandringen voort te gaan in dit grootse werk, waarbij u deze begrippen in gedachten moet houden. Er hangt zoveel af van onze bereidwilligheid om — gezamenlijk en ieder voor zich — het standpunt in te nemen dat het huidige niveau en de uitvoer van het programma onaanvaardbaar zijn; in onze ogen zowel als die van de Heer.

De huidige leiders zijn even groots, zo niet grootser dan de leiders van de vorige generatie. Neem uw lessen ter harte. Streef de Zaligmaker na door middel van dienstbetoon, toewijding en het overwinnen van het stoffelijke opdat u geestelijk zult toenemen.

Indien wij alle op een dergelijke wijze arbeiden, zaler tenslotte van ons geschreven worden „en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen.”

Het is heerlijk om met dit werk verbonden te zijn en er de inspiratie van te ontvangen. Ik geef mijn getuigenis van dit welzijnswerk in de naam van Jezus Christus. Amen.

De rol van de bisschop in het welzijnswerk

Door president Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De taak van de bisschop en de priesterschapsquorums is toezien op het stoffelijk en geestelijk welzijn van de leden

Mijn geliefde broeders en zusters, ik wil u uitnodigen samen met mij een gebed in het hart te hebben opdat wij de Geest des Heren mogen genieten terwijl ik spreek. Hetgeen ik te vertellen heb werd mij zo'n dertig à veertig jaar geleden geleerd, voornamelijk door president J. Reuben Clark jr. Veel van wat ik zeg zal ik in zijn woorden weergeven, terwijl veel van de rest geen directe aanhalingen zijn, maar toch zijn leringen weergeven.

Ik zal in mijn toespraak drie punten benadrukken die betrekking hebben op het welzijnswerk; ten eerste, de rol van de bisschop; ten tweede, de verantwoordelijkheid van de priesterschapsquorums; en ten derde, het verschil tussen het kerkelijk welzijnswerk en andere soorten welzijnswerk.

De rol van de bisschop

In de maand december van het jaar 1831, toen de kerk nog geen twee jaar oud was, zei de Heer dat het de

verantwoordelijkheid van de bisschop was „om des Heren voorraadschuur te beheren, en om de fondsen der kerk . . . te ontvangen,” die „voor de armen en behoeftigen (moeten) worden toegewijd.” (LV 72:10, 12.)

Tien maanden hierna voegde hij eraan toe dat het de plicht van de bisschoppen is om „navraag naar de armen (te) doen om in hun behoeften te voorzien door de rijken en de trotsen te verootmoedigen.” (LV 84:112.)

President Clark vatte de rol van de bisschop als volgt samen:

„De bisschop moet de tienden in ontvangst nemen. Het is zijn ambt om in alle tijdelijke aangelegenheden te bedienen. Hij zal in zijn roeping begiftigd worden met de geest van onderscheiding, om diegene te herkennen die ‚beweert van God te zijn, en het niet is.’ Hij dient ‚de fondsen der kerk . . . te ontvangen,’ en deze dienen voor de armen en behoeftigen (te) worden toegewijd. Hij dient navraag ‚naar de armen te doen om in hun behoeften te voorzien . . .’

„In de Leer en Verbonden worden alle machten en verantwoordelijkheden beschreven die de Heer de bisschop heeft gegeven bij de zorg voor de armen. . . . Niemand anders is belast met deze plicht en verantwoordelijkheid, niemand anders is begiftigd met de macht en bevoegdheid die noodzakelijk zijn voor dit werk . . .

Door het woord van de Heer is uitsluitend de bisschop belast met de zorg voor de armen van de kerk. De taak is aan hem, en alleen aan hem, te

beslissen waar, wanneer en hoeveel aan welk lid van zijn wijk dan ook gegeven zal worden uit de fondsen der kerk en als steun van de wijk.

Dit is zijn hoge en ernstige plicht, hem gegeven door de Heer zelf. De bisschop kan deze plicht niet uit de weg gaan; hij kan zich er niet aan onttrekken; hij kan hem niet afschuiven op iemand anders en zichzelf op die manier ontlasten. Welke hulp hij ook inroept, hij blijft verantwoordelijk." („Bishops and Relief Society," door J. Reuben Clark, 9 juli 1941.)

Er is, zoals president Kimball het uitdrukte, een generatie verlopen sinds het tijdstip waarop deze instructies gegeven werden. Maar zij worden onderwezen in onze gangbare lesboeken en andere literatuur. In de Bisschoppengids worden de verantwoordelijkheden van een bisschop onderverdeeld in vijf hoofdcategorieën. Een hiervan is getiteld „leider van de welzijnszorg." Op de pagina's 33 tot en met 37 van deze gids worden de specifieke plichten van de bisschop op een rijtje gezet. Zij dienen, tesamen met de instructies die gevonden worden in het Handboek Welzijnszorg, door iedere bisschop gelezen, bestudeerd en uitgevoerd te worden.

Een bisschop moet op de hoogte zijn van de behoeften van elk lid van zijn wijk, om op de juiste wijze tegemoet te kunnen komen aan de geestelijke en stoffelijke noden van zijn mensen door middel van de faciliteiten van de welzijnszorg. Het grote belang van dit op de hoogte zijn werd door president Clark op de oktoberconferentie van 1944 als volgt aangehaald:

„Een bisschop kan nauwelijks zeggen dat hij zijn plicht nakomt, . . . indien hij niet zijn gehele wijk in ogenschouw neemt, om vast te stellen hoeveel hij nodig zal hebben om te zorgen voor diegenen die hulpen steun nodig hebben. Dit kan geen oppervlakkige blik zijn . . . Om doeltreffend te zijn, is het nodig dat elk gezin

in de wijk door een bevoegd iemand wordt bezocht, waarna ten slotte de bisschop zelf een beslissend controlebezoek aflegt aan het gezin, zodat hij vast kan stellen hoeveel steun hij bereid moet zijn te verstrekken aan elk behoeftig persoon in de wijk." (*Grondbeginselen van de kerkelijke welzijnszorg*, bisschoppenvergadering, 6 oktober 1944, blz. 567.)

De doeltreffende bisschop is juist geïnformeerd over de lichamelijke, emotionele, economische en geestelijke toestand van alle leden van de wijk.

Om deze informatie te verkrijgen mag de bisschop, een beroep doen op elke organisatie of ieder lid in de wijk. Hij kan in het bijzonder de ZHV-presidente, de huisbezoeksters, en natuurlijk de huisonderwijzers hierbij inzetten.

Naast het op de hoogte zijn van de behoeften van individuen en gezinnen *dient de bisschop vast te stellen in welke mate leden en gezinnen hun persoonlijke problemen zelf kunnen oplossen*. Dat dit gebeurt is fundamenteel voor de welzijnszorg. Wanneer wij iets voor een ander doen dat hij ook zelf had kunnen doen, zegenen we hem niet. Het doel van het welzijnswerk is „het bevorderen van onafhankelijkheid, spaarzaamheid en zelfrespect." Ieder mens dient waarde te hechten aan zijn of haar zelfstandigheid, en dient met alle kracht en inzet te arbeiden om deze onafhankelijkheid te behouden door in eigen onderhoud te voorzien.

De verantwoordelijkheid om in eigen onderhoud te voorzien ligt dus allereerst bij de persoon zelf, en vervolgens bij zijn familie. Ouders dienen voor hun kinderen te zorgen, en kinderen voor hun ouders.

Zoals president Kimball zei, zijn het ondankbare kinderen die niet bereid zijn hun behoeftige ouders bij te staan wanneer zij daartoe in staat zijn.

Nadat de persoon alles wat in zijn vermogen ligt gedaan heeft om zichzelf te onderhouden, en zijn familieleden zoveel

mogelijk getracht hebben hem bij te staan, staat de kerk tenslotte klaar om voor zulke leden te zorgen. Maar hier komen alleen leden voor in aanmerking *die het programma aanvaarden en bereid zijn naar vermogen zelf te werken*. Zij zullen geholpen worden „een ieder evenredig naar zijn gezin, overeenkomstig zijn omstandigheden en zijn noden en behoeften.” (LV 51:3).

Wanneer hij de behoefte vastgesteld heeft, moet de bischop de vereiste hulpbronnen bundelen.

Het welzijnsemité van de wijk staat hem ervoor ter beschikking en kan van onsehatbare waarde zijn. Ik herinner me dat president Lee eens gezegd heeft dat een bischop inactief te noemen is als hij niet wekelijks een vergadering belegt met zijn welzijnsemité. Ik hoop dat wij vandaag de dag geen inactieve bischoppen in de kerk kennen. Indien zij er wel zijn, dienen zij zich in de komende week te bekeren en actief te worden en te blijven.

Op het seminarie voor regionale vertegenwoordigers in 1970 zei president Lee met betrekking tot de sociale dienst — een belangrijk onderdeel van de welzijnszorg — het volgende:

„Dit programma is reeds een grote zegen voor de leden van onze kerk geweest. Het traecht een antwoord te vinden op de vele problemen waar onze leden mee te kampen hebben in een welvarende maatschappij en het zal ongetwijfeld nog in belangrijkheid toenemen, want vele van de problemen die door de verschillende afdelingen van de sociale dienst worden behandeld, zijn kenmerkend voor deze tijd. Misschien hebben de leden raad harder nodig dan kleding en leden die door de bischop verwezen worden naar een van deze Bureaus moeten evenmin aarzelen om deze soort hulp te vragen, dan om hulp te verzoeken middels het priestersechapsprogramma.”

De verantwoordelijkheid van priestersechapsquorums.

Nu dat wij de rol van de bischop bij de welzijnszorg hebben doorgenomen, wil ik in het bijzonder de ringpresidenten eraan herinneren dat de priestersechapsquorums een belangrijke taak te verrichten hebben in de welzijnszorg. Zij hebben natuurlijk niet de plicht die de bischop is voorgeschreven, alhoewel zij hem behoren bij te staan, en dat ook doen, bij de productie en het bij elkaar brengen van materialen.

Maar de band van het priestersechap, de geest van verheven, onzelfzuchtige broedersechap die ervan uitgaat, vereist wel dat zij elk voor zich en tesamen als quorum hun middelen en energie inzetten om hun dwalende en onfortuinlijke broeders en zusters op zowel geestelijk als stoffelijk gebied te helpen er weer boven op te komen.

Bij zijn wereldlijk beheer bekijkt de bischop iedere behoeftige persoon als een tijdelijk probleem, en hij zorgt voor hen totdat zij dit zelf weer kunnen. De priestersechapsquorums dienen hun behoeftige broeders te zien als een probleem dat blijft bestaan totdat niet alleen aan hun stoffelijke, maar tevens aan hun geestelijke behoeften is voldaan. Een concreet voorbeeld: de bischop verstrekt hulp terwijl de kunstenaar of vakman zonder werk en behoeftig is; het priestersechapsquorum helpt hem aan werk, en traecht erop toe te zien dat hij erin bezig blijft tot hij volledig voor zichzelf kan zorgen en actief zijn plichten als priestersechapsdrager nakomt. Er moet veel meer aandacht besteed worden aan dit aspect van onze welzijnszorg.

Nu wil ik ten derde de aandacht vestigen op een erg betekenisvol feit, en wel dat er een wereld van verschil ligt tussen de hulp die verstrekt wordt door een bischop en hulp die gegeven wordt om politieke, sociale of economische redenen waarbij morele en geestelijke overwegingen op de tweede plaats komen. Het welzijn van de staat en niet het welzijn van het individu is de maat waarmee dit soort

hulpverlening en zijn omvang gemeten en vastgesteld wordt. Bij dit soort hulpverlening worden er vaak speciale gunsten verleend in ruil voor een andere speciale gunst — meestal politieke steun. Een dergelijke ontering van de hulpverlening is ondermijnend voor de staat en de individu, en hier moet zorgvuldig voor gewaakt worden. Vaak is hulpverlening door particuliere niet-kerkelijke instellingen en individuen gemotiveerd door hoogstaande overwegingen. Ze wordt gegeven in antwoord op algemene religieuze geboden en aanmaningen. Maar bij deze hulpverlening ligt de nadruk meer op degene die geeft dan op degene die ontvangt. Hierin kan een duidelijk zelfzuchtig element schuilen: iemand kan geven omdat hij daardoor godsdienstig lijkt.

Maar de hulp die door de bisschop verstrekt wordt is totaal verschillend. Op de eerste plaats moet de kerk uitdrukkelijk en op directe wijze zorgen voor haar behoeftigen en armen, en de bisschop heeft de verantwoordelijkheid opgelegd gekregen om dit gebod uit te voeren, en heeft dienovereenkomstig alle hiervoor noodzakelijke rechten, voorrechten en functies ontvangen. Vervolgens is de mate waarin hulp verleent wordt omschreven. De bisschop is opgedragen „om des Heren voorraadschuur te beheren, en om de fondsen der kerk . . . te ontvangen . . . en in (de) behoeften te voorzien” van zijn volk. (Zie LV 72:10, 11.)

De Heer gaf de volgende wet aan de kerk: „Vrouwen hebben aanspraak op haar echtgenoten voor haar onderhoud . . . Alle kinderen hebben aanspraak op hun ouders voor hun onderhoud . . . En daarna hebben zij aanspraak op de kerk, of met andere woorden op des Heren voorraadschuur . . .

En de voorraadschuur moet door de vrijwillige gaven der kerk worden onderhouden; en voor de weduwen en

wezen, alsmede voor de armen, moet worden gezorgd.” (LV 83:2, 4-6.)

De Heer heeft bijzondere maatregelen geautoriseerd om de middelen te verkrijgen waarmee deze onfortuinlijke leden verzorgd kunnen worden. Hij heeft de bisschop opgedragen „navraag naar de armen (te) doen om in hun behoeften te voorzien door de rijken en de trotsen te verootmoedigen.” (LV 84:112.)

Bij een andere gelegenheid zei Hij:

„Wee u, gij rijkards, die uw goederen niet aan de armen wilt geven, want uw rijkdom zal uw ziel verteren; en dit zal uw klacht zijn in de dag der bezoeking en van oordeel en van verontwaardiging: De oogst is voorbij, de zomer geëindigd, en mijn ziel is niet gered!” (LV 56:16.)

Noch bij hulpverlening van de overheid noch bij particuliere liefdadigheid wordt er enige verplichting, verbod of beperking opgelegd aan de behoeftige ontvanger van de hulp. Hij mag nemen en nemen, en daarna zijn hand ophouden voor nog meer. In de kerk is dit volkomen anders. De Heer heeft tegen de onwaardige armen gezegd:

„Wee u, gij armen, wier hart niet is gebroken, en wier geest niet is verslagen, en wier maag niet is voldaan, en die er zich niet van weerhouden andermans goederen te nemen, wier ogen vol hebzucht zijn, en die niet met uw eigen handen wilt arbeiden!” (LV 56:17.)

In het plan van de Heer bestaat de beloning van degenen die hulp verlenen aan de armen niet zozeer uit het verkrijgen van zegeningen, als wel het verliezen van zegeningen indien er niet geholpen wordt. „En gedenk in alle dingen de armen en behoeftigen, de zieken en de lijdende, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet.” (LV 52:40.)

„Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar eigen willen te handelen.

Daarom, indien iemand van de overvloed zal nemen, die Ik heb bereid, en niet, overeenkomstig de wet van Mijn

evangelie, van zijn deel aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij met de goddelozen zijn ogen in de hel opslaan, en zich in kwelling bevinden.” (LV 104:17, 18.)

Maar het werkelijke doel van alle hulp aan de armen en behoeftigen in het plan van de Heer, is niet louter de tijdelijke hulp, want nadat Hij de armen had gewaarschuwd voor trots, hebzucht, stelen, begierigheid en luiheid — factoren die geen rol spelen bij hulpverlening van overheidswege en zelden bij particuliere liefdadigheid — zei Hij:

„Maar gezegend zijn de armen, die rein van harte zijn, wier hart gebroken en wier geest verslagen is, want zij zullen het koninkrijk Gods in macht en grote heerlijkheid te hunner bevrijding zien komen; want de vettigheid der aarde zal hunner zijn.

Want ziet, de Here zal komen, en Zijn vergelding zal met Hem zijn, en Hij zal een ieder belonen, en de armen zullen zich verheugen:

En hun geslachten zullen voor eeuwig de aarde van geslacht op geslacht beëerven.” (LV 56 : 18-20.)

De kerk heeft als voornaamste plicht bij de hulpverlening aan de armen niet het tijdelijk voldoen aan hun behoeften, maar het redden van hun zielen.

Aldus moet de bisschop „de armen en de behoeftigen . . . bezoeken en hun hulp verlenen.” (LV 44:6.), als een echtgenoot voor de weduwe, als een ouder voor de wees. En voor de tijdelijke behoeften moet hij uit de voorraadschuur putten. Op geestelijk gebied moet hij erop toezien dat zij rein van harte zijn of worden, dat hun „geest verslagen en hun hart gebroken is.”

Deze dingen kunnen niet bereikt worden met geld. Daarom is het onmogelijk dat allen tot dezelfde levensstandaard gebracht worden. Hier moet meer hulp verstrekt worden, daar minder, naargelang de behoeften van hen die in nood verkeren; en de maatstaf van alles

moet zijn de uiteindelijke geestelijke verheffing.

Het is mijn gebed dat alle bisschoppen en ringpresidenten volkomen bekend zullen raken met hun plicht, en dat zij bij de verlossing van Zion dit grootse werk tot een uiteindelijk welslagen mogen brengen in voorbereiding op de wederkomst van Christus. Dit is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een visioen van de vastenwet

Door bisschop Victor L. Brown
Presiderend bisschop

In zijn volheid is het vasten een grote zegen zowel voor hen die vasten als voor hen die behoeftig zijn

Zoals ook geldt voor alle eeuwige wetten, zijn grote zegeningen gegrond op het onderhouden van de vastenwet. Het op de juiste wijze onderhouden van deze wet omvat een aantal belangrijke onderdelen, zoals het vasten met een doel, gebed, verplichting tot handelen, en toewijding. In zijn volheid komt de wet van het vasten aan zowel hen die vasten als hen die behoeftig zijn ten goede.

Het belang van dit verband kan niet genoeg benadrukt worden. Degene die zijn vasten wijdt door middel van een gulle gave voorziet in feite de armen van voedsel, kleding en onderdak en wordt geheiligd door zijn offer.

President Spencer W. Kimball verruimde onze blik op het goedgeefs zijn bij het schenken van vastengaven aan de Heer toen hij zei (en deze morgen nogmaals herhaalde):

„Soms zijn wij wat krenterig en rekenen we dat we voor het ontbijt één ei gehad zouden hebben, hetgeen zoveel cent kost, en dat geven we dan aan de Heer.

Ik geloof dat wanneer wij het goed

hebben, zoals velen onder ons, wij zeer royaal horen te zijn. Ik geloof dat wij in plaats van het bedrag dat wij uitgespaard hebben door twee maaltijden over te slaan tijdens het vasten, misschien meer, veel meer zouden moeten geven — wel tien maal zoveel indien wij ons dit kunnen veroorloven.” (*Conference Report*, oktober 1974, blz. 184.)

Sinds president Kimball drieëneuhalf jaar geleden deze oproep deed, zijn de vastengaven aanzienlijk groter geworden. Deze heilige fondsen zijn een zegen geweest voor vele leden der kerk over de gehele wereld. Zij die ontvingen waren zeker gezegend, maar zij die gaven zelfs nog meer. Wanneer wij royaal aan de Heer geven, ontvangen wij van hem hetgeen van grotere waarde is dan onze gaven. Wanneer wij zijn geboden onderhouden „zegent Hij ons onmiddellijk daarvoor.” (Zie Mosiah 2:24.) Het is onmogelijk de Heer in een positie te plaatsen waarin Hij bij ons in de schuld staat.

Een tijdje geleden legde dr. James O. Mason, die een collega van ons was op het Bureau Welzijnszorg, een bezoek af aan een van de ontwikkelingslanden van de wereld. Een jongen in de tienerjaren, vroeg hem zo vriendelijk te willen zijn een cadeau voor president Kimball mee te nemen. Het cadeau was een tekening van een pauw met opgestoken staartveren. Het was zeer zorgvuldig gedaan — elk veertje op de juiste plaats — en de kleuren waren prachtig. Wij verwonderden ons over het talent van de jongen en stelden vragen om meer over hem aan de weet te komen. Hierop liet dokter Mason ons een foto van de jongen zien. Hij had geen armen. Hij was zo geboren, maar toch

had hij zijn artistieke talenten ontwikkeld en kon hij deze prachtige, ingewikkelde tekening maken door zijn penselen tussen zijn tenen te klemmen.

Er werd ons gevraagd of de kerk over fondsen beschikte die gebruikt konden worden om hem te voorzien van kunstledematen. Wij verzekerden de zendingspresident dat er fondsen beschikbaar waren, maar slechts dan wanneer zijn familieleden alles hadden gedaan wat in hun vermogen lag. Toen wij ervan overtuigd waren dat de familie voldeed aan de beginselen van de welzijnszorg werden de fondsen beschikbaar gesteld.

Later ontvingen wij een tweede foto, waarop zijn nieuw verworven armen en handen te zien waren. Er bij zat een verslag waarin te lezen was hoe trots hij erop was dat hij zich nu zelf aan kon kleden. Hij was rijkelijk gezegend door hen die de vastenwet nakwamen en royaal waren in het aanbieden van hun gaven.

Wij bevestigen opnieuw het beginsel van het schenken van een royale vastengave als een integraal facet van de maandelijkse vaste, en moedigen een ieder aan om de gelegenheid te baat te nemen om volledig in harmonie met dit beginsel te zijn.

Naast het feit dat het een middel verschaft om te kunnen zorgen voor de armen onder ons, is het vasten een beginsel van macht dat ieder van ons individueel helpt om rechtvaardige doelstellingen in dit leven te verwezenlijken. De Schriften bevatten vele verslagen van de macht van het vasten.

Denk eens na over de grote les van het vasten die ons door Alma geleerd werd. Hij gaf het ambt van rechter op om het werk van de Heer te kunnen doen. Nadat hij een groot geestelijk succes had gemaakt in diverse steden, reisde Alma naar de stad van Ammonihah, alwaar, zoals de Schriften ons vertellen, „Satan grote invloed (had) over het hart van het volk der stad Ammonihah; daarom wilden zij niet naar de woorden van Alma luisteren.” (Zie Alma 8:9.)

Alma arbeidde veel in de geest, en streed met God in machtig gebed. Desalniettemin beschimpde het volk hem, spoopte hem, en wierp hem de stad uit. (Zie Alma 8:13.)

Toen hij van de stad wegreisde, ontmoette hij een engel van de Heer, die hem gebood terug te gaan naar Ammonihah om de mensen te bewegen zich te bekeeren. Alma deed zoals de engel hem zei. In zijn verslag vertelt hij dat hij deze keer vele dagen vastte voor hij de stad weer betrad. (Zie Alma 8 : 26.)

Zijn vasten werd bijna onmiddellijk beloond. Hij kwam tot de ontdekking dat rechtvaardige krachten aan het werk waren geweest, en de weg voor hem bereid hadden. Toen hij voor de tweede maal de stad binnentrok, ontmoette hij een man, die duidelijk een vreemdeling was, en vroeg hem:

„Wilt gij een nederige dienstknecht van God iets te eten geven?” Het antwoord van de vreemdeling luidde: „Ik weet, dat gij een heilige profeet van God zijt; want gij zijt de man, van wie een engel in een visioen heeft gezegd: Gij zult hem ontvangen. Ga daarom met mij in mijn huis en ik zal u van mijn voedsel mededelen.” (Alma 8:19, 20.)

Deze man heette Amulek, en was er speciaal op voorbereid geworden een profeet van God te ontvangen en zijn werk te delen. Als gevolg van zijn vasten werd Alma door de Heer verzekerd door middel van het getuigenis van Amulek, dat hemelse krachten zijn inspanningen begunstigen, en Alma werd vervuld van de geest van het werk des Heren. Alma beëindigde zijn vasten, waarna hij samen met Amulek een wonderbaarlijk werk verrichtte, waardoor de rechtvaardigen Ammonihah verlieten. De overige bewoners van de stad, waarvoor nu geen enkele reden tot verontschuldiging meer was, bevonden zich nu in de volle rijpheid van hun goddeloosheid, en werden vernietigd.

De grootste les die ons ooit geleerd is met betrekking tot het vasten kwam van de

Zaligmaker zelf. In Lucas kunnen we lezen:

„... Waar Hij veertig dagen verzocht werd door de duivel.

En Hij at niets in die dagen en toen zij voorbij waren, kreeg Hij honger. En de duivel zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan tot deze steen, dat hij brood worde. En Jezus antwoordde hem: Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven.” (Luc. 4:2-4.) Hierna gebruikte de duivel al zijn sluwheid om de Zaligmaker te verleiden tot het opgeven van zijn opdracht. Zijn antwoord, zoals wederom in Lucas staat opgeschreven, luidde:

„Er staat geschreven: Gij zult de Here, uw God, aanbidden en Hem alleen dienen.” (Luc. 4:8.)

„En toen de duivel alle verzoeking ten einde had gebracht, week hij van Hem tot een bestemde tijd.

En Jezus keerde in de kracht des Geestes terug naar Galilea.” (Luc. 4:13, 14.)

Deze machtige voorbeelden van het onderhouden van de vastenwet leren ons enkele fundamentele lessen. Om te beginnen is het noodzakelijk dat er een doel verbonden is aan het vasten.

De Heiland zelf gebruikte het vasten om tijdens een kritieke periode van zijn bediening innerlijke kracht en geestelijke weerstand op te doen. Indien wij gewillig zijn de vastenwet na te leven, kan deze ons op dezelfde manier ten zegen zijn in perioden waarin wij gebukt gaan onder zware spanningen en verleidingen.

Alma vastte om de kracht en wijsheid te verwerven voor een opdracht waarin hij zojuist gefaald had. Hij wist dat hij goddelijke hulp moest hebben en indien hij wilde slagen. Nadat Alma had gevestigd met als doel het volbrengen van zijn zending, ontfermde de Heer zich over hem, en werd hij begiftigd met grote macht. Deze zelfde zegening staat tot onze beschikking, als wij deze slechts te baat willen nemen.

Het bidden met een doel is heel belangrijk met betrekking tot het naleven van

de wet van het vasten. We kunnen niet volstaan met alleen maar twee opeenvolgende maaltijden over te slaan of het nu de maandelijke vasten is of een andere, persoonlijke vasten. Er zijn vele geschikte doelen voor een vasten. Enkele voorbeelden zijn:

1. Om de verleidingen van Satan te overwinnen, zoals de Heiland deed:

„Is dit niet het vasten dat Ik verkies: de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken?” (Jes. 58 : 6.)

2. Om de armen en behoeftigen bijstand te verlenen:

„Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt en u niet onttrekt aan uw eigen vlees en bloed?” (Jes. 58:7.)

3. Om succes in het leven te behalen:

„Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en uw wond zich spoedig sluiten; uw heil zal voor u uitgaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn.” (Jes. 58 : 8.)

4. Om ons te vernederen en voor te bereiden op communicatie met de Heer: In Jesaja lezen wij ook:

„Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik. Wanneer gij uit uw midden het juk wegdoet, het wijzen met de vinger en het spreken van boosheid nalaat; wanneer gij de hongerige schenkt wat gij zelf begeert en de verdrukten verzadigt, dan zal in de duisternis uw licht opgaan en uw donkerheid zal zijn als de middag. En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen en uw gebeente krachtig maken; dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt.” (Jes. 58:9-11.)

Vasten en bidden zijn een positieve ervaring. Het is een vorm van aanbidding die speciaal door de Heer werd aanbevolen. Wanneer wij vasten onder gebed, tonen wij ons stellig doel, spreken af dat wij alles zullen doen wat in ons vermogen

ligt, en dat wij het resultaat aan de Heer zullen toevertrouwen.

Zich verplichten te handelen is de sleutel tot het uitvoeren van welk evangelisch beginsel dan ook. Wij moeten werkelijk doen wat de beginselen vereisen. Het *doen*, in samenwerking met bidden en vasten is op zichzelf al een gebed van geloof. Het beginsel van het doen is een van de grote boodschappen van de Schriften.

Alma predikte *daadwerkelijk* met macht nadat hij gevast en gebeden had. Gesterkt door het vasten verwierp de Heiland *daadwerkelijk* alle voorstellen van de Satan, en Hij berispte hem evenzo. Wanneer wij vasten moeten wij op de juiste wijze handelen en alles doen wat in ons vermogen ligt om het doel van ons vasten te bereiken. Het vasten heeft het meeste resultaat wanneer wij al het mogelijke gedaan hebben.

Vaak brengt deze inzet met zich mee dat wij gewillig moeten zijn te veranderen, om gevoelens en handelswijzen die ons in de weg staan achter ons te laten, om te vergeven, om offers te brengen, en om al onze kracht in te zetten voor ons rechtvaardige doel.

Mag ik tenslotte een boodschap voorlezen die ons gegeven is door president Harold B. Lee, op een conferentie als deze, zesendertig jaar geleden:

„Ik kan maar moeilijk begrijpen hoe een volk, dat niet in staat is zich in zoverre op te offeren dat het jaarlijks een tiende van zijn inkomen betaalt en zich op de eerste zondag van de maand van twee maaltijden onthoudt, en de tegenwaarde afdraagt als een offergave voor de armen, ik kan me maar moeilijk voorstellen dat velen van onze mensen meer dan tien procent klaar zijn voor de Verenigde Orde. . .

Wij zijn gekomen aan de dag waarop de „manier des Heren,” zoals Hij het zelf omschreef, zal worden toegepast, wanneer de armen verheerlijkt zullen worden, of met andere woorden gestimuleerd worden tot welslagen en gerechvaardigde trots. Zij zullen verhoogd worden omdat de rijken verlaagd zijn, of met andere woorden omdat de rijken nederig gemaakt zijn en gewillig om van hun goederen, tijd, talent en wijsheid te geven opdat zij het voorbeeld zijn waardoor de armen aldus geleid en geïnstrueerd worden. Ik heb teamwork en samenwerking zien groeien. Ik heb het priesterschap zowel geestelijke als stoffelijke zegeningen zien afwerpen over deze kerk, op een wijze die allerheerlijkst genoemd kan worden.

Ik ben er tevens van overtuigd dat u en ik niet klaar zullen zijn voor het naleven van de eelestiale wet, in voorbereiding op de wederkomst van Christus, als wij niet in staat zijn de wet van tienden te onderhouden, onze vastengaven te betalen en van ganser harte het werk van de welzijnszorg in deze tijd te steunen.” (*Conference Report*, oktober 1941, blz. 112-14.)

Ik geloof dat al het bewijs dat wij hebben ons zou vertellen dat vandaag de dag meer van onze mensen voorbereid zijn op deze grote gebeurtenis dan zesendertig jaar geleden het geval was. Toch zijn er nog velen onvoorbereid. Mogen wij, de ambtenaren en ambtenaressen van de priesterschap en de Zustershulpvereniging van de kerk over de gehele wereld, ons volk de weg wijzen, opdat allen voorbereid zullen zijn op het naleven van de hogere eelestiale wet, wanneer de Heer dit aangeeft. Dit bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

De verantwoordelijkheden van de priesterschapsquorums in de welzijnszorg

Door Gordon B. Hinckley
Lid van de Raad der Twaalf

Elk priesterschapsquorum beschikt over bronnen van deskundigheid, kennis en medeleven om leden die met moeilijkheden kampen te helpen

Ik zou u graag willen vertellen over een ervaring die ik jaren geleden opgedaan heb toen ik het ambt van ringpresident bekleedde. Ik ontving een telefoontje van een bisschop die mij vertelde dat een echtpaar uit zijn wijk wilde scheiden. Zij waren alle grenzen der voorzichtigheid overschreden bij het kopen op afbetaling, en hadden nu eindeloze ruzies over geldzaken. De man had een baan en moest de voortdurende dreiging onder ogen zien dat zijn salaris in beslag genomen kon worden, en de vrouw weigerde thuis te blijven omdat er steeds schuldeisers aan de deur kwamen. Bovendien zouden ze spoedig zonder huis zitten omdat zij bericht hadden ontvangen dat dit verkocht zou worden wegens hypothecaire schuld. In hun wederzijdse frus-

tratie schreeuwde hij tegen haar dat zij een slechte huisvrouw was, en zij tegen hem dat hij op een armzalige manier voor zijn gezin zorgde.

De bisschop vertelde dat hij in hun meest dringende behoeften voorzien had, en dat hij vele malen met hen gesproken had in een poging de liefde en het respect die zij eens gekend hadden te herstellen. Hij had nu het punt bereikt waarop hij dacht alles gedaan te hebben dat in zijn vermogen lag om hen te helpen.

Ik vroeg of de man tot een priesterschapsquorum behoorde. De bisschop antwoordde dat hij ouderling was. Diezelfde avond nog gaf het quorumpresidium gehoor aan een verzoek om met de bisschop te vergaderen.

Het probleem werd op een vertrouwelijke basis uit de doeken gedaan. Daarna stelde het quorumpresidium de namen van een aantal priesterschapsdragers voor die als comité met deze familie zouden kunnen werken. Ik herinner me dat het comité onder meer uit een advocaat, een accountant en een bankdirecteur bestond, die allen lid van dat quorum waren.

Daarna werd het echtpaar binnengeroepen en gevraagd of zij bereid waren hun financiële aangelegenheden in de handen van deze broeders te geven. Zij barstten beide in tranen uit bij dit teken van hulp met de last die zij te zwaar hadden gevonden om zelf te dragen.

De mannen die voorgesteld waren om in dit comité plaats te nemen werden benaderd, en elk van hen stemde ermee in toe te treden. Wat zij ontdekten was inderdaad een akelige situatie. De verplichte maandelijksche betalingen bedroegen in totaal bijna tweemaal het maandelijksche inkomen. Maar deze mannen waren gewend dit soort problemen aan te pakken. Zij maakten een grondige analyse van de situatie.

Zij ontdekten bijvoorbeeld twee auto's, waar één voldoende was, ook al moest daarvoor een beetje ongemak op de koop toe genomen worden. Er waren andere dingen waar afstand van gedaan kon worden.

Met de feiten voor hen op tafel hadden zij vervolgens een gesprek met de diverse crediteuren. Zij deden wat de belegerde echtgenoot niet zelf kon; zij spraken de taal van de crediteuren en regelden een plan van afbetaling. Zij verzekerden de crediteuren dat zij toezicht hadden over de creditposten van de familie. Met deze verzekering en de duidelijke deskundigheid van het comité waren de crediteuren bereid hun medewerking te verlenen.

Terwijl zij de zaken van het gezin behartigden, onderwees het comité de beginnenden van het opstellen van een begroting, financiële verantwoordelijkheid, en geldbeleid. Het probleem was niet in één dag van de baan. Er waren vele maanden voor nodig. Maar er gebeurden wonderen. Een nieuwe en voldoende schenkende discipline kwam in het leven van deze man en zijn vrouw. De crediteuren ontvingen wat hen toekwam. Het gezin werd gered en, het allerbelangrijkste is, liefde en vrede keerden weer terug in dit huis.

Ik heb deze ervaring verteld om een beginsel te benadrukken. Dat beginsel werd jaren geleden door president J. Reuben Clark omschreven:

„Bij het verstrekken van hulp hebben de priesterschapsquorums niet de plicht die de bisschop is voorgeschreven. Maar de band van de priesterschap, de geest van

verheven, onzelfzuchtige broederschap die ervan uitgaat, vereist wel dat zij elk voor zich en tesamen als quorum hun middelen en energie inzetten om hun dwalende en onfortuinlijke broeders en zusters op zowel geestelijk als stoffelijk gebied te helpen er weer bovenop te komen. Bij zijn wereldlijk beheer bekijkt de bisschop iedere behoeftige persoon als een tijdelijk probleem en hij zorgt voor hen totdat zij dit zelf weer kunnen. De priesterschapsquorums dienen hun behoeftige broeders te zien als een probleem dat blijft bestaan totdat niet alleen aan hun stoffelijke, maar tevens aan hun geestelijke behoeften is voldaan. Een concreet voorbeeld; de bisschop verstrekt hulp terwijl de kunstenaar of vakman zonder werk en behoeftig is; het priesterschapsquorum helpt hem aan werk, en tracht erop toe te zien dat hij erin bezig blijft tot hij volledig voor zichzelf kan zorgen en actief zijn plichten als priesterschapsdrager nakomt.” (J. Reuben Clark jr., Bishops en Relief Society, 9 juli 1941, blz. 17, 18.)

Ik citeer nog even verder uit een toespraak van president Clark: „Zulke bijstand kan de vorm aannemen waarin u daadwerkelijke hulp verleent aan een behoeftige broeder: hem helpt bij het bouwen van een huis of het opzetten van een kleine zaak; of als hij een ambachtsman is, hem een kist met gereedschap bezorgt; zaad, indien hij boer is, of hem helpt een gewas te planten, te oogsten, of te voldoen aan een dringende financiële behoefte; hem voorziet van kleding, onderdak, voedsel, medische verzorging, scholing voor zijn kinderen, of hem op welke andere manier dan ook bijstaat.” (Toespraak in het Estes Park, 20 juni 1939, blz. 20.)

Het schenkt mij voldoening, broeders, dat er voldoende deskundigheid, kennis, kracht en medeleven in elk priesterschapsquorum aanwezig is, om de leden van dat quorum die zich in moeilijkheden bevinden te helpen, indien er met het

juiste beleid uit deze bronnen geput wordt.

Kuan Tzu, een Chinees filosoof heeft gezegd; „Als je een man een vis geeft, heeft hij één enkele maaltijd; als je hem leert vissen, zal hij zijn leven lang te eten hebben.” Dit illustreert naar mijn mening het beginsel van de welzijnszorg. Het is de verantwoordelijkheid van de bisschop om onmiddellijke hulp te verstrekken opdat noch de individu, noch zijn gezin lijdt. Het is de verplichting van het priesterschapsquorum die krachten en faciliteiten in beweging te zetten die het behoeftige lid in staat zullen stellen op een blijvende basis te voorzien in zijn eigen onderhoud, en dat van zijn gezin. Zoals president Harold B. Lee vele jaren geleden zei: „De Heer heeft alle priesterschapsquorums geboden hun krachten te bundelen, en onder de geest en de macht van het priesterschap erop toe te zien dat iedereen die zich in moeilijkheden bevindt, wordt geholpen door zijn quorum om in eigen onderhoud te voorzien. (Improvement Era, oktober 1937, blz. 634.)

Ik ben ervan overtuigd dat de Heer een priesterschapsquorum meer wilde laten zijn dan een klas voor godsdienstonderwijs op de zondagmorgen. Natuurlijk is het opbouwen van onze geestelijkheid en het versterken van het getuigenis door middel van effectief, evangelisch onderwijs een belangrijke taak van het priesterschap. Maar dit is slechts een gedeelte van de functie van een quorum. Elk quorum moet een daadwerkelijke broederschap zijn voor elk lid, wil het doel ervan verwezenlijkt worden. Er moet onderwijs gegeven worden over de beginselen van de persoonlijke en gezinsparaatheid. Indien effectief onderwezen, zal deze kennis preventieve welzijnszorg zijn, daar het quorumlid en zijn gezin wanneer zij uitgerust zijn met deze wijsheid, beter het hoofd kunnen bieden aan de vele moeilijkheden die zouden kunnen ontstaan.

Onderwijs in het beleid op het gebied van

financiën en bestaansmiddelen, het zelf produceren van voedsel en het aanleggen van een jaarvoorraad; het aanmoedigen van activiteiten die lichamelijke, emotionele en geestelijke gezondheid bevorderen, dit zijn punten waar het quorumpresidium zich terecht mee bezig dient te houden ten behoeve van zijn leden.

Bovendien wordt het quorum een bron van georganiseerde en gedisciplineerde mankracht waar de bisschop en de ringpresident over kunnen beschikken, bij het produceren en verwerken van welzijnsgoederen.

Het is in het quorum dat de sterke handen van gewillige mannen gevonden worden om de bieten uit te dunnen, het hooi te vervoeren, de omheiningen te bouwen, en de ontelbare werkzaamheden van onze welzijnsprojecten uit te voeren.

Ik herinner mij dat wij in onze ring een quorumambtenaar hadden, die werkte bij een zakenman, die lid was van hetzelfde quorum. Veertig uur per week was de zakenman de werkgever van de quorumpresident. En het was deze zelfde quorumpresident die een beroep deed op de zakenman, zijn baas, en hem opdroeg zich om vijf uur 's ochtends te melden bij de ringboerderij om daar bieten te schoffelen. En het strekt tot beider eer dat zij elkaar in hun positie respecteerden. Zij werkten samen in één grootse broederschap.

Ik zou hier graag aan toe willen voegen dat er in het quorum nog andere mannen zaten die voor de zakenman werkten. Het quorum waarvan zij lid waren was een onderdeel van het welzijnscomité van de wijk. In deze hoedanigheid bracht het een effectief programma voor werkgelegenheid ten uitvoer.

Dit programma zorgde niet alleen voor werkgelegenheid voor hen die zonder baan zaten, maar verbeterde tevens de werkomstandigheden van enkelen die arbeid verrichtten welke onder het niveau van hun vermogen lag.

In een openbaring, gegeven in 1831,

droeg de Heer de ouderlingen op over de kerk te waken: „En gedenkt in alle dingen de armen en behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet.” (LV 52:40.)

Elk quorum heeft een directe toegang tot het huis van ieder lid door middel van de toegewezen huisonderwijzers. Deze broederen dragen niet slechts de verantwoordelijkheid om te onderwijzen, maar tevens om te informeren naar, bekend te raken met en zelfs, met behulp van de heilige Geest, de behoeften te onderscheiden van hen waarvoor zij verantwoordelijk zijn gesteld. Als er behoeften van stoffelijke aard zijn, wordt de informatie doorgegeven aan het welzijnscomité van de wijk, dat wordt voorgezeten door de bisschop. De behoeften worden door het comité onder gebed overwogen, waarna de hulpbronnen aangesproken worden die de meest urgente behoeften kunnen lenigen. Dit gebeurt onder leiding van de bisschop, die wordt bijgestaan door de presidente van de Zustershulpvereniging. De oplossingen op langere termijn vallen onder de verantwoordelijkheid van de quorumpresident, waarbij hij aanspraak kan maken op de bronnen die tot zijn beschikking staan.

Broeders, het priesterschapsquorum is de organisatie van de Heer voor de mannen van de kerk, gelijk de zustershulpvereniging des Heren de organisatie voor de vrouwen van de kerk is. Elk van deze organisaties heeft meerdere verantwoordelijkheden waaronder het bijstaan van hen die behoeftig zijn. Dit is een van de fundamentele redenen voor het bestaan van deze verenigingen.

Bij de oprichting van de Zustershulpvereniging zei de profeet Joseph Smith over de vrouwen van de vereniging: „Zij zullen ter verlichting van de zorgen van de vreemdeling snellen; zij zullen de wijn en olie in het gewonde hart van de noodlijdende druppelen; zij zullen de tranen van de wees drogen, en het hart van de weduwe vreugde brengen.” (B.H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, deel 4, blz. 112.) Ik hoop dat hetzelfde gezegd kan worden van de mannen van de priesterschap.

Het zal een wonderbaarlijke dag zijn — een dag waarop de doeleinden van de Heer volbracht zullen worden — wanneer onze priesterschapsquorums een anker van kracht worden voor elke man die ertoe behoort, wanneer ieder quorumlid kan zeggen: „Ik ben een lid van een priesterschapsquorum van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik sta klaar om al mijn broeders en zusters in al hun nood te helpen, evenals ik ervan overtuigd ben dat zij klaar staan om mij in mijn nood te steunen.

Als verbondszonen van God, zullen wij geestelijk groeien, naarmate wij samenwerken. En indien wij samenwerken, kunnen wij zonder in verwarring te worden gebracht en zonder angst, iedere wind van tegenstand die zou kunnen opsteken doorstaan, of deze nu economisch, sociaal of geestelijk is.”

Moge God ons helpen de inspanning te vergroten die wij ons getroosten om deze dag te verwezenlijken. Dit is mijn nederig gebed en ik laat mijn getuigenis bij u achter van de goddelijkheid van dit werk, in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

De plicht van de vader om het welzijn van zijn gezin te bevorderen

Door bisschop H. Burke Peterson
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

De Heer heeft vaders de opdracht gegeven het geluk, de voorspoed, en het welzijn van al hun gezinsleden te bewerkstelligen

Er is mij gevraagd te spreken over de plicht van de vader om het welzijn van zijn gezin te bevorderen. Nadat ik vele uren over deze opdracht nagedacht had, ga ik enkele opmerkingen maken in een poging een beginsel te onderwijzen dat indien het begrepen en in praktijk gebracht wordt, ons alleen meer effectief zal maken bij het ten uitvoer brengen van deze verantwoordelijkheid die wij van God ontvangen hebben.

Wij maken ons grote zorgen over het groeiende aantal gezinnen in de kerk waar de invloed van de vader nauwelijks merkbaar is. In meer en meer gezinnen komt het voor dat de moeder en kinderen naast hun eigen plichten ook de plichten van de vader op zich moeten nemen. Echtscheiding, het najagen van rijkdom en onverschilligheid ten opzichte van heilige dingen zijn slechts drie van de vele redenen waarom vaders het welzijn van hun gezin verwaarlozen. In dit leven kan een vader nooit van zijn plicht ontheven

worden. Wij roepen bisschoppen, en zij dienen voor onbepaalde tijd en zij worden ontheven. Ringpresidenten worden eveneens geroepen, zij dienen, en worden weer ontheven. Maar de roeping van een vader is een eeuwige roeping, indien hij waardig leeft.

In 1 Timoteüs lezen we:

„Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk *zijn* huisgenoten, niet verzorgd, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige.” (1 Tim. 5:8.) De positieve omschrijving van het woord *welzijn* luidt „geluk, voorspoed, en goede omstandigheden om in te leven.” Het is de taak van de vader het welzijn, het geluk en de voorspoed van elk lid van zijn gezin te bevorderen. Hij moet voor de zijnen zorgen. Dit gebeurt wanneer hij de geestelijke en stoffelijke leiding geeft aan zijn gezin. Hij zorgt voor het welzijn van elk gezinslid wanneer hij oog heeft voor hun behoeften, en een manier vindt om elk van hen te helpen, en aan deze behoeften tegemoet te komen. Indien er geen vader aanwezig is in het gezin, moet natuurlijk degene die dan gezinshoofd is, deze plichten op zich nemen.

Wij kunnen veel leren van het voorbeeld Brigham Young. Een passage uit een brief aan zijn zoon Joseph illustreert het soort geestelijke leiding die een vader behoort te geven.

„Joseph,

Al het goud van Californië zou niet genoeg zijn om mijn gevoelens van liefde voor jou en van dankbaarheid jegens de Heer te kopen. . . Je moeder vraagt of ik ook in haar naam een paar woorden wil

schrijven. Haar gezondheid is zoals gewoonlijk niet zo goed, maar zij werkt dan ook de gehele dag, gaat dikwijls door tot middernacht. Wij voelen ons trots voor het aangezicht des Heren wanneer wij bedenken wat je allemaal doet voor het grootse doel en voor het koninkrijk van onze God. Wees getrouw, mijn zoon. Als kind ging jij van ons heen. Wij vertrouwen erop dat je zult terugkeren als een vlammende ouderling van verlossing. Blijf rein voor het aangezicht des Heren. Je vader heeft dat ook gedaan, en het is mijn voortdurend gebed dat jij dat eveneens zult doen. En met mijn gehele hart geloof ik dat dat zo zal zijn. Moge God je tot in alle eeuwigheid zegenen. Oh, hoe vreugdevol zal het weerzien met jou zijn, Brigham Young."

(Dean Jessee, *Letters of Brigham Young to His Sons*, blz. 16.)

Een andere passage uit een brief van president Young aan een zoon, die de Naval Academy te Annapolis in de staat Maryland bezoekt, illustreert het soort stoffelijke leiding dat een vader zijn kind behoort te geven:

„Mijn geliefde zoon,

Wees verstandig in alle dingen en houd al je uitgaven zorgvuldig bij. Hierdoor zul je niet alleen begrijpen waar je geld blijft, maar het zal zakelijke gewoonten en methoden aankweken en correctheid in de financiële transacties . . . in het leven. Je zult ondervinden dat veel van de vreugde van dit leven hieruit bestaat, dat je iets prijzenswaardigs te doen hebt en het ook goed doet. Er is een wijs gezegde dat luidt: hetgeen het doen waard is, is het waard goed te worden gedaan. Als een man achter de ploeg moet lopen, laat hij het dan goed doen; als hij twijgen moet bundelen, laat hij dan goede bossen maken; en wanneer hij de blaasbalg moet bedienen, laat hem dan het ijzer heet houden. Het is onze aandacht voor onze dagelijkse plichten . . . die mannen van ons maakt. Streef ernaar de kennis te verkrijgen die je in staat zal stellen meer goed te doen, en vooruitgang te maken in

je eigen levenssfeer. Maar vergeet nooit dat je alleen kunt winnen door je vertrouwen in de Heer te stellen, door nu tevreden te zijn, en getrouw datgene te doen waar je nu mee bezig bent . . . Wij allen, vader, moeder, broers, zusters, vrienden en broederen in het ambt, verenigen ons in liefde voor jou, en in gebeden voor je welzijn.

Je liefhebbende vader,

Brigham Young."

(Jessee, *Letters*, blz. 305, 306.)

Binnen het gezin heeft de vader als voornaamste plicht vertrouwelijk met zijn gezinsleden te blijven, en te voorzien in hun behoeften. Niet alleen door eigen observatie maar tevens door middel van persoonlijke interviews evalueert de vader de behoeften van zijn gezin. Ik ken verscheidene vaders die iedere week een persoonlijk interview met elk van hun kinderen hebben.

Het kan een gedenkwaardige en onvergetelijke ervaring voor beiden zijn wanneer een vader wat tijd uittrekt om werkelijk te luisteren. Dit moet een tijd zijn dat de vader niet overheerst in het gesprek, maar een of twee simpele, welgekozen vragen stelt waarna hij er het stilzwijgen toe doet en luistert. Er is niets dat de plaats in kan nemen van een vader die werkelijk luistert. Zijn oren en hart moeten beiden in harmonie zijn. Daar is geen vervangmiddel voor.

Heeft u er wel eens over nagedacht wat er gebeurd zou zijn als de vader van Joseph Smith niet had kunnen luisteren? Haal u deze situatie eens voor de geest, als u wilt: De familie Smith was een boerengezin. Zij woonden in New England, waar het groeiseizoen kort is. Zij beschikten niet over mechanische boerenwerktuigen, zoals wij deze vandaag de dag kennen, en vader Smith had alle hulp die hij van zijn zonen kon krijgen hard nodig. Ongetwijfeld begonnen ze al vroeg in de morgen met het werk, en bleven op de akkers tot laat in de avond. Tegen deze achtergrond komt de jonge Joseph op een morgen bij zijn vader om

hem te vertellen over een zeer ongewone ervaring die hij in de nacht en op de vroege ochtend meegemaakt heeft: hij heeft een reeks visioenen gehad.

Vader Smith vertelde zijn zoon niet om snel aan het werk te gaan, en dat hij de zaak later met hem zou bespreken omdat er te veel te doen was. In plaats daarvan hield hij op met zijn arbeid, luisterde, en vertelde zijn zoon toen: „Het is van God.” Hij zei hem het gebod van de boodschapper op te volgen. Wat een fantastisch voorbeeld van een luisterende vader! Wat een gedenkwaardige ervaring voor beiden!

Vaak hebben wij als ouders het idee dat wij geluisterd hebben naar onze kinderen, terwijl onze kinderen feitelijk het gevoel hebben dat wij met onze gedachten ergens anders waren. Ik geloof dat wij dan in gebreke zijn gebleven.

Wij smeken om meer en beter voorbeelde, luisterende vaders. Hou in gedachten vaders, dat u te allen tijde onderwijst — ten goede of ten kwade. Uw gezin leert hetgeen u doet en gelooft. President Benson drukte het op de volgende manier uit: „Uw kinderen kunnen verkiezen u wel of niet te volgen — maar het voorbeeld dat u stelt is het grootste licht dat u voor uw kinderen kunt laten schijnen. U bent verantwoordelijk voor dat licht.”

Wanneer wij nadenken over de rol van een effectieve vader, moet u dit niet vergeten; zonder ervaring op te doen met een beginsel van het evangelie in werking, is het buitengewoon moeilijk voor gezinsleden om in dat beginsel te geloven.

Hoe kunnen wij van een kind verwachten dat het anderen vertrouwt, als het zelf nooit vertrouwd is geworden?

Hoe kunnen wij hopen dat een kind het eeuwige beginsel van arbeid en andere facetten van het welzijnsprogramma begrijpt, als het deze beginselen niet door middel van voorbeelden in zijn eigen gezin heeft geleerd?

Hoe kunnen wij van een kind verwachten dat het volwassen wordt met een begrip

van oprechtheid, indien eerlijkheid niet ervaren is geworden binnen het gezin?

Dit kunnen wij toepassen op welk beginsel van het evangelie dan ook. Geen enkele leerervaring is zo dynamisch en krachtig als persoonlijke betrokkenheid en voorbeeld.

Broederen, ons vermogen om geestelijke en stoffelijke leiding te geven aan ons gezin hangt af van het patroon van ons leven. Wij zullen als vaders alleen doeltreffend zijn wanneer ons leven hetgeen wij willen onderwijzen weergeeft. Ik zou in de woorden van Hugh B. Brown willen voorstellen aan diegenen die denken dat het te laat is om aan een cursus zelfverbetering te beginnen: „Elk van ons moet tot in eeuwigheid met zichzelf leven. Elk van ons werkt nu aan het soort mens waar hij deze eeuwige omgang mee zal hebben. Ik zeg dat het nu de tijd is om te handelen; het is noch te vroeg, noch te laat.” (Millennial Star, februari 1964, jaargang 126, blz. 51.)

Broederen, het is noch te vroeg, noch te laat om uw gezin te onderwijzen in de beginselen van het beheer van de financiën, van lichamelijke gezondheid, emotionele veerkracht, het plannen van een carrière, het betrokken zijn op literair en onderwijskundig gebied, het zelf produceren en opslaan van voedsel.

Het is noch te vroeg noch te laat om zorgvuldiger te gaan luisteren, om tijd aan de gezinsleden te besteden en een voorbeeld te stellen, of om op welke andere manier dan ook aan het hoofd van uw nakomelingschap te staan als een rechtschapen patriarch.

Moge elke vader zich deze dag voorstellen om die hoge bestemming te vervullen, waar Petrus van sprak. Want wij moeten zeer zeker „een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, en een volk Gode ten eigendom” zijn. (1 Petrus 2:9.)

In de naam van Jezus Christus, amen.

„Haar hand breidt zij uit naar de ellendige”

Door zuster Barbara B. Smith

Algemeen presidente van de Zustershulpvereniging

De prioriteiten van het dienen als vrouw: gezin, de eerste; kerkelijk dienstbetoon, meestal de tweede; maatschappelijk dienstbetoon, de derde.

In Spreuken lezen wij van een vrouw die de belichaming is van de ideale echtgenote en moeder, de zuinige huisvrouw, en deernisvolle mens. De essentie van mijn boodschap is vervat in één van de passages waarin zij omsehreven wordt.

„Haar hand breidt zij uit naar de ellendige, haar handen strekt zij uit naar de nooddrufte.” (Spr. 31:20.)

Een grondbeginsel van het evangelie, een fundamentele waarde in de welzijnszorg, en een reageren dat traditioneel is geworden voor zowel welzijnszorg als de zustershulpvereniging, is het beginsel van *dienstverlening*.

Het dienen is de vrouwen in de kerk niet vreemd. De Zustershulpvereniging ontstond temidden van ontbering, vervolging en opoffering in een tijd die de grootste mate van deernis, bijstand en dienstverlening vereiste die vrouwen maar konden opbrengen.

Sinds die dagen in Nauvoo tot aan onze

huidige tijd zijn de verslagen volgeschreven over de activiteiten die vrouwen ondernamen om de nooddrufte bij te staan, de armen en behoeftigen te helpen, de zieken te verzorgen en de treurende te troosten.

Het dienstbetoon van de vrouwen van de kerk blijft nu even hard nodig als vroeger, zowel in het welzijnsprogramma van onze snel groeiende kerk, als in een maatschappij die overloopt van problemen die voortdurend gecompliceerder worden.

Het welzijnswerk van de kerk is gebaseerd op vrijwillige dienstverlening, waarvan een groot gedeelte door vrouwen geleverd moet worden.

De grootste verantwoordelijkheid die een vrouw op het gebied van dienstverlening heeft betreft haar gezin, want dat is de fundamentele prioriteit, die door de Heer werd vastgesteld. Het gezin moet het eerste zijn waar zij aandacht voor heeft, en allen die haar voor functies roepen of haar hulp nodig hebben bij wat voor werk dan ook dienen hier rekening mee te houden. Want het opbouwen van sterke gezinnen ligt ten grondslag aan een sterke maatschappij.

Dienstverlening in de kerk behoort meestal de tweede prioriteit van een vrouw te zijn. Dienstverlening in de maatschappij komt op de derde plaats. Bij het dienstverlenen in de kerk komt de officiële roeping op de eerste plaats.

Dit is een formeel verzoek gedaan door iemand die de juiste priesterchapsautoriteit bezit, nadat hij onder gebed de gezinssituatie en andere persoonlijke

omstandigheden overdacht heeft. Deze roeping is voor een bepaalde functie, zoals ambtenares, lerares, huisbezoekster, of zendelinge. Er wordt verwacht dat deze dienstverlening geruime tijd zal duren.

Naast de officiële roeping kennen wij ook de officiële taak. Deze beslaat een heel gamma van mogelijkheden tot dienstverlening in de kerk.

Voordat er een officiële taak opgedragen wordt, dienen de priesterschapsleider en de presidente van de zustershulpvereniging de verantwoordelijkheden binnen het gezin, en de overige kerkfuncties in beschouwing te nemen.

De presidente van de zustershulpvereniging kan een speciaal verzoek aan een bepaalde vrouw doen om tegemoet te komen aan een specifieke behoefte van iemand anders.

Onlangs hoorde ik een verhaal over een wijk met zeventig zusters die ouder dan zeventig jaar waren. Hun wijze ZHV-presidente vond dat zelfs diegenen die aan huis gebonden waren diensten konden verlenen en dus gaf zij elk van deze zeventig zusters een opdracht als huisbezoekster of een opdracht voor liefdediensten. Zelfs een ongeneeslijk zieke zuster werd opgedragen iedere maand een brief te schrijven naar drie zusters die aan huis gebonden waren. Enkele zusters kregen de opdracht om andere zusters iedere dag te telefoneren om zich ervan te vergewissen dat alles in orde was met hen.

Een zuster bleef dienen in de functie van coördinatrice van het huisbezoek, terwijl zij ziek en aan huis gebonden was. Haar ZHV-presidente vertelde dat deze zuster met veel inspanning een van haar mooiste jurken aantrok voordat zij iedere maand haar telefoontjes pleegde. Zij had het gevoel dat deze daad haar dienst meer betekenis en waardigheid verleende, omdat zij deze taak voor de Heer uitvoerde.

Werkzaam zijn in een comité van de Deseret Industries, een comité voor huisnijverheid, voorzitten of meewerken aan

een welzijnsproject voor het inblikken van groenten of fruit, kunnen wij tot de categorie officiële taken rekenen, evenals het werkzaam zijn voor de sociale dienst van de heiligen der laatste dagen, waar een zuster misschien wordt opgedragen een maatschappelijk werkster bij te staan, te zorgen voor een pleegtehuis, of te helpen op de afdeling huisvesting voor Indiaanse schoolkinderen.

Een vrouw mag ervan uitgaan dat haar in de zustershulpvereniging een officiële taak is gegeven wanneer haar gevraagd wordt te zorgen voor de lunch op de gezinsverzorgingsdag van de zustershulpvereniging, een kledingstuk te maken voor de welzijnszorg, of bijstand te verlenen in geval van ziekte of dood. Deze opdrachten zijn voor specifieke taken, maar zij stellen iemand niet aan voor een positie van onbepaalde tijd in de kerk. Officiële taken zijn normaliter voor een kortere periode dan een roeping, en kunnen een eenmalige opdracht of plicht zijn.

Een ander facet van dienstverlening in de algemene context van de kerkelijke dienstverlening is dat van de individuele liefdediensten op een spontane, persoonlijke basis. Elke vrouw wordt verondersteld dit soort oplettende zorg te besteden aan een naaste in nood.

Op de vergadering van de welzijnszorg van 1975 en in het *Handboek welzijnszorg* stelden wij voor dat wijken een kaartstelsel bijhouden van de talenten en vaardigheden van de zusters, evenals hun behoeften, verlangens en wanneer zij beschikbaar zijn. (Vergadering van de welzijnszorg, 5 april 1975, blz. 13.)

De ZHV-presidente op ringniveau kan de wijkpresidentes op vele manieren helpen om de zusters aan te moedigen tot dienstverlening:

1. Door gebruik te maken van het kaartstelsel.
 - a. Bij het toedelen van taken tot dienstverlening;
 - b. Bij het aanbevelen tot het volgen van kleine gezinsverzorgingscursus-

sen of een speciale training voor het ontwikkelen van vaardigheid op het gebied van leiden en organiseren, zodat de zusters meer tijd over zullen hebben om dienend werk te verrichten;

c. Bij het aanbevelen van zusters voor dienstprojecten in de gemeenschap.

2. Door zusters die graag willen dienen te helpen hun persoonlijke omstandigheden, plichten, tijd en lichamelijke kracht te evalueren (getrouwde vrouwen vinden het misschien prettig dit te doen in overleg met hun echtgenoot); en
3. Door vrouwen aan te moedigen de medewerking van de gezinsleden en anderen in te schakelen opdat het verrichten van dienstverlenend werk gemakkelijker wordt.

Een derde zeer uitgebreide categorie van dienstverlening voor hen die nog meer tijd, vermogens en energie hebben dan nodig is voor het gezin en de kerkelijke verantwoordelijkheden, is vrijwillige dienstverlening in de maatschappij.

Deze dient vrijelijk te worden gegeven op een gebied van speciale interesse of deskundigheid, indien de omstandigheden dit toelaten.

In deze categorie vinden we voor vrouwen onbepaalde mogelijkheden tot dienstverlening ten behoeve van waardige maatschappelijke doeleinden, verbeteringen in de samenleving, of talloze andere zaken als bezorgde burgers.

De profeet Joseph Smith leek bijzonder veel inzicht te bezitten, niet alleen in het tijdperk waarin hij leefde, maar ook dat van ons, toen hij in de periode waarin de zustershulpvereniging werd opgericht de vrouwen vermaande „bijstand te verlenen door het verbeteren van de zeden en het versterken van de deugden.” (Minutes of the Female Relief Society of Nauvoo, 17 maart 1842, blz. 7.)

Er is een reservoir van begaafde vrouwen, die niet overbelast zijn met verplichtingen in het gezin of roepingen in de kerk, die hun tijd kunnen spenderen aan

lonende vrijwillige dienstverlening — een dienstverlening die het middel kan zijn tot het verbeteren van de maatschappij, of het op een hoger niveau brengen van het zedelijk gedrag van de gemeenschap — waarbij zij tegelijkertijd het welzijnsbeginsel van dienstverlening onderstrepen. Dit is hun kans om hun terrein van dienstverlening te verruimen, zodat het niet alleen hun „eigen mensen” omvat, maar eveneens hun niet-kerkelijke naasten.

De Heer vermaant ons door middel van de Schriften „ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn.” (LV 58:27.)

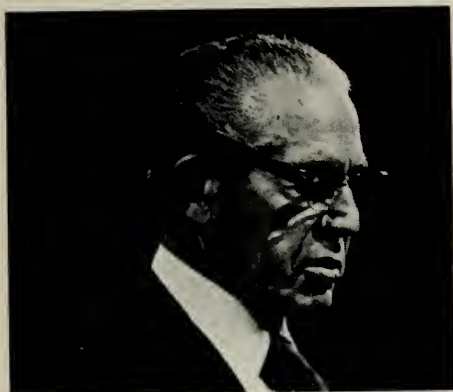
Bijna iedere vrouw kan een voor haar geschikte manier vinden om te werken voor een goede zaak. Een moeder met een gezin van schoolgaande kinderen kan de mening toegedaan zijn dat zij haar gemeenschap het beste kan dienen door betrokken te raken bij de verbetering van de scholen waar haar kinderen opzitten, of door haar gezin attent te maken op goede zaken in de maatschappij en passende manieren waarop zij daarin betrokken kunnen raken. Een voorbeeld hiervan is de Nationale Gezinsweek van president Carter.

Pas wanneer een vrouw het belang en de verrijkende aspecten van het dienen begrijpt en haar mogelijkheden evalueert — waarbij zij noch uitvluchten verzint om dienstverlening te vermijden, noch zichzelf overbelast — pas dan kan zij de beloofde zegeningen van het dienen genieten naarmate zij het voorbeeld volgt van de „degelijke huisvrouw” en „haar hand uitbreidt naar de ellendige, haar handen uitstrekt naar de nooddrufte.” Het is mijn gebed dat vrouwen met veel inzicht de armen en behoeftigen en zelfs hen die arm van geest zijn zullen bijstaan en op de juiste wijze dienen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Samaritanen der laatste dagen

Door president N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Het verhaal van de barmhartige Samaritaan is een voorbeeld voor het welzijnswerk van deze tijd

Mijn geliefde broeders en zusters, ik kan mij niet herinneren ooit zo'n geweldig en instructief uur over het welzijnswerk en de beginselen van de welzijnszorg meegemaakt te hebben. Wij hebben dit grote werk horen benadrukken door de profeet van God en elk van ons is door hem aangemoedigd om volledig betrokken te raken bij dit werk. Wij hebben zijn oproep gehoord en moeten van ganser harte reageren. President Romney, de grote autoriteit op het gebied van de welzijnszorg, en voorzitter van het kerkelijke welzijnscomité, heeft tot ons gesproken en ons onderwezen in onze plichten.

Het algemeen welzijnscomité van de kerk bestaat uit het Eerste Presidium van de kerk, de Raad der Twaalf, de Presiderende Bisschap, het presidium van het algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging, en de secretaris,

Quinn Gardner. Zij allen waren hier vanmorgen vertegenwoordigd en hebben grote bijdragen geleverd. Ik hoop slechts dat ik de geest van deze vergadering voldoende heb gevat en er iets van waarde aan toe mag voegen.

Toen president Kimball sprak over de oorsprong van onze hedendaagse inspanningen op het gebied van de welzijnszorg, gingen mijn gedachten naar het verhaal van de barmhartige Samaritaan, zoals dat staat opgetekend in het tiende hoofdstuk van het boek Lucas. In dit verhaal leerde de Heiland ons mischien wel de meest roerende les over welzijnszorg, in het midden des tijds.

Ik wil deze gebeurtenis voorlezen, en daarna samen met u nagaan in hoeverre het van toepassing is op de inspanningen die wij ons heden ten dage getroosten.

„En zie, een wetgeleerde stond op om Hem te verzoeken en zeide: Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven? En Hij zeide tot hem: Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij? Hij antwoordde en zeide: Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf. En Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geantwoord; doe dat en gij zult leven. Maar hij wilde zich rechtvaardigen en zeide tot Jezus: En wie is mijn naaste? Daarop hernam Jezus en zeide: Een zekere man daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen. Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde

voorbij. Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij. Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen. En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op, en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem. En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis. Wie van deze drie dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen? Hij zeide: Die hem barmhartigheid bewezen heeft. En Jezus zeide tot hem: Ga heen, doe gij evenzo." (Luc. 10:25-37.)

Hoe anders zou deze wereld zijn als wij allen dit geweldige voorbeeld van zuivere christelijke liefde zouden volgen! Laten wij eens nagaan wat er hier in werkelijkheid gebeurde.

Om te beginnen werd de Samaritaan „met ontferming" bewogen. Hij had de drang te helpen, want hij voelde met de gewonde man en zijn moeilijkheden mee. Deze vriendelijke genegenheid ontstaat in het hart van ieder mens die de Geest van de Heer ervaren heeft. Deze gevoelens van empathie zouden door ieder van ons voor zijn medemensen gekoesterd moeten worden. De Heer heeft zelfs gezegd dat het Israël waarmee hij een verbond gesloten had bekend zou zijn en zich zou onderscheiden door de liefde die zij elkaar betonen. (Zie Joh. 13:35.) Ten tweede „ging de Samaritaan naar hem toe." Hij wachtte niet tot hij benaderd werd door degeen in nood, maar nam de nood waar en stapte op de man af zonder hierom gevraagd te zijn. In die prachtige lofzang „Een arme zwerver, moed' en mat" (//L No. 69), een lievelingslied van de profeet Joseph, bemerken wij dat de hoge beloning die de Heiland in het vooruitzicht stelde niet volgde op de daden van liefde alleen,

maar tevens een gevolg waren van daden die spontaan, consequent en onzelfzuchtig verricht werden.

Ten derde „verbond de Samaritaan zijn wonden, en goot er olie en wijn in." Hij verschaft medische verzorging en leste de dorst van de lijdende. Deze onmiddellijke hulp zou de man het leven wel eens gered kunnen hebben.

Ten vierde „zette hij hem op zijn eigen rijdier." Dat wil zeggen dat hij voor vervoer zorgde en hij „bracht hem naar een herberg," een plaats waar hij kon rusten en verzorgd kon worden. Hij waarborgde de beste omstandigheden waaronder genezing plaats kon vinden door voor deze geschikte accommodatie te zorgen.

Ten vijfde „verzorgde de Samaritaan hem." Merk op dat tijdens de kritieke stadia in het genezingsproces de Samaritaan niet de zorg voor de gewonde man aan anderen overliet, maar zijn eigen tijd opofferde en al zijn energie inzette om de verzorging *zelf* op zich te nemen. In een tijd waarin het zo gemakkelijk is om de dingen aan een ander over te laten, is het belangrijk een zo krachtig voorbeeld te hebben als deze barmhartige Samaritaan.

Ten zesde „stelde hij de volgende dag de waard twee schellingen ter hand." Hij nam zijn eigen geld, niet dat van iemand anders, en betaalde voor de diensten die hij zelf niet kon leveren. Aldus wijdde hij zijn middelen aan de zorg voor de armen en de behoeftigen.

Ten zevende vroeg hij de waard de man te verzorgen, want hij zelf moest nu zijn eigen zaken behartigen. Op deze manier schakelde hij anderen in — deskundigen — om te helpen en de zorg voort te zetten. Ten achtste beloofde de Samaritaan dat wanneer de waard „meer kosten mocht hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis." Hier wordt werkelijk het toppunt van mededogen getoond! Hij stelt geen grenzen aan de mate waarin hij zal helpen. En wat misschien nog van groter betekenis is: hij laat het daar niet

bij en zet het van zich af, maar hij verplicht zichzelf terug te keren om zich er van te overtuigen dat alles wat gedaan had kunnen worden ook werkelijk gedaan is.

Dit moet wel het volmaakte verhaal over dienstverlening zijn. Wij vinden vele, zo niet alle elementen van onze moderne welzijnszorg erin terug. Als individuen kunnen wij niet altijd alle acht stappen van hulp zetten. Maar door middel van ons welzijnssysteem kunnen wij al deze dingen wel degelijk bereiken:

Wij kunnen en moeten mededogen hebben. Wij kunnen en moeten hen die in nood verkeren vinden. De Heer legt deze taak met nadruk op de bisschoppen in de vierentachtigste afdeling van de Leer en Verbonden. (Zie LV 84:112.)

Wij kunnen en moeten medische verzorging, voedsel, behuizing, vervoer en aanverwante bijstand verschaffen.

Wij kunnen en moeten onszelf persoonlijk geven als ambtenaren en ambtenaressen in het priesterschap en de zustershulpvereniging; als huisbezoeksters en -onderwijzers; als vrienden, ouders en geliefden. *Wij kunnen en moeten onze vastengaven betalen, evenals produkten voortbrengen, beroepshulp geven en nuttige goederen schenken.*

Wij kunnen en moeten deskundigen inschakelen, onszelf beschikbaar stellen als deskundige. Dit wordt normaliter gedaan door het welzijnscomité van de wijk, waar al eerder over gesproken is.

En tenslotte kunnen en moeten wij erbij betrokken blijven tot de oplossing van het probleem gevonden is en men erin geslaagd is in de behoeften te voorzien. Er kan van geslaagd gesproken worden wanneer de behoeftige individu weer helemaal voor zichzelf kan zorgen. Het moet benadrukt worden dat wij ons niet verlaten op instanties buiten de kerk om het mededogen te tonen en de hulp te verlenen waartoe wij ons door middel van een verbond hebben verplicht.

Welnu, er zijn verschillende fundamentele dingen die wij moeten doen om werke-

lijk effectief in dit welzijnswerk te zijn. *Mag ik enkele van de belangrijkste prioriteiten in het welzijnswerk onder de aandacht brengen, die door elke priesterschapsleider nagestreefd moeten worden.* In het kort luiden zij:

1. *Organiseer overeenkomstig het patroon dat uitgezet is in de handboeken* en op aanwijzing van uw presiderende priesterschapsambtenaar. Als wij niet op de juiste wijze georganiseerd zijn, zullen onze inspanningen op dit vlak wellicht inconsequent en weinig doeltreffend zijn.
2. *Raak bekend met de verantwoordelijkheid die wij hebben.* Er is veel materiaal beschikbaar gesteld om u te helpen uw verantwoordelijkheden en taken te begrijpen. Let erop dat het u niet aan begrip ontbreekt wat betreft uw opdracht en hoe u die moet aanpakken.
3. *Houd regelmatig, doeltreffende vergaderingen volgens een zinvolle agenda.* Zorg er tijdens al uw vergaderingen voor dat er voldoende mogelijkheid is voor het uitbrengen van rapporten over de toegewezen taken. Het is de afwerking van de besluiten die in onze priesterschapsraden genomen worden die werkelijke barmhartige Samaritanen van ons maakt. Ik wil graag net zoals afgelopen april de drie hoogst belangrijke vergaderingen benadrukken die gehouden moeten worden wil het welzijnswerk voortgang vinden overeenkomstig de bedoelingen van de Heer. Dit zijn de wekelijkse vergadering van het welzijnscomité van de wijk, de maandelijkse vergadering van het welzijnscomité van de ring en de maandelijkse bisschoppenraad van de ring. (Zie de Ensign van maart 1977, blz. 88-90.)
4. *Onderwijs de beginselen van de welzijnszorg en geef er in uw eigen leven het voorbeeld van.* Maak het tot een gewoonte de verslagen van de welzijnsvergaderingen van de conferentie te lezen. Zij bevatten uitstekend

materiaal over de beginselen van de welzijnszorg. Vandaag is ons als vaders geleerd wat wij onze gezinnen moeten onderwijzen, en als bisschoppen wat wij onze wijken moeten onderwijzen. President Kimball heeft ons herinnerd aan de fundamentele beginselen van de welzijnszorg, waar wij allen goed van op de hoogte moeten raken.

5. *Zorg dat de faciliteiten en systemen die vereist zijn om tegemoet te komen aan behoeftigen beschikbaar zijn en beschikbaar blijven.*

In de loop der jaren is er veel gezegd over het tot stand brengen van productieprojecten, voorraadschuren, tewerkstelling en het juiste gebruik van de sociale dienst van de kerk en de Deseret Industries. Ik hoef niet uit te weiden over hoe het zou moeten zijn of op welke wijze het tot stand gebracht moet worden. Laat mij u er slechts aan herinneren dat wij overeenkomstig een geschikt plan voort moeten gaan met het tot stand brengen van het volledige programma van de Heer.

6. *Hou het programma gericht op vrijwillige dienstverlening.* Ik heb als ringpresident het geluk en de totale verandering waargenomen in het le-

ven van hen die in dienst van de kerk en op vrijwillige basis zichzelf gaven als barmhartige Samaritanen en goede Christenen, om het leven van anderen te genezen en te doen slagen. Ik geloof dat het president Lee was die gezegd heeft dat wij ervoor moeten waken dat dit niet een programma van beroepskrachten wordt. Wij moeten ons zoveel mogelijk verlaten op kerkelijk dienstbetoon — onze broeders en zusters — om veel van dit werk te volbrengen. Indien het noodzakelijk wordt mensen in vaste dienst te nemen, laten wij ons er dan van overtuigen dat degenen die wij in dienst nemen volledig bevoegd zijn.

Broeders en zusters, het werk van de Heer gaat voort zoals misschien nog nooit tevoren. Moge elk van ons zich waar mogelijk inzetten voor de opbouw van dit koninkrijk. Moge elk van ons volledig in eigen behoeften kunnen voorzien en mededogen koesteren; en waar nodig anderen helpen om zichzelf te helpen in dit grootse welzijnswerk en hun waardigheid en zelfrespect te behouden. Ik laat mijn getuigenis bij u achter van de waarachtigheid van dit belangrijke werk. Het is het werk van de Heer. In de naam van Jezus Christus, amen.

Jonge vrouwen — werkelijke hoedsters. <i>David B. Haight</i>	89
De balsem van Gilead. <i>Boyd K. Packer</i>	94
Vader — uw functie, uw verantwoordelijkheid. <i>L. Tom Perry</i>	98
De veiligheid die de wet van het evangelie ons biedt. <i>William R. Bradford</i>	103
Een brief aan een teruggekeerde zendeling. <i>Charles A. Didier</i>	107
Drie mededelingen. <i>Hugh W. Pinnock</i>	111
Zij gaven de moed niet op! <i>F. Enzo Busche</i>	112
Waarom juist ik, o Heer? <i>Yoshihiko Kikuchi</i>	113
Een tien behalen. <i>Marvin J. Ashton</i>	114
Jezus, de Christus. <i>Spencer W. Kimball</i>	119
Welzijnszorg: het evangelie in actie. <i>Spencer W. Kimball</i>	122
De rol van de bisschop in het welzijnswerk. <i>Marion G. Romney</i>	128
Een visioen van de vastenwet. <i>Victor L. Brown</i>	133
De verantwoordelijkheden van de priesterschapsquorums in de welzijn.	
<i>Gordon B. Hinckley</i>	137
De plicht van de vader om het welzijn van zijn gezin te bevorderen.	
<i>H. Burke Peterson</i>	141
Haar hand breidt zij uit naar de ellendige. <i>Barbara B. Smith</i>	144
Samaritanen der laatste dagen. <i>N. Eldon Tanner</i>	147

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY
JUN 26 1978

